

ISPITA
JUDE DEVERAUX

PROLOG

Bărbatul înalt,zvelt,cu părul negru,ieși din biroul lui Del Mathison trântind ușa.Se opri.Mușchii maxilarului îi zvâcneau ca și cum reflecta profund la lucrurile pe care tocmai le auzise.După un moment,părăsi holul și intră în salonul bogat mobilat al lui Mathison.În cameră,sprijinit de căminul stins,se afla un bărbat.Și el era înalt,dar avea înfățișarea efeminată,îngrijită,a omului care și-a petrecut toată viața numai în interior.Părul său blond era perfect aranjat,costumul-impecabil.

-Ah,spuse bărbatul cel blond.

Trebuie să fii omul pe care l-a angajat Del să mă ducă la fiica sa.

Bărbatul brunet dădu scurt din cap.Arăta puțin stânjenit,cercetând cu privirea colțurile camerei,ca și cum s-ar fi gândit că cineva ar putea fi ascuns acolo.

-Sunt Asher Prescott,spuse bărbatul cel blond.Ți-a vorbit Del despre rolul meu în această misiune?

-Nu,răspunse bărbatul brunet cu o voce care mai mult se simți decât se auzi.

Prescott luă o țigară din cutia de pe cămin și o aprinse înainte de a vorbi din nou.

-Fiica lui Del are o înclinație-se opri și-i aruncă bărbatului brunet o privire rapidă din cap până-n picioare-vreau să spun că are capacitatea de a se vâri singură în tot felul de buclucuri.În ultimii câțiva ani,Del a lăsat-o să facă ce vrea și nu iese bine dintr-o încurcătură că dă peste alta.Cred că ai auzit de Nora Dallas,ziarista.Făcu o scurtă pauză.Deși s-ar putea foarte bine să nu fi auzit.

Se concentra asupra țigării,așteptând,dar bărbatul brunet din fața sa nu dădu nici un răspuns.

-Ei bine,tatăl ei s-a cam săturat de toate astea și s-a hotărât să o oblige să se poarte cum trebuie.Acum este în nord,unde stă cu prietenii unor prieteni.Făcu o grimasă de dezgust.Sărmana fată este convinsă că Hugh Lanier,cel la a cărui familie este în vizită,îi incită pe indieni să-i masacreze pe misionari.Acuzăția este ridicolă,iar Del are dreptate că este timpul să înceteze cu toate prostiile astea.Prescott îl studie pe bărbatul brunet care privea afară pe fereastră.Del îi spusese că omul asta îi poate călăuzi pe tot cuprinsul ținutului Washington.De fapt,Del spusese că se poate descurca chiar și prin pădurea tropicală,loc despre care se afirma că este de nepătruns.

-Planul,continuă Prescott,este de a o lua pe fiica lui Mathison din casa lui Lanier,cu forța dacă este nevoie,și de a o aduce tatălui ei.Tu trebuie să ne conduci prin junglă astfel încât să pot rămâne câtva timp singur cu domnișoara Mathison.Intenționez să mă logodesc cu ea când ne întoarcem.Bărbatul brunet se răsuci și-l fulgeră cu privirea pe Prescott.

-Eu nu forțez femeile.

-Să o forțezi? spusese dintr-o răsuflare Prescott.Este o fată bătrână de douăzeci și opt de ani.A străbătut toată lumea scriind istorioarele alea ridicole care-ți frâng inima și nici un bărbat nici măcar nu a dorit-o vreodată.

-Dar tu o vrei.Prescott strânse țigara între dinți.

-Eu vreau asta,zise cuprinzând cu privirea întreaga cameră.Del Mathison este un om bogat și puternic și tot ce are îi rămâne singurei lui fiice cu față de cal,al cărei sex nici măcar nu i-l poți ghici și care,pe deasupra,crede că poate să salveze lumea de toate relele.

Vreau ca lucrurile sa fie clare între noi de la început. Ai de gând să mă ajuți sau să mi te opui?

Bărbatul brunet nu se grăbi să răspundă.

-Este a ta dacă te vrea. Prescott zâmbi cu țigara în gură.

-Oh, firește că o să mă vrea. La vârsta ei ar fi fericită să pună mâna pe orice bărbat.

CAPITOLUL 1

Christiana Montgomery Mathison își vârî mâna în cada cu apă pentru a controla temperatura și apoi începu să se dezbrace. O să-i facă bine o baie după o zi în care a călărit atât și după orele în care a stat chircită la birou scriind. Terminase materialul pentru care se afla aici și mâine va începe călătoria dificilă înapoi spre casă. Când fu goală, își dădu seama că nu avea la îndemână halatul și se îndreptă spre imensul șifonier cu uși duble ca să-l ia. Când deschise ușa din partea dreaptă, inima păru că i se oprește în loc. Înăuntru se afla un bărbat care rămase cu ochii holbați și gura căscată când văzu frumosul trup complet gol al lui Chris. Reacționând cu iuteală, așa cum învățase în anii în care fusese ziaristă, închise brusc ușa și răsuci cheia. Încet, evident nedorind să fie descoperit, bărbatul începu să bată în ușa din interior. Chris făcuse un pas spre pat, de unde avea de gând să smulgă cuvertura și să se înfășoare în ea, când lucrurile începură să se succedă prea rapid pentru ca ea să mai poată reacționa. Ușa din partea stângă a șifonierului se deschise brusc în spatele ei, de acolo apăru un alt bărbat și, înainte măcar să respire sau să-i vadă fața, se trezi în brațele lui. Fața îi era îngropată la pieptul lui; o ținea strâns, cu un braț pe umărul gol, iar cu celălalt ceva mai sus de rotunjimea feselor.

-Cine ești? Ce vrei? întrebă ea și se îngrozi de teama care-i răzbătea din voce.

Bărbatul era solid și-i dădu seama că nu avea nici o șansă de succes dacă încerca să scape. Dacă vrei bani... începu ea, dar simți cum strânsoarea brațelor devine mai puternică și nu-și termină propoziția.

Mâna lui stângă începu să-i mângâie părul care-i cădea până la mijlocul spatelui, trecându-și cu delicatețe degetele prin firele de un blond-deschis și, cu toată frica ei, își dădu seama că se relaxează întrucâtva. Reuși să-și răsucescă într-o parte capul ca să poată respira mai ușor, dar bărbatul nu-i permise să-și miște restul trupului, ținând-o strâns și intim lipită de el.

-Scoate-mă de aici, șuieră omul încuiat în dulap. Cel care o ținea în brațe pe Chris nu reacționa; continuă să-i mângâie părul, mâna dreaptă alunecându-i ușor în jos, spre fese. Niciodată până acum nu simțise atingerea unui bărbat pe pielea

goală,iar mângâierea mâinilor lui aspre,bătătorite,îi făcea plăcere.

Se adună și începu să se zbată luptându-se,încercând să se elibereze,dar o ținea ferm,fără să-i facă vreun rău,însă și fără nici cel mai mic semn că ar avea de gând să-i dea drumul.

-Cine ești? repetă ea.Spune-mi ce vrei și am să văd ce pot să fac pentru tine.Nu am bani mulți,dar am o brățară care valorează ceva.Dă-mi drumul și am să ți-o dau.Când încercă din nou să se miște,el o strânse cu o mișcare rapidă.

Cu un suspin de neputință,Chris se relaxa din nou.

-Dacă ai de gând să mă iei cu forța,te avertizez că am să mă lupt cum nici nu-ți închipui.Am să-ți smulg pielea ca să înlocuiesc ce vrei să-mi iei tu cu forța.

Încercă să-și miște capul ca să ridice privirea spre el,dar nu-i permise să-i vadă fața.Am spus ceva ce nu trebuia? se gândi ea,întrebându-se dacă ceea ce spusese erau cuvinte ațâțătoare pentru...pentru un violator-rosti în cele din urmă cuvântul în gând.În pofida vorbelor ei curajoase,începu să tremure,dar simți strânsoarea brațelor lui într-un mod pe care,în alte circumstanțe,Chris l-ar fi putut găsi protector.

-Am venit din partea tatălui tău,spuse el cu o voce pe care Chris o recepta cu greu.Era o voce profundă,o voce foarte plină.Suntem doi și am venit să te luăm acasă.

-Da,sunt gata să merg acasă.Dar mai întâi trebuie să...

-Ssst! șopti el,strângând-o la piept ca și cum ar fi fost doi iubiți care-și cunoșteau reciproc trupurile.Trebuie să mergi acasă acum,indiferent că vrei sau nu,zise el,evident fără să o asculte.Poți să te cerți cu tatăl tău mai târziu,dar acum te ducem acasă la el.Înțelegi?

-Dar am de terminat un material...

-Chris,spuse el,iar felul în care îi rosti numele o determină să încerce să-și ridice privirea spre el,însă zadarnic,pentru că el continua să nu-i permită să-i vadă fața.Chris,trebuie să te întorci la tatăl tău.Am să-ți dau drumul și vreau să te îmbraci; apoi am să-l scot pe Prescott din dulap.Vă aștept afară cu caii.Împachetează numai lucrurile de care ai nevoie pentru drum.O să trecem prin jungla tropicală,iar asta o să ne ia câteva zile,așa că ia-ți ceva pentru ploaie dacă ai.

-Jungla tropicală? Dar nimeni nu poate să treacă prin ea!

-Există o cale și eu știu cum.Nu-ți bate căpșorul tău draguț cu asta,ci pregătește-te ca să plecăm.

-Trebuie să-i duc materialul lui John Andersen,zise Chris.Nu părea să se grăbească prea tare să se desprindă de el și de mai multe ori,în ultimele câteva minute,mâinile i se îndreptară spre talia lui.

Nu l-a îmbrățișat,dar nici nu l-a respins.

-Cine este John Anderson?

-Prietenul meu și editor la un ziar.El este cel care l-a suspectat primul pe Hugh că vinde puști indienilor.Își aplecă încet capul,astfel încât își îngropă fața în părul ei și ar fi putut jura că i-a simțit buzele lipite de creștet.

-O să vorbim despre asta mai târziu,dar acum trebuie să plecăm.Am lungit-o prea mult.Trebuie să te îmbraci ca să putem porni.Chris aștepta,iar el continua să o țină în brațe,mângâindu-i acum cu delicatețe spatele gol.

-Ai de gând să-mi dai drumul sau nu?

-Nu ți-e frig,nu-i așa?

-Nu îmi este câtuși de puțin frig.De fapt sunt răpită de un bărbat care s-ar putea sau nu să fie trimis de tatăl meu,dar după câte îl cunosc cred că așa este; iar eu stau aici în costumul Evei,sufocată de un bărbat pe care nu l-am mai văzut niciodată,ca să nu mai vorbim că nu mi-a fost prezentat.Vrei,te rog,să-mi dai drumul ca să pot să-mi pun niște haine pe mine?

-Da,spuse cu vocea lui frumoasă,dar nu făcu nici cea mai mică încercare în acest sens.Chris scoase un sunet pe jumătate strigăt de furie,pe jumătate de protest.

-Dacă îi faci vreun rău,Tynan,ai să-mi dai socoteală,se auzi vocea bărbatului din dulap care fusese surprinzător de liniștit în ultimele minute.

Bărbatul numit Tynan o mai ținu câteva secunde în brațe,apoi cu un suspin ce părea să vină din adâncul inimii îi dădu drumul și în același timp se întoarse,îndreptându-se spre comodă.Chris apucă cuvertura de pe pat,dar nu avu nevoie de ea,pe pentru că el ședea cu spatele,jucându-se cu obiectele de pe comodă.

Înfășurată în cuvertură,se îndreptă spre șifonier,deschise ușa din stângă și scoase un costum de călărie.

-Am nevoie și de alte lucruri din comodă,zise ea adresându-se spatelui lui.Din ceea ce putea vedea,constată că era înalt,lat în umeri,avea părul negru,iar hainele îi erau complet noi.De la cizme la armă și tocul care-i atârnav pe coapsă,până la vesta de piele maron și cămașa bleu,totul era nou.Nu scosese nici un cuvânt de când îi dăduse drumul din brațe,iar acum făcu pur și simplu câțiva pași într-o parte,privind cu insistență peretele ca și cum ar fi fost foarte important.

Chris scoase lenjerie dintr-un sertar,încercând în același timp să-i vadă fața,fără însă să reușească,iar când se întoarse să se îmbrace,el reveni la comodă.Se îmbracă cât putu de repede,strângând șireturile corsetului cu o asemenea viteză încât le înodă și îi trebură câteva minute bune ca să le descurce.

-Gata,zise când fu îmbrăcată,așteptând să se întoarcă cu fața spre ea.

Dar nu făcu asta,ci se îndreptă spre șifonier și-l deschise.Din dulap ieși un bărbat

înalt, blond, care nu făcu altceva decât să o privească.

-Ajut-o să-și împacheteze lucrurile. Vă aștept afară, spuse Tynan și, înainte ca Chris să-și dea seama ce face, dispăru pe fereastră, iar ea se trezi singură cu bărbatul blond. Fu un moment stânjenitor, dar bărbatul blond făcu un pas înainte, zâmbind. Arăta foarte bine, cu ochi albaștri luminoși obișnuiți parcă să râdă și cu un zâmbet care, Chris era sigură de asta, topise inimile multor femei.

-Sunt Asher Prescott.

-Îmi pare rău pentru cele întâmplăte, zise el făcând un gest spre șifonier, dar de fapt nu arăta să-i fi părut câtuși de puțin rău. Practic, părea foarte bucuros de tot ce se întâmplase. Venim într-adevăr din partea tatălui tău, iar misiunea noastră este să te ducem acasă, indiferent de pretextul pe care îl vei invoca. Este foarte îngrijorat în ce te privește. Zâmbi slab spre el.

-Sună exact ca tatăl meu. Am să merg, dar trebuie să-mi împachetez câteva lucruri, spuse și începu să strângă în fața domnului Prescott câteva lucruri de toaletă de pe comodă. În acel moment își dădu seama că unul dintre obiectele cu care se jucase Tynan era oglinda ei. Și, privind prin oglindă spre locul în care se îmbrăcase, înțelese că în tot acest timp Tynan o urmărise. O cuprinse un val de mânie, dar apoi zâmbi, dădu drumul oglinzii în geanta pe care o luase din fundul dulapului și se îndreptă spre birou pentru a lua manuscrisul materialului ei despre Hugh Lanier. După o secundă de gândire, se așeză la birou și-i scrisese o scrisoare scurtă lui Hugh, explicându-i scopul vizitei ei și spunându-i de ce a trebuit să facă ceea ce a făcut.

CAPITOLUL 2

Chris îl urmă pe Asher Prescott, trecând prin fereastră, îndreptându-se spre marginea lizierei de copaci unde îi așteptau doi cai.

-Domnișoară Mathison, începu domnul Prescott, îmi permiteți să vă spun ce plăcere îmi face să...

-Lasă curtea pentru mai târziu, se auzi o voce pe care Chris o recunoscuse imediat. Ridică privirea spre bărbatul călare ascuns în umbră. Trebuie să ieșim de aici așa că să o pornim. Cei doi se supuseră vocii fără să crâcnească. Chris și Asher călăriră unul lângă altul toată noaptea și în tot cursul zilei următoare, printre copaci cu trunchiuri groase, trecând pe lângă cătune de indieni și de albi, pe lângă puncte de cherestea, pe lângă joagăre. S-au ținut tot timpul departe de oameni, îndreptându-se spre sud-est și încercând să fie văzuți cât mai puțin.

Au străbătut poteci atât de înguste, încât au fost nevoiți să înainteze cu caii de căpăstru. Tynan se afla întotdeauna mult în față, conducându-i, mergând în

recunoaștere,căutând locuri pe care majoritatea oamenilor le ocoleau.S-au oprit o singură dată.Tynan a fluierat ușor și Prescott a ridicat mâna oprind-o pe Chris,apoi s-a dus să vadă ce vrea.S-a întors spunându-i că în fața lor se afla un grup de tăietori de lemne care luau masa de prânz, așa că vor fi nevoiți să se odihnească până când vor pleca oamenii.Asher scotoci în sacii legați de șa de unde scoase o ploscă și un sufertaș și-i întinse o bucată de carne uscată.

Chris se sprijini de trunchiul unui copac,simțind o slăbiciune din cauza oboselii.

-Cred că ceva nu este în regulă cu Tynan ăsta al tău,îi spuse lui Asher urmărindu-l pe sub gene.Uneori cel mai bun mod de a obține informații de la cineva este să te prefaci că nu dorești acest lucru.Cred că are cicatrice sau este în vreun fel desfigurat pentru că altminteri nu s-ar teme să-și arate fața.

-Nu este Tynan al meu,răspunse Asher părând jignit.Dacă este al cuiva,atunci este al tatălui tău.El l-a angajat.

-Știi de ce trecem prin junglă? întrebă Chris încercând o nouă stratagemă.Mi se pare că așa drumul este mai lung.

-Așa este,răspunse Asher,îndreptându-și privirea spre copaci.Chris fusese reporter câțiva ani și era obișnuită să ia interviuri oamenilor,dezvoltându-și un al șaselea simț prin care-i descoperea pe cei care mint.Poate că omul ăsta nu minte,dar cu siguranță că nu spune întregul adevăr.Înainte de a mai întreba ea ceva,dinspre copaci se auzi un fluierat și,docil ca un câine,Prescott se ridică și începu să împacheteze.

-Spune-mi,l-a văzut cineva vreodată pe acest domn Tynan? întrebă Chris în timp ce încăleca.Asher păru surprins.

-De ce te interesează? Chris îl urmări pe Asher cu cât efort încăleca.Se mișca de parcă era mai obișnuit cu confortul unei trăsurii decât în șa.

-Curiozitate profesională.Știi de ce l-a angajat tatăl meu pe omul ăsta? Ce calități are ca să ne conducă prin pădure?

-Cred că a mai fost pe acolo înainte,dar este ciudat.Pare să nu-i placă câtuși de puțin oamenii,își așează întotdeauna sacul de dormit în afara taberei,nu acceptă să călărească niciodată cu nimeni și nu-i place să vorbească.Întreabă-l ceva despre el și o să refuze să răspundă.Și eu aș vrea să știu unde l-o fi găsit tatăl tău.

-Dacă l-ai cunoaște pe tatăl meu,probabil că nu ai vrea să afli întregul adevăr în legătură cu ceea ce face el,spuse Chris cu voce scăzută.Când avea să ajungă acasă,avea de gând să-i spună tatălui ei ce părere are despre această răpire ridiculă.La apus,au auzit din nou un fluierat și Asher o opri,iar el porni înainte intrând printre copaci,de unde se întoarse câteva minute mai târziu ducând de căpăstru doi cai odihniți.

-I-ai sugerat că am vrea să ne odihnim și noi? întrebă Chris încălecând.

-Firește că i-am spus,răspunse Asher.El arăta mai obosit decât Chris,care se gândi că probabil ea este mai obișnuită să călărească ore în șir.Dar nu ne putem opri.Ty vrea să ajungem la marginea pădurii înainte să ne oprim.Spune însă că atunci când vom ajunge acolo,ne vom putea odihni o zi întreagă.

-Ty,murmură Chris.În următoarele ore,călărind unul lângă altul,Chris se gândi la bărbatul misterios care a pătruns în camera ei și a luat-o în brațe,a urmărit-o îmbrăcându-se,apoi a dispărut pentru a-i conduce printr-o pădure despre care indienii spuneau că este bântuită de stafii.Și de ce tatăl ei l-a angajat tocmai pe el? Și cine era Prescott? Nu părea să știe mult mai multe decât ea despre drumul prin acest ținut,dar fusese ales ca să reprezinte cealaltă jumătate a echipei de salvare.Ce dracu punea tatăl ei la cale?

Chris avu timp destul să întoarcă lucrurile pe toate fețele pentru că au continuat să călărească toată noaptea.Întrebările i-au ținut mintea trează și au făcut-o să nu simtă epuizarea totală care o cuprinsese.Se făceau de-acum două zile și două nopți de când nu se odihniseră și nu dormiseră.

Când Chris începu să se clatine în șa,iar în două rânduri aproape că se prăbuși,i se păru că vede o lumină printre copaci.Clipind de mai multe ori ca să i se limpezească imaginea,începu să fie mai sigură de ceea ce vedea.Știa într-un fel că era un foc special făcut pentru ei.

-Altminteri Ty nu ne-ar permite să ne apropiem atât de mult,murmură ca pentru sine.Domnule Prescott,strigă ea și reuși să-l trezească.Adormise aplecat înainte în șa.Priviți!Parcă își recăpătau forțele îndemnându-și caii sa meargă mai repede spre foc,iar Chris nu se putea gândi la altceva decât la faptul că,în sfârșit,i se va permite să se oprească și să doarmă.Încă din mers începu să desfacă curelele cu care era legat de șa sacul ei de dormit.Când s-au oprit,Chris dădu drumul sacului la pamânt,apoi se prăbuși peste el și adormi pe loc.

Nu avea nici cea mai mică idee cât dormise când ceva o trezi.Deschise pleoapele grele.Nu era încă întuneric,dar se crăpa de ziuă și în lumina tulbure văzu silueta unui bărbat cu o pălărie cu boruri mari mișcându-se aproape fără nici un zgomot în timp ce deșăua caii,le dădea sa mănânce și îi adăpa.

Chris îl urmări pe jumătate adormită,pe jumătate trează și nici când se îndreptă spre ea nu se trezise încă de-a binelea.Îngenunchie lângă ea și păru un lucru absolut firesc când se aplecă și o trase în brațe.Ca un copil somnoros,zâmbi și i se cuibări la piept.

-Ești deasupra păturilor,îi spuse cu vocea aia care parcă se rostogolea prin ea.Ai să răcești.Dădu din cap în timp ce el întinse bine pătura de dedesubt,iar cu

cealaltă o înveli. O secundă, când o înveli, îi trecu prin cap că își apropiase buzele de fruntea ei și zâmbi cu ochii închiși. Era ca un sărut de noapte bună din partea tatălui ei.

-Noapte bună, Ty, șopti și adormi din nou. Când se trezi iarăși era zi de-a binelea și la început crezu că visează, pentru că în jurul ei era un peisaj de basm.

Coroanele copacilor formau deasupra ei o adevărată boltă care filtra lumina soarelui. Totul era acoperit de mușchi de culoare verde-albăstrui sau de ferigi, totul era atât de moale! Parcă se afla la capătul pământului.

Lângă ea, domnul Prescott dormea tun. Chris se simțea de parcă era singura ființă de pe pământ. Se trezi încet, se ridică și se întinse. Pădurea feerică părea absolut tăcută. În fața ei se afla ceva ce putea fi luat drept un drum, ceva mai mult decât o urmă prin covorul de verdeață. Ei veniseră din dreapta, așa că acum o porni pe cărare spre stânga.

Nu făcuse mai mult de câțiva pași de la locul unde poposiră, dar se simți complet singură. Putea tot atât de bine să se afle la o sută de mile depărtare de orice ființă omenească. Merse înainte, nu mai mult de câțiva yarzi pe covorul de verdeață al pădurii, și i se păru că în față aude susurul unei ape curgătoare.

Mai străbătu câțiva yarzi și în dreapta, jos, zări un pârlăuș cu apă iute, pe fundul căruia erau bolovani acoperiți de un mușchi negru. Brusc, singurul gând al lui Chris fu la baia pe care o ratase cu două zile în urmă. Își aminti cu regret cada plină cu apă fierbinte pe care fusese nevoită să o lase în urmă. De ce oare cei doi bărbați n-au rămas în dulapul de haine până când și-ar fi terminat ea baia? Firește că așa s-ar fi întâmplat dacă nu s-ar fi dus la dulap ca să-și ia halatul. Ar fi stat acolo și ar fi urmărit-o, își zise cu o grimasă, coborând în fugă spre apă.

Acum nu se putea gândi la altceva decât cum să facă din nou o baie ca să se curețe puțin și într-o secundă își scoase hainele și intră în apă. Era ca gheața și îi tăie răsuflarea, dar își dorea infinit mai mult să fie curată decât să-i fie cald. Se spălă ascunsă în spatele unor bucăți de stâncă astfel încât dacă vreunul dintre bărbați ar fi venit dinspre locul unde își așezaseră tabăra să nu o poată vedea și să fie aproape de marginea pădurii ca să o poată lua la fugă dacă ar fi fost cazul.

Tocmai terminase baia și regreta faptul că acționase sub impulsul momentului, pentru că nu avea un prosop cu ea, când i se păru că aude pe cineva fluierând.

Ridică privirea ca să-l vadă pe domnul Prescott venind pe potecă. Ieși repede din apă, înșfacă hainele și fugi în pădure- numai ca să se ciocnească de pieptul tare al lui Tynan. Timp de o secundă amândoi fură prea uluiți ca să poată scoate un cuvânt. Vegetația abundentă, plină de sevă, a pădurii, înăbușise orice zgomot, iar cei doi s-au ciocnit unul de altul fără să vadă sau să audă ceva înainte.

Tynan o prinse în brațe,degetele alunecându-i în jos pe spate când se îndepărtă de ea doar atât cât să-i poată privi trupul gol.

-Domnișoară Mathison,v-aș recunoaște oriunde,spuse el cu un zâmbet.

Cu un strigăt,Chris se îndepărtă de el și fugi în spatele unui copac unde începu să se îmbrace cu mâini tremurânde.

-Apa este într-adevăr prea rece ca să faceți baie,domnișoară Mathison,spuse el și în voce i se simțea râsul.Nu că nu mi-ar fi făcut plăcere toate băile dumneavoastră,dar data viitoare cred că ar trebui să mă întrebați pe mine mai întâi.N-aș vrea să contactați vreo răceală.Chris nu se putea gândi la nimic în timp ce se îmbrăca.În tot cursul zilei de dinainte,în timpul călătoriei aleia fără de sfârșit,făcuse tot felul de presupuneri în legătură cu acest bărbat misterios și începuse să creadă ce-l întrebase pe Asher și anume că probabil este deformat sau desfigurat în vreun fel,de aceea nu voia ca cineva să-i vadă fața.Dar chiar și numai în cele câteva secunde pe care le-a avut la dispoziție ca să-l privească și-a dat seama că era cel mai frumos bărbat pe care îl văzuse vreodată.Era foarte viril,cu trăsături generoase,buze cu un contur perfect,ochi de un albastru strălucitor,o bărbie puternică,pătrată și un păr negru care cădea în bucle peste gulerul unei cămăși la fel de albastră ca ochii lui.

După ce se îmbrăcă,Chris ieși din spatele copacului.Era așezat jos,cu spatele la ea.Avusese o idee atât de diferită despre felul în care arată,încât începuse să creadă chiar că este ca un tată după ce o învelise noaptea trecută.Dar la bărbatul ăsta nimic nu-ți sugera ceva patern.Se îndreptă spre el,iar când văzu că nu se întoarce,înainta și ajunse în fața lui.El nu ridică privirea,ținându-și fața ascunsă de borul mare al pălăriei.Cu îndrăzneală,Chris se așeză jos,în fața lui.Continua să țină capul plecat.

-Vreau să-mi cer scuze,domnișoară Mathison,spuse moale.Se pare că nu fac decât să te pun în situații stânjenitoare și nu asta vreau.Numai că ne întâlnim în circumstanțe foarte neobișnuite.Nu vreau să-ți faci o impresie greșită despre mine.Am fost angajat de tatăl dumitale să te salvez și să te duc înapoi la el.Și asta este tot ce am de gând să fac.

CAPITOLUL 3

Chris ședea acolo privind-i pălăria și gândindu-se cât de bizară era situația.

Bărbatul ăsta o făcuse să se simtă ridicolă în două rânduri,o ținuse în brațe de trei ori-ca să nu mai vorbim ca în două din cele trei dați fusese absolut goală,o răpise spunându-i că nu are deloc importanță ce vrea ea,și totuși acum avea sentimentul că ea ar trebui să-l aline,să-l liniștească.Întinse mâna să i-o atingă pe

a lui și când făcu asta zări o cicatrice proaspătă,roșie,la încheietură,de-abia vizibilă de sub manșeta mânecii.

-Te-ai rănit,spuse cuprinsă imediat de îngrijorare.

În același moment el sări în picioare și înainte ca Chris să poată spune un singur cuvânt se îndreptă,practic aproape în fugă,spre pâraiaș și îl strigă pe Prescott.

Chris rămase așezată jos,pe mușchi,întrebându-se ce spusese încât îl jignise în asemenea mod.

-Este aici,îl auzi pe Tynan spunând înainte să reapară conducându-l pe Asher ca și cum s-ar fi rătăcit de turmă.Oricât de puțin îl cunoștea ea pe Tynan,era sigură că vocea pe care o folosea în acest moment era falsă.V-ați cunoscut,nu-i așa, domnișoară Mathison? El este Asher Prescott.Este un prieten al tatălui dumneavoastră și ne va însoți în această călătorie lungă prin pădure.Ash,de ce nu te duci cu domnișoara Mathison la pescuit? Avem nevoie de hrană proaspătă. Iar după aceea,puteți să strângeți amândoi lemne pentru foc.Și îl împinse ușor spre Chris.Asher îi zâmbi și-i oferii mâna ca să o ajute să se ridice.

-Mergem la pescuit,domnișoară Mathison? Am auzit că în apele astea sunt somoni.Chris fu derutată de tot ceea ce se întâmpla.Nu voia să-și petreacă ziua cu Prescott,dar se părea că nu are de ales.Se părea că totul era deja aranjat.Îi aruncă o privire lui Tynan,dar el avea capul întors așa încât nu putu să-i vadă fața.

-A,da,pescuitul pare să fie un mod încântător de a-ți petrece timpul,răspunse și acceptă mâna lui Prescott.Până să se ridice,Tynan dispăruse în pădure.

Se întoarse împreună cu Asher în tabără ca să constate că fuseseră aduse provizii și doi catâri pe care Chris nu-i văzuse până acum.Asher îi întindea deja o undiță.

-Putem să mergem,domnișoară Mathison?

O conduse înapoi pe poteca pe care o apucase ea de dimineață.Au trecut de aglomerarea de bucăți de stâncă,de locul unde făcuse baie,dar nu s-au îndepărtat prea mult de tabără.

-Cred că aici este un loc bun de pescuit,apuse el.

-A fost ideea dumneavoastră sau a domnului Tynan? Îi zâmbi.

-Nu cred că el este domnul Tynan.Nici nu sunt sigur dacă ăsta este numele lui.Dar să nu vorbim de el.Am auzit că ați lucrat la un ziar.Este adevărat că dumneavoastră ați fost Nola Dallas? Cu acea reputație scandalosă?

-Nola Dallas este pseudonimul sub care scriu,răspunse înțepată,aruncând cu pricepere undița în apă.Crescuse la Washington și pescuise de copil.Asher păru șocat.

-Nu am vrut să vă jignesc,doar că citindu-vă articolele,am crezut că sunteți o

femeie mult mai în vârstă,sau chiar un bărbat.Chiar ați făcut lucrurile alea despre care ați scris?

-Până la ultimul.

-V-ați produs chiar și ca balerină? Purtând colanți roz pe scenă?

Chris zâmbi când îi reveni în minte acest episod.

-Și am fost scoasă de pe scenă în actul al doilea.Nu prea am talent ca dansatoare.

-Dar în definitiv cui îi pasă dacă știți sau nu să dansați când puteți declanșa reformele care s-au înfăptuit datorită dumneavoastră?

Zâmbind,se simți mai apropiată de el.

-Spuneți-mi domnule Prescott,de ce v-a ales tatăl meu ca să faceți parte din această echipă de salvare? Mă gândesc că ar fi trebuit să aleagă un om care cunoaște pădurea.

-Asta este treaba lui Tynan.El trebuie să se îngrijească de animale,de hrană și de securitatea noastră.

-Și dumneavoastră ce trebuie să faceți?

-Singura mea preocupare este să vă fac călătoria cât mai plăcută,spuse zâmbindu-i foarte atrăgător.

-Înțeleg,și Chris întoarse privirea spre apă,dar fără să vadă nimic.Cum vă câștigați existența,domnule Prescott?

-Te rog,spune-mi Ash.Așa este prea ceremonios,de parcă ne-am fi cunoscut prima dată într-un salon.Chris încercă să-și controleze roșeața care-i cuprinse obrajii când își aminti de momentul în care-l văzuse prima dată pe omul ăsta în dulapul de haine din casa lui Hugh.

-Până anul trecut am avut o fabrică de cherestea la sud de aici,dar a izbucnit un incendiu și am pierdut totul.Îi aruncă o privire scurtă și văzu cum i se încordează mușchii maxilarului.Era evident că încă îl mai afecta acest fapt.

-Dar ați început o altă afacere,nu-i așa? îl întrebă cu multă simpatie în voce.

-Tot ce avusesem fusese investit în fabrică și după incendiu nu mi-a mai rămas nimic.Vocea îi deveni mai joasă.Nici măcar credit.După un timp,se întoarse spre ea și-i zâmbi ușor.Dar am mari speranțe că soarta îmi va surâde din nou în curând.Privește! Cred că a mușcat un pește.Sa-l scot eu?

-Mă descurc,spuse ea și începu să tragă undița.La capătul firului era într-adevăr un somon și în decurs de o oră scoase din apă vreo șase pești frumoși,în timp ce Ash prinse doar doi pești micuți.Se bucură cu adevărat de faptul că ea fusese cea care câștigase și porniră ca doi prieteni înapoi spre tabără.

Acolo îi aștepta un foc mic,făcut pentru ei de Tynan,se gândi Chris,dar el nu se vedea nicăieri.

-Aș vrea să discut ceva cu dumneavoastră,domnule...cu tine,Ash,zise Chris curățând cu pricepere peștele și înfingându-l în țepușe.Am vrut să vorbesc cu amândoi,cu tine și cu domnul Tynan,dar am impresia că nu pot să vă prind împreună.Motivul pentru care am fost la Hugh Lanier a fost acela de a verifica un zvon potrivit căruia domnul Lanier este implicat în ceva foarte josnic...

-Josnic? întrebă Asher rezemându-se de un copac.Poate că este un cuvânt prea dur.

-Nu cred și sunt convinsă că nici cititorii mei nu vor crede.Hugh Lanier râvnea niște pământuri care erau cultivate de opt misionari.Dar ei n-au vrut să vândă,așa că Lanier a cumpărat arme și a angajat bărbați albi care,îmbrăcați ca indienii,i-au masacrat.Dacă asta nu înseamnă ceva josnic,atunci nu mai știu ce ar putea să însemne.Ca întotdeauna când se gândea la o nedreptate de o asemenea amploare, începu să se înfurie.

-Dar dacă este numai un zvon...

-A fost un zvon.Am dovada că a făcut-o.Printre altele,am chitanța prin care au fost achitate puștile.Și chiar l-am auzit vorbindu-i unuia dintre indieni și...

-L-ai auzit? Vrei să spui că ai tras cu urechea?

-Firește că am făcut-o.Purtam o rochie verde și m-am ascuns în lanul de porumb. Dar problema este că trebuie să duc dovezile pe care le am ziaristului care m-a trimis în această misiune și,după calculele mele,ne îndepărtăm de biroul lui John.Se uită la Asher care ținea pălăria în poală și se juca cu panglica ei.

-Chris,nu cred că tatălui tău i-ar plăcea să cutreieri țara în lung și în lat acuzând oamenii de...de ceea ce îl acuzi tu pe Lanier.Poate că după ce ne întoarcem la tatăl tău,va putea să trimită el informațiile pe care le ai ziaristului ăluia.Plănă atunci cred că cel mai bun lucru pentru tine ar fi să stai aici,în siguranță.

Chris îl privi lung o vreme.Crescuse lângă un bărbat ca el și lucrase cu bărbați ca el.Era absolut convins că ea greșește și,indiferent ce ar fi spus sau ar fi făcut ea,nimic nu i-ar fi schimbat părerea.

-Cred că peștii sunt gata,spuse încet.Îl văzu apoi cum îi zâmbește în felul în care bărbații au câștigat întotdeauna zâmbindu-le astfel femeilor.Îi întoarse zâmbetul, dar nu și din privire.În timp ce mâncară făcu o conversație ușoară cu Asher,fără să se mai refere măcar o singură dată la planurile ei de a face să-i parvină materialul lui John Anderson.Dar imediat ce terminară,se ridică.

-Mă duc să văd dacă-l pot găsi pe domnul Tynan,spuse absentă și porni pe cărarea ce ducea la pârâu.

-N-aș face asta dacă aș fi în locul tău,Chris,spuse Asher.Sunt sigur că ar fi aici dacă ar dori asta și sunt foarte sigur că se poate hrăni singur.

Cred că ar trebui să te așezi și să mă lași să mă bucur de compania ta plăcută.

Chris nu știa dacă urăște ceva mai mult în viață decât să i se spună ce ar trebui să facă. Asta a fost cauza tuturor problemelor cu tatăl său. Nu a încercat niciodată să discute cu ea, ci pur și simplu îi spunea ce este cel mai bine de făcut și aștepta supunere oarbă din partea ei. Îi zâmbi dulce lui Asher.

-Cred că am să mă duc să-l caut pe amfitrionul nostru, spuse și o porni iute pe potecă astfel încât să nu-i mai lase timp să protesteze. Îl auzi cum bâjbâie prin pădure căutând-o. Mulțumind mamei și strămoșilor ei că era micuță, sări peste un trunchi căzut și se ascunse în ferigi până când îl văzu că trece de locul unde se afla. Când nu mai auzi nimic, încercă să-și croiască drum prin tufișuri, dar constată că era imposibil să înainteze din cauza trunchiurilor căzute și a perdelei grele de mușchi care atârna pretutindeni. Se întoarse din nou la cărare și porni către pârâu, urmându-l de fapt pe Asher. Când ajunse pe povârnișul care dădea spre apă îl văzu jos, încruntându-se și părând iritat. Zâmbind în sinea ei, o porni mai departe pe cărare. Nu făcu decât câțiva pași când orice zgomot dispăru.

Pădurea tropicală îți trezea cel mai vechi sentiment-acela de a fi absolut singur.

De jur împrejurul ei totul era verde-verde-cenușiu, verde-albastru, un verde aproape negru, un verde lăptos, sute de nuanțe de verde. Și totul era moale. Își plimbă mâna peste un trunchi căzut ocoperit cu o pădure proprie în miniatură și zâmbi când simți cât de moale și de mătăsoasă era.

În față zări figuri ciudate create de mușchi și trunchiuri putrede. Nu-și auzea nici măcar zgomotul propriilor pași. La un cot al potecii se opri brusc ducându-și mâna la gură: în față, nu departe de cărare, era Tynan, care dormea profund. Avea un fel de pernă sub cap și era întins pe o pătură zdrențuită. Dormea relaxat ca un copil și părea foarte tânăr. Chris fu uimită încă o dată de frumusețea lui și se simți cuprinsă de o dorință nestăvilită de a se așeza și de a-l privi -dorință pe care și-o îndeplini. Nu ședea acolo decât de câteva secunde când i se mișcă și deschise ochii.

-Chris, spuse cu un zâmbet ușor și închise din nou ochii. O fracțiune de secundă mai târziu sări drept în picioare, își luă pălăria și și-o îndesă bine pe cap și își îndreptă privirea spre ea.

-Domnișoară Mathison, credeam că pescuiți cu domnul Prescott.

-Am fost, dar am prins mult mai mulți pești decât el, încât la un moment dat, a zis să ne întoarcem în tabără. După aceea am reușit să scap luând-o pe potecă și am dat peste tine. Ai dormit bine? Meritai categoric, după ce ai stat atâta vreme treaz și ai avut grijă de noi. Cu aerul unui băiat somnoros, începu să-și frece ochii și de data asta văzu că are cicatrice la ambele încheieturi ale mâinilor. Avea de

asemenea o vânătaie sub pometul obrazului drept și o tăietură pe jumătate vindecată deasupra unui ochi.

-De ce nu vii în tabără să stai cu noi? Avem pește mai mult decât suficient. Ai mâncat?

-Da, mulțumesc, dar trebuie să vă întoarceți în tabără. Prescott este probabil îngrijorat din cauza dumneavoastră. În afară de asta, eu am treabă. Trebuie să plec în recunoaștere. Sunt sigur că de când am fost eu ultima dată pe aici drumul s-a acoperit cu trunchiuri de copaci căzuți.

-Și când a fost asta, domnule Tynan?

-Doar Tynan, nimic altceva și categoric nu domnule, zise el ca și cum ar fi spus-o de sute de ori. Chris se ridică și vru să se apropie de el. Tynan se întoarse cu spatele, își scoase pălăria și își trecu mâna prin păr, care părea umed. Se întrebă dacă făcuse și el baie. Manșetele cămășii nu erau încheiate și când mâneca îi alunecă văzu că mușchii antebrățului, ca și venele, erau proeminenți sub piele. De parcă făcuse o vreme foamea.

-Nu vreau să-ți creez necazuri pentru că știi că nu faci decât ceea ce trebuie, că nu faci decât ce te-a angajat tatăl meu să faci, dar... Ezită când îi folosi numele.

Dar, Tynan, cred că ți-ar prinde bine să mănânci ceva mai mult și insist să te întorci cu mine. Dacă nu, îți promit că o să fac un Iad din călătoria asta.

Deschise gura să spună ceva, dar scrâșni din dinți și Chris simți cum i se înmoaie genunchii. Văzând însă cum i se luminează fața, îi trecu prin minte că Tynan ar putea obține orice ar dori de la orice femeie.

-Nu pot să rezist unei asemenea invitații. Am să te urmez.

-Nu, să mergem împreună. Spune-mi, de ce ai mai fost în pădure înainte? Cine a făcut drumul ăsta?

-A fost plăcut pescuitul cu Ash? Pare să fie o persoană plăcută. Tot drumul până aici a fost de mare ajutor, nimic nefiind prea greu pentru el. Și se pricepe extraordinar la cai și toată lumea îl place. Presupun că și dumneavoastră.

-Ei bine, da, zise ea șovăind. Cum l-ai întâlnit pe tatăl meu?

-Ash îl cunoaște pe tatăl dumneavoastră de ani de zile. Este o minune că nu l-ați întâlnit niciodată. Tatăl lui Ash și-a croit drum și a câștigat o mulțime de bani în est. Sunt sigur că Ash îi seamănă. Chris ridică uimită privirea spre Tynan. Despre ce dracu vorbea?

Îi zâmbi și ea, dar dacă ar fi cunoscut-o mai bine, ar fi știut că ochii ei strălucitori spuneau că tocmai a acceptat o provocare. Avea de gând să descopere cine era acest Tynan.

CAPITOLUL 4

-Trebuie să vorbesc cu tine,zise Chris îndată ce Tynan se așeză și începu să mănânce unul din peștii pregătiți de ea.Îi spuse exact ce îi spusese și lui Asher,că Lanier era răspunzător de uciderea misionarilor,dar Tynan nu o întrerupse,de fapt nu scoase nici un cuvânt.Când termină de vorbit,el își linsese degetele.

-Acum spune-mi ce mi-ai ascuns,zise el.O secundă,Chris fu șocată.

-Foarte bine,spuse zâmbind.Adevărul este că domnul Lanier a fost foarte bun cu mine cât timp i-am fost oaspete,iar soția lui este foarte drăguță,așa încât am avut muștrări de conștiință să spun lumii ce a făcut el.Firește,totul este adevărat,dar dacă este tipărită întreaga istorie,mă tem că viața domnului Lanier s-ar...da,s-ar schimba.

-Ca să nu mai vorbim de lungimea gâtului lui,adăugă Tynan,uitându-se la ea.

-Așa că i-am lăsat o scrisoare în care i-am spus ce am de gând să fac.

Se lăsă un moment de tăcere.

-Deci,dacă ieșim din pădurea asta fără îndoială că oamenii lui Lanier ne vor aștepta cu puștile pregătite,poate chiar cu tunuri sau cu orice altceva care să împiedice apariția acestei povești în presă.

-Da,așa cred,zise cu un zâmbet slab.Brusc,i se schimbă expresia feței.Trebuia să-i dau domnului Lanier o șansă de a scăpa și trebuia să public toată povestea în presă.Înțelegi? Tynan se ridică în picioare.

-Înțeleg că un bărbat trebuie să facă ceea ce crede el că trebuie,dar dumneavoastră domnișoară Mathison,aveți nevoie de ajutor,iar eu nu sunt în situația de a vi-l da.Prescott este șeful acestei expediții.Eu nu sunt decât ghidul.

Eu urmez ordinele și asta-i tot.Mulțumesc pentru pește,iar acum trebuie să mă duc în recunoaștere,pe drum.Se întoarse cu spatele.Și nu m-aș gândi să plec singur dacă aș fi în locul dumneavoastră,zise el.Luând de jos o bucată de lemn,o înfipse în ceea ce părea a fi un teren solid.O secundă mai târziu,lemnul dispăru,căzând cu o bufnitură la pământ.Nu era nevoie să mai spună altceva.Puteai să părăsești poteca și să te trezești în cine știe ce mlaștină acoperită de vegetație bogată.După asta,o lăsă pe Chris singură.

Ea rămase nemișcată,blestemându-i pe toți bărbații de pretutindeni.

-Și femeile trebuie să facă ce cred ele că este necesar să facă,domnule Tynan,vorbi singură și începu să strângă lemne pentru foc.

Chris a rămas în tabără,a stat de vorbă cu Asher când acesta s-a întors și nu a mai abordat deloc subiectul Lanier.Când Tynan se înapoie,se uită la el,dar el o ignoră.Atunci îl fixă pe Asher,prefăcându-se că găsește fascinant fiecare cuvânt rostit de el.Dar în realitate plănuia cum să scape de cei doi bărbați.Sediul

ziarului lui John Anderson se găsea la marginea pădurii, cam la patru mile de locul pe unde intraseră ei seara trecută. Dacă ar fi putut să pună mâna pe un cal, să călărească iute ca vântul pe poteca din pădure și apoi prin oraș, ar fi putut să se ducă și să se întoarcă până la apusul soarelui. Dacă avea noroc, putea să se întoarcă înainte de a i se descoperi lipsa. Se ridică în picioare.

-Cred că am să mă plimb puțin, îi spuse lui Asher.

-Merg cu tine.

-Nu, mulțumesc, îi spuse, adresându-i cel mai drăgălaș zâmbet. Trebuie să fac unele lucruri. De-ale femeilor, adăugă făcând ochii mari. Misterele feminității îi blocau întotdeauna pe oameni ca Asher Prescott.

-Desigur, spuse politicos. Se îndepărtă de el, trecu de Tynan, se ascunse în tufișuri până când amândoi bărbații părăsiră tabăra. Nimeni nu a înșăuat vreodată un cal mai repede decât a făcut-o ea. Sărmanul animal se zmuncea ridicându-se în două picioare.

-Fii băiat cuminte acum, îl liniști ea. O să avem de făcut un drum destul de lung.

-Și unde vă duceți, domnișoară Mathison? Chris se răsuci pe călcâie ca să dea nas în nas cu Tynan.

-Mă duc să-i dau materialul lui John Anderson, iar dacă ai de gând să mă oprești, va trebui să mă legi și să mă păzești zi și noapte. O să fii nevoit să renunți la somn și...

-Înțeleg, zise el, iar Chris îi văzu amuzamentul în privire. Cât de departe este acest Anderson? Lui Chris i se tăie răsuflarea.

-Dacă merg bine, pot să mă întorc până la apusul soarelui.

-Și ce ai de gând să faci cu oamenii lui Lanier? Ce faci dacă te așteaptă la ieșirea din pădure?

-Am să fug cât pot de repede și am să mă rog să nu mă nimerească vreun glonț. O privi o vreme, apoi scoase arma din toc, asigurându-se că este încărcată.

-Poate că am să-ți fiu de ajutor. În ce parte este orașul ăsta? Chris încalecă.

-La sud-est de marginea pădurii. Biroul lui John este a treia clădire pe dreapta. Tynan își înșăuă calul.

-Imediat ce o să lăsăm materialul, o să apară Lanier cu arma în mână și o să-l ia. Mai ai vreo copie? De ce să nu lași materialul la poștă, dacă există așa ceva, și apoi să te oprești și să-l saluți pe domnul Anderson?

-De ce... Da, s-ar putea să meargă, zise uitându-se încântată la el. Nu există nici o doamnă Anderson, dar sora lui este căsătorită cu medicul orașului.

-Și mai bine, zise Ty încălecând. Știi să călărești?

-Pot să merg oriunde te poți duce și tu, răspunse înțepată Chris, dar curând se

întrebă dacă spusese adevărul. Tynan pornise într-un ritm care o înspăimânta-pe ea și pe cal. Fu nevoită să-și folosească toți mușchii brațelor ca să stăpânească animalul pe măsură ce străbăteau pădurea periculoasă.

Când ajunseră la marginea pădurii, Ty nu încetini ritmul, ci năvăli cu toată viteza în drum. Chris aproape că se aștepta să audă focuri de armă deasupra capului, dar totul era liniștit. După ce constată că nimeni nu trage asupra lor, Ty opri calul și se întoarse spre ea.

-O să o luăm pe drumul lăturalnic. Fără îndoială că ne așteaptă în oraș. Am să te las la poștă și vreau să stai acolo până când ai să mă vezi pe mine. Am să duc materialul soției doctorului și am să-ți las calul în spatele poștei. Când mă vezi că trec prin față, ieși în fugă prin spate, te arunci în șa și o iei din loc ca vântul. Voi fi în spatele tău. Crezi că poți să faci asta?

-Da, răspunse Chris controlându-și calul. Dar dacă te prind cu materialul...

-Nu-ți face probleme în legătură cu mine, ai grijă să-mi respecti ordinele. Când mă înfurii sunt mai rău decât gloanțele lui Lanier.

-Da, să trăiți, zise zâmbind, iar el îi făcu cu ochiul, întoarse calul și continuă drumul spre sud-est. Când se apropiară de micuțul orașel, cu o singură stradă principală, se opriră. Tynan rămase nemișcat o vreme cercetând orașul cu privirea, apoi se întoarse spre ea.

-Cred că sunt aici.

-De unde știi?

-Prea mulți oameni care nu fac nimic ci numai privesc, cu mâna pe armă. Caută pe cineva. Dă-mi materialul, zise el, iar după ce-l vârî sub cămașă, la piept, o privi drept în ochi. Ești gata? Ții minte ce trebuie să faci?

-Nu este chiar atât de complicat.

-Dar vital! Haide! O conduse pe un drum lăturalnic, mergând cu multă prudență, rămânând aproape de clădiri, plasând-o pe ea pe partea clădirii, iar el călărind protector pe partea drumului. La un moment dat de după o clădire apăru o căruță și în același moment Tynan aproape că o trase pe jumătate din șa luând-o în brațe.

-Îți mai este rău, scumpo? o întrebă tare. Așa este întotdeauna la primul copil.

Îndată ce dispăru căruța, o împinse pe Chris la loc în șa. Categoriec îi merge mintea iute, își zise ea.

-Așteaptă aici, îi spuse în momentul în care ajunseră la clădirea în care se afla poșta. În spate era o rampă și o platformă mare de încărcare, iar de pervazul ușii era agățat un cârlig. Chris rămase pe loc și așteptă, tresărind la fiecare zgomot.

Fără Tynan, brusc nu se mai simți atât de curajoasă.

-Este aici, îl auzi deodată pe Tynan, care apăru pe rampă cu un bărbat alături. Pur și simplu n-a mai putut să facă nici un pas. Înainte ca ea să poată scoate vreun cuvânt, o trase din șa.

-Este primul ei copil și nu s-a obișnuit încă cu grețurile. V-ar deranja dacă aș lăsa-o aici până mă duc după doctor?

-Frumoasă treabă. Eu am opt, dar nu știu ce poate să facă doctorul. Pur și simplu trebuie să aștepte să iasă afară. Tynan aproape că o înăbușise în îmbrățișarea lui protectoare.

-Dacă un doctor o poate ajuta să se simtă mai bine, atunci am să i-l aduc.

-Sigur. Pofțiți micuță doamnă, luați loc aici.

-Ce-ați zice dacă ar sta lângă fereastră ca să mă poată urmări. Asta o să o facă să se simtă mai bine.

-Desigur, spuse omul. Ty o conduse pe Chris spre un scaun așezat în fața unei ferestre care dădea spre strada principală.

-Nu uita să arăți bolnavă și dă-i ceva să-ți trimită prin poștă. Chris dădu din cap uitându-se în frumoșii lui ochi albaștri. El ezită o secundă, apoi îi depuse un sărut pe frunte.

-Mă întorc într-un minut, scumpo.

După ce plecă, Chris se lăsă pe spătarul scaunului încercând să nu arate cât de atentă cerceta strada. Peste drum se aflau doi bărbați, ambii cu mâna dreaptă pe tocure, gata să scoată în orice moment pușca. Chris își dădu seama că îi tremură mâna când scoase din buzunar scrisoarea adresată tatălui ei. Nu trebuia să se prefacă prea tare pentru poștaș, pentru că era sigură că arăta la fel de înspăimântată pe cât se simțea. Și își dădu seama că cel puțin jumătate din temerile ei erau pentru Tynan. El nu era implicat în asta, nu avea nici un motiv să-și riște viața pentru ea, dar o făcuse.

Minutele treceau și Chris începu să se îngrijoreze tot mai mult. De ce durează atât? Poate că sora lui John nu este acasă. Poate...

Gândurile i se opriră dintr-o dată când auzi împușcături dinspre capătul orașului spre care se îndreptase Tynan. Se ridică în picioare.

-Nu aveți motive să fiți îngrijorată, spuse funcționarul din spatele biroului.

Întotdeauna în orașul ăsta cineva trage în altcineva. Așezați-vă și liniștiți-vă.

Dar Chris nu putu să stea liniștită și se aplecă spre fereastră ca să poată vedea mai bine ce se petrece afară. I se tăie răsuflarea când văzu că se-ntâmplă exact lucrul de care se temuse. Tynan gonia urmărit de doi oameni călare care trăgeau asupra lui. Îl văzu apropiindu-se, apoi se întoarse spre omul din spatele biroului.

-Pot să împrumut asta? zise ea luând o pușcă dintr-un rastel de pe perete.

Înainte ca omul să-și dea seama ce vrea să facă,Chris ieși pe ușă,puse un genunchi pe verandă,propti brațul drept de genunchiul ridicat și ținti.Îl doborî pe primul om care-l urmărea pe Tynan împușcându-l în umăr și-și îndreptă pușca spre cel de-al doilea,când Ty își întoarse calul și veni drept spre ea.În fața poștei se afla o rampă pentru butoaie,iar Ty își îndreptă calul direct spre ea.

Chris se ridică,se dădu puțin înapoi,iar când Ty se aplecă și întinse brațul,îl prinse,folosi ca punct de sprijin piciorul lui aflat în scara șei și se aruncă în spate.Ty nu încetini ritmul când intră ca un fulger pe ușa poștei,trecu pe lângă funcționarul care rămase cu gura căscată și ieși prin spate,pe rampă.

Le-a trebuit ceva timp oamenilor care îl urmăreau să ocolească clădirea poștei și Chris auzi nechezatul de durere al calului când singurul om care încerca să-i urmărească,apreciind greșit distanța s-a lovit de marginea rampei.

Chris se ținea de Ty cu toate puterile,cu părul desfăcut fluturându-i pe spate,cu trupul lipit de al lui.El se aplecă în față și ea odată cu el.Se auzeau gloanțe șuierând,dar călăreau prea repede ca să poată fi luați în bătaia puștii iar cei care trăgeau o făceau fiind și ei călare,astfel încât nu puteau să țintească prea bine,sau cel puțin așa spera Chris.Când ajunseră la marginea pădurii,Tynan nu încetini ritmul ci continuă goana,cu o viteză de să-ți frângi gâtul,încă o bună bucată de drum.Brusc,opri calul,se întoarse,o înșfacă pe Chris și o dădu jos.Descăleca imediat și el.

-Acum o să dispărem,zise luând calul de frâu și pe Chris de o mână.Îi făcu semn să coboare printr-o încrengătură de liane.O făcu atât de repede încât aproape că sări peste jumătate de distanță.Să-l convingă pe cal să facă același lucru era însă o altă problemă; Ty recurse la o serie de amenințări proferate cu voce joasă,iar Chris făcu ochii mari de uimire.Nici nu apucase bine Ty să aducă și animalul în surprătură și să tragă deasupra capetelor lianele și lăstărișul pentru a-i ascunde de orice privire,că se și auziră trei bărbați venind pe potecă în urmărirea lor.

Ty ținea mâna pe botul calului pentru a-l împiedica să scoată vreun sunet,iar Chris ședea foarte aproape de el,ambii uitându-se în sus,spre cei trei,prin covorul de verdeață.

-I-am pierdut,zise unul dintre ei.

-Da,și am pierdut și patru dintre oamenii noștri pe drum,venind înapoi.Lui Lanier nu o să-i placă deloc.

-Hai să ieșim de aici.Locul ăsta îmi dă fiori.Dacă au intrat aici,n-o să mai iasă vii.Aici nu bântuie decât fantomele.Primul bărbat pufni.

-Lanier nu te plătește ca să împuști fantome.Haide să ne întoarcem la poștă.

Poate că fata a lăsat ceva acolo.

Chris își ținu răsuflarea până când cei trei dispărură și nu-i mai auzi deloc. Cu un oftat, se sprijini de peretele văgăunii și privi la Ty.

-Cum de te cunosc?

-Cineva ne-a văzut părăsind casa lui Lanier și ea m-a recunoscut.

-Ea?

-Cred că este fată în casă la Lanier. Oricum, i-a spus lui Lanier că eu te-am răpit, așa încât când a găsit scrisoarea ta, a început să mă caute și pe mine. Dar am dat materialul soției doctorului. Chris zâmbi. Acum, că erau în siguranță, începu să simtă o stare euforică.

-Mă întreb dacă oamenii ăia de la poștă nu sunt și acum cu gurile căscate. Nu mi-a venit să-mi cred ochilor când mi-am dat seama că vrei să treci cu calul drept prin mijlocul clădirii.

-Mi-a venit să te omor când te-am văzut că ai ieșit afară și ai început să tragi. Ar fi trebuit să rămâi înăuntru și după ce ieșeam eu din oraș, cu toți după mine, să te fi îndepărtat în siguranță și nevătămată. Apropo, unde ai învățat să tragi așa cu pușca?

-Tata m-a învățat. Săracul om de la poștă! Acum sunt atât de bolnavă încât nu mă pot ține pe picioare, ca în minutul următor...

-Să sari pe cal în spatele meu! Chris, ai fost grozavă. Râse, prinzând-o de umeri și de bucurie o sărută apăsând pe gură. Chris îl privi cu ochii mari. Când o sărutase, simțise cum o trecea un fior ca o flacăra.

-Oh, murmură și se îndepărtă de el. Ty luă mâinile de pe umerii ei ca și cum l-ar fi ars, apoi se întoarse cu spatele.

-Am să scot calul de aici și am face mai bine să ne întoarcem înainte ca Prescott să-și dea seama de absența noastră. Chris se simți puțin pierdută, întrebându-se cu ce greșise. Părea atât de mulțumit de ea, atât de fericit cu o secundă în urmă, că o sărutase. Nu un sărut din pasiune, ci un sărut de prietenie între doi oameni care au împărțit multe, dar cum își manifestase interesul față de el, Ty se retrăsese.

Privindu-și trupul, își spuse că poate nu-l ispitește. Toată viața i se spusese că este drăguță, dar rotunjimile ei erau delicate, subtile, nu exagerate, așa cum era moda.

-Pe fata de la domnul Lanier, cea care te-a recunoscut, o cheamă Elsie?

-Da, răspunse el în barbă, continuând să stea cu spatele la ea. Pornește tu mai întâi, eu vin în urmă. Cu un suspin, Chris începu să urce malul surpăturii dând de-o parte vegetația din fața ei. Elsie era la fel de înaltă ca ea, dar cântărea mai mult cu vreo treizeci de livre-toate distribuite egal deasupra și dedesubtul unei talii destul de mari. Dacă ăsta era genul de femeie care îi plăcea, nu-i de mirare că s-a îndepărtat de ea. Suspina tot drumul înapoi spre tabără.

-Te simți bine? o întâmpină Asher.Te-ai plimbat cam mult.

-N-am nimic,îi răspunse turnându-și o ceașcă de cafea.Tu?

-Mă simt foarte bine și mă bucur că te-ai odihnit.Mâine probabil va fi iarăși o zi grea,în care vom călări mult.

-Da,spuse și se uită la el peste marginea ceștii.Și eu mă bucur că m-am odihnit.Este ceva de mâncare? Când dorm mai mult după-amiază mă simt îngrozitor de flămândă.Chris nu-l văzu pe Tynan până dimineața următoare, încercă de două ori să-i prindă privirea,să-i zâmbească,dar el nu se uită spre ea.Se purta ca și cum ar fi vrut ca ziua de ieri să nu existe.

Totuși,cu cât o ignora mai mult,cu atât îl dorea mai tare.După-amiază s-au oprit ca să ridice tabăra,iar Tynan i-a lăsat imediat singuri.Chris ședea și-l urmărea pe Ty cum îngrijește caii,iar când trecu pe lângă ea,fu aproape sigură că l-a văzut șchiopătând.Oare se rănise ieri? Ținea nenorocita aia de pălărie atât de trasă pe frunte,încât nu putu să-i vadă fața,dar îl văzu cum se strâmbă de durere când se întinse după frâu.Asher arăta plictisit,iar Chris continuă să urmărească fiecare mișcare pe care o făcea Tynan-și cu cât îl privea mai mult cu atât era mai sigură că îl sâcăia o durere permanentă.Chris căscă cu gura până la urechi.

-Cred că sunt cam obosită și dacă nu are nimeni nimic împotriva,am să mă duc ceva mai încolo pe potecă și am să mă culc puțin,spuse ea.Tynan se întoarce și timp de o secundă ochii li se întâlniră,dar el aproape instantaneu își schimbă direcția privirii.

-Să nu te duci prea departe,mormăi trecând pe lângă ea și se afundă pe potecă în pădure.

-Ești sigură că nu vrei să faci o mică plimbare cu mine,Chris? o întrebă Asher.

Mi-ar face mare plăcere să mai aflu câte ceva despre munca ta la ziar.

-Într-adevăr sunt foarte obosită.Poate altă-dată,își luă sacul de dormit și geanta de voiaj,mișcându-se ca și cum de-abia se mai ținea pe picioare și porni pe potecă după Tynan.Îndată ce ieși din câmpul vizual al lui Asher,deschise geanta, scoase trusa medicală și o luă la fugă pe potecă în jos,sperând să-l prindă pe Tynan înainte ca el să dispară.

Merse destul de mult și nici urmă de el,când i se păru că aude nechezatul unui cal.Făcând ceea ce știa că nu trebuia să facă,ieși de pe potecă îndreptându-se spre un loc de unde spera că va putea vedea ce se întâmplă jos,în fața ei.

Terenul de dincolo de potecă o înspăimânta.Se temea de capcanele acoperite cu vegetație,pe care Ty i le arătase.Își croi drum spre trunchiul unui copac uriaș, făcu o spărtură în perdeaua de mușchi și privi.Tynan se afla la câțiva metri în fața ei,jos într-un luminiș stâncos,periind unul dintre cai.Când el se întoarce și-i

văzu spatele,lăsă să-i scape un sunet de îngrijorare.Avusese mare dreptate când s-a gândit că se mișca de parcă ceva l-ar fi durut foarte tare.Chiar și de la distanța asta putea să vadă că rănile adânci care-i brăzdau spatele,nu erau decât pe jumătate vindecate.Și era sigură că fuseseră făcute de un bici.Tot ceea ce făcuse el ieri,goana calului,faptul că a ridicat-o și a aruncat-o în șa în spatele său,felul în care s-a cramponat ea de spinarea lui-probabil că-i provocaseră dureri de neimaginat.Așteptă până se întoarce din nou,astfel încât să fie cu fața la ea,apoi intră înapoi în pădure ca și cum atunci ar fi ajuns acolo.

Avu grijă să facă mult zgomot și-l strigă pe nume.Când dădu cu ochii de el,avea de-acum cămașa îmbrăcată și tocmai își trăgea cizmele.

-Sunt aici,îi răspunse ridicând capul spre ea.

-Cum ajung acolo?

-Niciicum.Întoarce-te în tabără.Îi zâmbi și încercă să facă un pas înainte ca și cum ar fi vrut să-și dea drumul direct în viroagă.

-Nu! strigă Tynan,dar era deja prea târziu.Chris intenționase numai să se prefacă că-și dă drumul,dar ce crezuse ea că este pământ solid s-a dovedit a nu fi și alunecă pe pantă pe spate.Din doi pași Tynan fu deasupra ei pentru a-i opri alunecarea.Instinctiv,Chris își încolăci brațele în jurul lui,lipindu-se strâns de el.Când Ty înalță capul și o privi,Chris era conștientă de trupul lui,care o acoperea.Preț de o secundă avu impresia că o să o sărute și era pregătită să-l primească.Se afla foarte aproape de gura ei,când se retrase brusc și se ridică în picioare,lăsând-o acolo,învinsă,pe panta viroagei.Se îndepărtă de ea doar pentru o clipită și Chris avu impresia că încearcă să-și controleze emoțiile.Când reveni,ochii îi străluceau,dar în rest arăta calm.

-Ți-am spus să te întorci în tabără.Am crezut că ești prea obosită ca să te mai duci undeva și că într-adevăr ai nevoie de puțină odihnă.

-Am mințit,răspunse zâmbind.

-Și mințiți deseori,domnișoară Mathison?

-Nu cred că atât de des ca ceilalți membri ai acestei expediții,răspunse clipind cu nevinovăție.Dacă îmi spui adevărul,am să-ți spun și eu.Cred că așa este cinstit.Se ridică,își netezi fusta și recupera trusa medicală care alunecase odată cu ea.

-De fapt,te căutam pentru că vreau să arunc o privire la spinarea ta.

-La ce? zise el,întorcându-se spre ea cu fața toată numai furie.

Ascultă,domnișoară Mathison,nu știu ce vrei,dar eu unul m-am săturat.O porni înainte cu peria de periat caii îndreptată spre ea,iar Chris începu să dea înapoi.Poate crezi că am să fiu unul dintre oamenii ăia din istorioarele tale,dar te înșeli.Am fost angajat de tatăl tău să vă duc pe tine și pe Prescott prin jungla asta

și să i te predau acasă. Nu am stabilit ca tu să te ții ca scaiul după mine oriunde mă duc și nici nu mă așteptam să sari asupra mea în costumul lui Adam. În alte circumstanțe, m-aș fi bucurat de avansurile tale, dar în călătoria asta am de făcut o treabă și intenționez să o fac, indiferent la ce ai recurge ca să mă seduci. Știi ceva, doamnă, ești diavolul în persoană într-un ambalaj frumos. Acum pleacă de aici și lasă-mă în pace. Nu vreau să te mai văd până mâine dimineață, când am să te trezesc și s-ar putea ca și asta să pun pe altcineva să o facă.

Închise brusc gura, îi întoarse spatele și se îndreptă spre cai.

-Foarte bine, zise Chris. Am să mă întorc în tabără și am să-i povestesc domnului Prescott că spinarea ta este o masă sângerândă care arată de parcă s-ar fi infectat și am să-i mai spun că ceva nu este în regulă nici cu picioarele tale. Sunt sigură că revolta va izbucni imediat și că nu vei mai fi conducătorul nostru, așa că te poți întoarce în locul de unde ai venit și despre care refuzi să spui ceva. Bună ziua, domnule Tynan, încheie ea și o porni pe poteca pe care i-o arătase Tynan.

Nu făcu mai mult de trei pași când auzi o înjurătură în surdină în spate și o bufnitură ce părea să vină de la peria de cai trântită cu putere de pământ.

-Foarte bine, spuse tare, iar Chris se întoarse spre el. Ce trebuie să fac?

-Să-ți scoți cămașa și cizmele și să te întinzi pe burtă aici, pe bucata asta de mușchi.

-Bănuiesc că ar trebui să fiu bucuros că nu mai dorești și altceva, spuse îmbufnat, dar făcu ce-i ceruse. Când îngenunche lângă el și-i văzu spatele de aproape, își dădu seama că rănilor sunt mult mai grave decât crezuse când le privise de la distanță. Cele mai multe erau vindecate, dar câteva se redeschiseseră. Își imagină că erau foarte, foarte dureroase. Trăgând aer în piept, deschise trusa și scoase o pomadă.

-Asta o să-ți aline durerea, spuse ea încet și începu să-i întindă cu grijă pomada pe piele. Avea spatele lat și foarte musculos, pielea îi acoperea mușchii, fără aproape nici o urmă de grăsime. Arăta ca și cum ar fi muncit din greu și ar fi fost hrănit foarte prost. Când simți că se relaxează sub atingerea degetelor ei, îl întrebă.

-Câți ani ai stat în închisoare?

-Doi ani, răspunse imediat, apoi mormăi. La dracu!

-Domnule Tynan, sunt reporter la un ziar și sunt foarte bună când e vorba să observ ceva. Nu cunosc nici un alt loc în care un om să fie pus la munci grele, să îndure foamea și să fie bătut, cel puțin nu în America.

-Și dacă există un asemenea loc, te-ai lăsa aruncată acolo, ca să poți scrie o istorie despre el, nu-i așa? Am să fiu subiectul următoarei tale povești? Am străbătut

jungla tropicală cu un deținut evadat.Sau ceva de felul ăsta; cum ți se pare?

-Ai evadat? într-un fel mă gândeam că te-a eliberat tatăl meu.Întrucât el nu răspunde,Chris știu că este pe undeva pe-aproape de adevăr.

-Vezi,domnule Tynan,îl cunosc foarte bine pe tatăl meu.Dacă el vrea ca cineva să mă conducă prin jungla de nepătruns,nu ar ezita,chiar dacă oamenii i-ar spune că este imposibil.Ar căuta pur și simplu modalitatea prin care să facă lucrul ăsta.Eu cred că tata a descoperit că ai mai traversat pădurea ,iar pentru el nu a contat că ești în drum spre închisoare.Are putere și bani destui ca să taie orice frânghii,chiar dacă atârnă de gâtul cuiva.

-Și-ar încredința fiica unui criminal? întrebă Tynan răsucindu-și capul ca să o poată privi.Rămase gânditoare o vreme.

-Nu,nu cred că ar face asta.Cred că mama și cu mine suntem singurii oameni pe care i-a iubit cu adevărat.Nu credeam că o să-și mai revină după moartea mamei, dar bănuiesc că și-a spus că mă mai are încă pe mine.

-Dar tocmai ai zis că te-a dat în grija unui criminal,în grija cuiva care a fost salvat de sub nasul călăului.Încetă să-i mai întindă crema pe răni.

-Domnule Tynan,cred că sunteți un om nevinovat.Aveți absolută dreptate când spuneți că tata nu m-ar fi dat niciodată pe mâinile unui răufăcător.Da,firește,așa trebuie că stau lucrurile.Ori sunteți nevinovat,ori ați făcut ceva ce nu a presupus violență.Încălcarea unei promisiuni poate.Zâmbind,începu să-i ungă din nou cu delicatețe spatele.De-acum mai mult îi masa mușchii decât îl doftoricea.

-Cât de aproape sunt de adevăr? îl întrebă,și când nu primi nici un răspuns începu să râdă.Vezi,domnule Tynan,toți ne trădăm cu câte ceva,indiferent cât de mult ne-am strădui să nu arătăm nimic.Sunt sigură că domnul Prescott nu are nici Cea mai mică idee despre durerile pe care le ai la fiecare mișcare,dar dacă știi să privești începi să descoperi lucrurile.

Continua să-i maseze spatele ungându-și mâinile și trecându-le peste mușchii încordați,masăndu-l până când îl simți că se destinde complet.Respira încet și profund,ca și cum ar fi adormit.În Chris se treziră toate instinctele materne.Ce mult i-ar fi plăcut să-l ia acasă,să-l hrănească bine și să aibă grijă să se odihnească.Se întrebă dacă menajera tatălui ei,domnișoara Sunberry,îl întâlnește.Dacă-l întâlnește,Chris ar fi pus pariu că l-a plăcut.

Zâmbind,îi luă o mână și începu să i-o maseze având mare grijă de încheietura cu cicatrice.

-Acolo nu mă doare,nu sunt rănit,spuse el somnoros,dar nu făcu nici cea mai mică încercare să se miște.

-Mă gândeam la domnișoara Sunberry.

-Plăcintă cu afine,spuse Ty.Pudrată cu scorișoară.

-Deci ai întâlnit-o,râse Chris.Mă gândeam că ea te-ar plăcea.

-Ca pe un câine rătăcit?

-Rătăcit,poate,dar câine cu siguranță nu.Ty,unde te-ai născut? Făcu o mișcare de parcă ar fi vrut să se ridice,dar îl împinse la loc,jos.

-Foarte bine,fără întrebări,dar te rog să nu te mai superi din nou.Este o zi prea frumoasă ca să o stricăm.Își vârî mâinile în părul lui și începu să maseze pielea capului.

-Îți place să fii reporter la ziar? o întrebă el.

-Da,cel puțin mi-a plăcut,dar cred că am început să obolesc.Am douăzeci și opt de ani și am început când aveam optsprezece.Este multă vreme.Cred că vreau... nu știu ce,dar aș vrea ceva mai mult.

-Un cămin și copii?

-Ai vorbit cu tata,râse ea.Ți-a spus cum m-a adus înapoi la Washington? Cum m-a mințit? Lucram la New York și mi-a trimis o telegramă spunându-mi că este pe moarte.Am plâns tot drumul de la un capăt al țării la celălalt gândindu-mă că moare,iar când am ajuns acasă,murdară,obosită și îngrozită,el călărea un taur, cum nu se poate mai sănătos și mai voios.

-Ești norocoasă că ai un tată.

-Tu nu ai?

-Nu,după câte știu eu.

-Dar mamă?

-A murit.

-Ah! De cât timp ești singur?

-Dintotdeauna.Nu vrei să te uiți și la picioare și să terminăm cu asta? Trebuie să plec să cercetez drumul ca să văd ce s-a mai întâmplat.

Aproape contra dorinței ei Chris își luă mâinile de pe pielea lui,se întoarse și se ridică.Timp de o secundă privirile li se întâlniră și rămaseră ca hipnotizați.Chris nu ar fi vrut ca acest moment să se sfârșească,dar Ty își smulse privirea și se uită în altă parte.

-Eram în mai mare siguranță în închisoare,mormăi el.Poftim.Uită-te la picioarele mele.Asta o să te țină ocupată o vreme.Cu un suspin,Chris își luă ochii de la fața lui pentru a-i privi picioarele și își duse mâna la gură.Erau pline de bășici,dintre care unele se spărseseră și sângerau,iar acolo unde nu erau încă bășici,erau pe cale de a se forma.

-Ți-ai pus cizme noi fără ciorapi,zise ea luându-i un picior în mâini.Pur și simplu te-ai încălțat cu ele și le-ai purtat așa,fără să înmoi mai întâi pielea?

-Am fost nevoit.Mi-am tocit pantofii de dans seara trecută,spuse el solemn.Chris râse.

-Am să te bandajez și am să văd dacă domnul Prescott se poate dispensa de o pereche de ciorapi.

-Nu! zise iute Ty.Nu accept mila.Chris îl privi uimită.

-Foarte bine,zise ea după o vreme.Dar în primul oraș în care ajungem o să-ți cumpărăm ciorapi.Tatăl meu te-a plătit ca să mă salvezi,nu-i așa?

-Da,răspunse el urmărind-o cum îi bandajează piciorul.Își trecu mâinile peste gleznela brăzdate de cicatrice,la fel ca încheieturile mâinilor.

-Lanțuri? îl întrebă.El se purtă ca și cum nu i-ar fi pus nici o întrebare.

-Apropo,ce te-a determinat să-l urmărești pe Lanier?

-Nu știu.Cineva trebuia să o facă.Probabil că acum John Anderson tipărește materialul.Oamenii îi urăsc pe indieni și mai mult decât de obicei,ori de câte ori aud că au ucis un misionar.De data asta nu au făcut-o ei.Hugh Lanier a făcut-o,și nu mi se pare că este drept ca vina să fie aruncată în seama indienilor.

-Chiar știind că asta înseamnă că un alb,un om pe care îl cunoști,va pierde probabil ceva?

-Misionarii au pierdut totul,zise ea cu glas moale.

-Nu am văzut niciodată o femeie care să se ferească atât de bine de gloanțe cum ai făcut-o tu ieri.Ai ceva practică,nu?

-Da,oarecum.

-Credeam că femeii ca tine își doresc să stea pe la casele lor și să crească copii.

-Ce vrei să spui prin femeii ca mine? în plus,nu am fost îndrăgostită niciodată.Tu ai fost? îi ținea glezna și nu-și dădea seama cât de puternică era strânsoarea degetelor ei.

-De câteva ori.Hei! Ai unghiile ascuțite.

-Îmi pare rău,murmură cu capul plecat.

-Ce importanță are pentru tine dacă am fost eu îndrăgostit?

-Nu are nici o importanță,firește,răspunse înțepată,slăbind strânsoarea.Așa sunt eu,le pun întrebări tuturor.

-Ascultă,domnișoară Mathison,crede-mă când îți spun că nu sunt genul tău.Sunt un vântură-lume și dacă nu sunt vârat în vreun necaz se pare că-l caut singur cu lumânarea.Trebuie să înveți ceva de la Elsie.M-a turnat pentru că mă detestă.

-Probabil că nu i-ai acordat atenție suficientă,îi zâmbi Chris.

Ty se lăsă pe spate sprijinindu-se în coate și urmări o pasăre care zbura deasupra capului său.

-Nu poți să-ți petreci doi ani în închisoare și când ieși să nu-i acorzi cuiva care

arată ca Elsie întreaga atenție de care ești capabil. Smunci de bandajul pe care i-l înfășură peste picior.

-Dacă-ți plac femeile ca ea, asta este. Mă îndoiesc că ai văzut o femeie ca ea fără corset. Ty o privi și ochii îi înotau în răs.

-Grasă vrei să zici?

-Cel puțin șaptezeci în talie, iar bustul probabil mult mai mare, dar până la douăzeci și doi de ani totul începe să se lase și... Chris se opri, îngrozită de ceea ce spunea. Încalță-te, îi zise înțepată. Poate ai să găsești o grasă care să-ți schimbe bandajele într-o zi sau două, pentru că este evident că-ți plac femeile bine dotate și este clar că eu sunt prea slabă pentru tine. Vru să se ridice, dar el o prinse de mână, zâmbindu-i. Chris continua să țină capul plecat. O supăraseră atât de tare! Îi ridică bărbia cu degetul.

-Nu crezi că și la tine or să înceapă să se lase într-un an sau doi? Bătrână cum ești? I se simțea râsul în voce. Crezi că nu-mi plac fetele slăbănoage care se țin scai de mine și îmi tot pun întrebări!

-Nu știu, murmură Chris și se simți exact ca o copilă. Niciodată nu și-a dorit ceva atât de mult cât își dorea să-i placă acestui bărbat.

-Blondele micuțe și subțirele sunt preferatele mele, șopti el. Chris ridică spre el ochii strălucind de lacrimi, iar când își îndreptă capul spre ea, știu că o va săruta, așa că închise ochii și deschise gura în așteptare.

-Ce dracu faci? zise și o împinse atât de tare încât căzu în fund la câțiva pași de el. Șterge-o de aici chiar acum! Ai auzit? Să nu te mai apropii de mine. Ai dreptate că îmi place alt gen de femeie. Infirmierele virginale care se țin scai de mine sunt genul care îmi place cel mai puțin. Întoarce-te în tabără și să nu te mai apropii de mine vreodată. Chris, întrucâtva înspăimântată de izbucnirea lui, o luă la fugă înapoi spre tabără.

CAPITOLUL 5

Când Chris ajunse în tabără, aproape nemaiputând respira din cauză că alergase, Asher ședea lângă un foc vesel și-i zâmbi. Începu să-i vorbească despre pădure, dar Chris de-abia dacă-l auzea. Se întreba de ce oare fusese trimis Tynan la închisoare.

-Chris! Tu mă ascuți sau nu? o întrebă Asher.

-Da, firește, răspunse ea privindu-l, dar fără să-l audă. Mai târziu, când se strecură între păduri, rămase multă vreme trează. De-abia dacă putea să zărească stelele printre coroanele copacilor uriași, dar privi frunzele și întunericul de deasupra. Noaptea, pădurea era un loc înfricoșător.

Trecuse deja mai mult de o oră când auzi în dreapta ei un sunet înăbușit. Știa că este Tynan care venea să vadă dacă totul este în ordine. Niciodată nu văzuse un om care să-și onoreze îndatoririle cu atâta seriozitate. Îl urmări cu ochii mari umblând prin tabără, controlând dacă Asher este învelit, dacă sunt bine priponiți caii, dacă mâncarea era acoperită și dacă focul era stins. Când ajunse la ea tresări ușor când o găsi trează, cu ochii mari.

-Ar trebui să dormi, îi spuse stând în picioare. Mâine trebuie să te trezești devreme.

-Cum ai găsit drumul?

Asher se mișcă în culcușul lui, iar Ty îngenunche lângă Chris, coborând vocea. Ea se ridică și se sprijini într-un cot.

-Totul este în regulă. Nu erau decât niște crengi căzute, dar în mare parte le-am înlăturat.

-Ai mâncat ceva? Chris îi văzu albeața dinților când îi zâmbi.

-Ești pe cale să devii pentru cineva o mamă minunată. Da, am mâncat. Culcă-te acum. Ne vedem mâine dimineață. Se cuibări la loc între pături, dar el nu se mișcă.

-Domnișoară Mathison, îmi pare rău pentru după-amiaza asta. Nu trebuia să-mi ies din fire. Nu este altceva decât pur și simplu faptul că eu sunt de părere că în această călătorie relația dintre noi ar trebui să fie cea de la patron la angajat.

După cum ți-am spus deja, în ultima vreme nu prea am avut femei în jurul meu și unele lucruri sunt dificile pentru mine.

-Eu fac să-ți fie dificile unele lucruri? murmură într-un mod care nu lăsa nici cea mai mică umbră de îndoială în ceea ce privea semnificația celor spuse. Spera să-i răspundă că din cauza ei viața îi este ca un iad. Se dădu puțin înapoi și îi zâmbi din nou.

-Nu atât încât să nu mă pot descurca. Acum fii fetiță cuminte și dormi.

-Nici un sărut de noapte bună? îl întrebă puțin supărată de faptul că-și bate joc de ea.

-Nu din partea mea, spuse și ea zâmbi pentru că simți teamă în vocea lui. După ce plecă, Chris se întoarse pe burtă și adormi. Primul lucru pe care-l văzu în dimineața următoare fu Tynan aplecat peste foc. Avea părul umed și frigea pește proaspăt.

-Ai fost la pescuit? îl întrebă zâmbindu-i. El mormăi ceva, dar nu înțelese ce anume, după care se ridică și o porni spre cai. Toată dimineața Tynan s-a ținut departe de ea și toți trei au călărit în tăcere. Când s-au oprit să mănânce de prânz, Tynan i-a spus imediat lui Asher să o ia pe Chris și să meargă după lemne.

Asher o prinse de cot și aproape că o împinse pe cărarea pe care tocmai veniseră.

-Am auzit că tatăl tău se ocupă și de transportul maritim,spuse Asher pentru a doua oară,ca să-l audă Chris.

-Da, așa este,spuse ea absentă.Conserve,transport maritim,vite,vreo două fabrici de cherestea,tot pe ce poate pune mâna.

-Și totuși tu ai părăsit toate astea ca să fugi la New York să devii ziaristă.Dar acum te-ai întors.

-Nu de bună voie.Am de gând să plec la New York îndată ce am să ajung acasă la tatăl meu.

-Aha,înțeleg.Într-un fel,credeam că ai alte planuri.

-Cum ar fi? îl întrebă întorcându-se spre el și privindul.Ți-a spus tata că aş avea alte planuri?

-Numai că ești hotărâtă să te așezi undeva,că ești încă destul de tânără și că el speră că tu...

-Destul de tânără pentru ce? îl întrerupse Chris.

-Știu eu,ca să-ți întemeiezi o familie,îmi închipui.

Chris își mușcă buza de jos pentru a se abține să dea un răspuns pripit.

-Nu,nu cred că am luat-o pe cealaltă pantă a dealului,chiar și la vârsta mea înaintată.Presupun că femeile mai pot face copii la vârsta mea.

-Nu am vrut să te jignesc.Chris îi aruncă o privire rapidă și o cuprinse un val de vinovăție.Umbla prin pădure cu un tânăr bine care încerca să fie politicos, Iar ea,pentru că-și închipuia că s-a îndrăgostit de un bărbat pe care de-abia l-a cunoscut,era aproape grosolană cu el.Îi zâmbi.

-Sunt sigură de asta,domnule Prescott.Cum l-ai cunoscut pe tatăl meu?

Asher îi întoarse zâmbetul.

-A fost prieten cu tatăl meu și au făcut afaceri împreună.Știi,te-am văzut o dată, când nu erai decât o copilă.Erai cu mama ta.Era cea mai drăguță femeie pe care o văzusem vreodată.

-Așa cred și eu.Asher începu să strângă lemne,stivuindu-le la picioarele ei.

-De ce te-a ales tatăl meu ca să vii în această misiune de salvare? Strânse și ea vreo două bucăți de lemn și le puse peste maldărul făcut de el.

-Cred că a luat și el pe cine a putut.Nu există prea mulți bărbați de vârsta mea care să nu aibă nici o treabă și,după ce am lucrat atâția ani pe cont propriu,nu pot să mă obișnuiesc cu ideea de a lucra acum pentru altcineva,ca angajat.

-Știu cum te simți.Tata îmi spunea mereu ce să fac și cum să fac,trimițând chiar oameni după mine atunci când nu-l ascultam.

-Da,dar tu ești...Asher îi văzu ochii scân-teietori și se opri.

Cât pe-aci să fac o gafă de data asta,nu-i așa? Chris lăsă capul într-o parte.

-Ar avea vreo importanță dacă m-ai supăra?

Asher îi zâmbi cu toată fața.Avea într-adevăr o înfățișare foarte plăcută,nici pe departe ca Tynan,firește,dar era foarte arătos.

-Sunt singur în pădure cu o femeie frumoasă și mă întreb dacă ar avea vreo importanță dacă ea ar fi supărată pe mine? Cum să nu,domnișoară Mathison, momentul și locul ăsta sunt un vis devenit realitate și mai degrabă aș muri decât să-i stric farmecul.Chris izbucni în râs la mica lui cuvântare,iar el culese o floriceică purpurie de pe un covor de mușchi și i-o oferii cu o plecăciune.Chris își prinse floarea la ureche și-i zâmbi.

-Ei bine,spuse el încet,cred că ar trebui să ne întoarcem.Își umplu brațele cu lemne.Pune restul aici,deasupra,îi spuse.

-Nu,am să-mi duc partea mea.

-Domnișoară Mathison,atâta vreme cât sunt eu aici nici o femeie nu va duce în brațe lemne de foc.Acum fă ce-ți spun și pune restul de lemne aici,sus.

-Faci la fel ca tata,spuse ea cu un suspin.

-Îți mulțumesc foarte mult.Îl admir și îl respect pe tatăl dumitale și iau drept cel mai frumos compliment faptul că mă consideri ca el în toate privințele.Acum,te rog să mă conduci pentru că nu văd nimic.Râzând,încântată că a spus că îl place pe tatăl ei și că nu s-a plâns de el așa cum făceau majoritatea oamenilor,Chris îl conduse înapoi în tabără.Asher îi spusese nu numai că nu vedea nimic,dar că nici nu-i înțelegea îndrumările,astfel încât Chris a fost nevoită să țină două degete pe mâna lui stângă ca să-l călăuzească înapoi în tabără.

Când au ajuns,Tynan era aplecat peste foc frigând pești tăvăliți prin mălai.Ridică privirea ca să-i vadă venind,amândoi veseli,dar imediat plecă din nou capul concentrându-se asupra a ceea ce făcea.Brusc,Chris se simți ridicol de fericită.

Apucându-se de poalele fustei,începu să fredoneze o melodie.

-Cred că nu ai nimic împotriva să dansăm,domnule Prescott,spuse ea întinzând brațele.Cu colțul ochiului îl urmărea pe Tynan,dar el nici măcar nu ridică privirea.Evident fericit,Asher o prinse de mâinile întinse și începură să danseze.

Era ceva vioi și săltăreț și dansau cu exuberanță și bucurie.Chris se lăsă condusă,dar oricât de repede o învârti, chiar și când de-abia mai atingea pământul,nu-i dădu drumul.

-Atenție! îl auzi pe Tynan strigând exact înainte să se rostogolească împreună cu Asher într-o groapă puțin adâncă,acoperită de ferigi.Rămaseră acolo jos, împreună,brațele lui Asher înconjurând-o protector,cu fusta lui Chris peste picioarele lui,în timp ce Tynan îi privea de sus.

-Ați pățit ceva? îi întrebă încruntat.

-Nnicând în viața mea nu m-am simțit mai bine ca acum,spuse Asher,după care depuse un sărut pătimaș pe obrazul lui Chris.Zâmbind,Chris se întoarse pentru a-l vedea pe Tynan privind-o într-un mod ciudat.

-Cred că acum putem să mâncăm,spuse Tynan și se întoarse la foc.Adică dacă ați terminat dansul,domnișoară Mathison.

-Pentru moment,răspunse Chris și se așeză lângă foc.

CAPITOLUL 6

Asher era într-o stare de spirit exuberantă după dansul lor neașteptat și făcu tot ce putu să o distreze pe Chris,cântându-i chiar.Ea i se alătură și formară un duet entuziast.Tynan ședea de-o parte,cu capul în jos,cioplind o bucată de lemn, neparticipând dar nelăsându-i nici pe ei să se bucure.La un moment dat,cântând cu obrazul lipit de obrazul lui Asher,îi trecu prin minte că s-ar putea ca Tynan să nu știe cum să ia parte și el la distracția lor.

Se făcuse aproape după-amiază și nimeni nu se gândea la plecare.Chris fu cea care încetă să mai râdă și le sugeră să strângă lucrurile și să plece.

Tynan aruncă cât colo lemnul din mână,își vârî cuțitul în buzunar și o porni încet către cai.În timp ce Chris strângea curelele sacului de dormit,Ty se opri în spatele ei.

-A fost drăguț,spuse el.Cu adevărat drăguț.

-Unde ai crescut? îl întrebă ea iute.

-Nu acolo unde oamenii cântă,răspunse el tot atât de repede.Îți place tânărul?

-Firește.Doar tu mi-ai arătat ce om fin este,nu-i așa? Și tu mi-ai spus să stau departe de tine,așa că ți-am făcut pe plac.O privi într-un fel în care nici un bărbat nu o privise până atunci.Din ochi îi țâșneau flăcări care ar fi putut-o mistui.

-Așa este,mi-ai făcut pe plac.Se întoarse brusc pe călcâie și se îndepărtă aproape ciocnindu-se de Asher.

-Ce s-a întâmplat? Părea supărat.Se petrece ceva ce nu știu eu?

-Domnule Prescott,nu am nici cea mai mică idee de ceea ce știți și ceea ce nu știți dumneavoastră.

-Chris,trebuie să-ți dau un sfat.Tynan nu este tocmai acel gen de om...ei bine,vreau să spun,o fată ca tine...Nu-mi place interesul pe care-l manifestă față de tine.

-Interes față de mine?

-Tatăl tău i-a spus că ești o Montgomery și el m-a întrebat ce înseamnă asta.

-Iar tu ai știut să-i spui?

-Nu,n-am știut,exceptând faptul că este vorba despre neamul mamei tale.Oameni ca el nu au rude,nu au nici măcar nume.

-Domnule Prescott,zise Chris cu o voce ca gheața.Noi doi ne-am înțelege mult mai bine dacă v-ați păstra pentru dumneavoastră opiniile despre domnul Tynan.

Astea fiind spuse,încălecă pe cal și tot restul zilei simți cum Asher o urmărește gânditor.Următoarele două zile drumul a fost greu.În trei rânduri bărbații au trebuit să taie pomișorii care începuseră să crească tocmai în drum,iar o dată Tynan și Asher au fost nevoiți să mâne caii peste trunchiul unui copac lat cât un terasament.Altă dată și-au pierdut câteva ore deschizându-și cu fierăstrăul calea printr-un copac prăbușit de-a latul drumului.Noaptea se înfășurau în pături și dormeau duși-cel puțin așa credea Chris despre Tynan întrucât el nu dormea în tabără.În seara celei de-a doua zile,Asher o sărută din nou.În cursul zilei călăriseră o vreme singuri,iar el îi pusese mai multe întrebări despre cariera ei jurnalistică.De asemenea și-a cerut scuze pentru ceea ce spusese despre Tynan, invocând faptul că nu este preocupat decât de siguranța ei.În seara respectivă a rugat-o să se plimbe cu el și,după ce se depărtară de tabără,îi spuse cât de drăguță era și îi ceru permisiunea să o sărute.Chris i-o dădu.

Sărutase foarte puțini bărbați în viața ei și nu prea știa cum să o facă.Asher o luă în brațe,strângând-o ușor și plăcut,iar sărutul lui fu cald,simplu și liniștitor, nesemănând nici pe departe cu sărutul de fericire furat de Tynan.Nu simți nici un fel de flacără în trup.Nimic n-o îndemna să se lipească de el,semn că ar mai vrea.

-Ce dracu faci,Prescott? se auzi vocea furioasă a lui Tynan,făcându-l pe Asher să-i dea drumul lui Chris.Am venit încoace crezând că v-ați pierdut și,poftim,tu abuzezi de domnișoara Mathison.

-Nu abuzez! l-am cerut permisiunea...Asher se opri înfuriindu-se.Ia stai puțin, asta nu este câtuși de puțin treaba ta.

-Treaba mea este să o predau pe domnișoara Mathison tatălui ei.

-Iar eu nu cred că ai fost totuși angajat doar pentru asta,continuă Asher.

-Întoarce-te în tabără,îi ordonă Tynan lui Chris.Acum.Se grăbi să se supună, lăsându-i singuri.Mai târziu,Asher se întoarce singur în tabără și-i zâmbi.

-Uneori angajații își uită locul și trebuie să li se amintească,îi spuse el făcându-i cu ochiul.Tynan nu s-a întors în tabără în noaptea aceea,iar dimineața a fost tăcut,păstrând distanța față de Chris.Îi venea să strige din cauza neputinței de a dezlega misterul celor ce se petreceau.Care a fost motivul pentru care tatăl ei a ținut să fie dusă prin jungla tropicală?

Nu avea cum să știe că Hugh Lanier o să-i urmărească. De ce tatăl ei a angajat un bărbat care de-abia știa cum se aprinde un foc, fără să fie de folos într-un loc cum era jungla tropicală? De ce oare Tynan acum o împingea în brațele lui Asher, ca în minutul următor să se poarte ca un iubit gelos?

A doua zi după ce Asher o sărutase pe Chris, Ty le permise să facă popas de-abia după-amiaza, târziu. În timp ce-l ajuta pe Ty să despacheteze, încercă să facă puțină conversație, însă el de-abia mormăia răspunsurile la întrebările pe care i le pune.

-Ce naiba e cu tine? îi șuieră ea în surdină. Nu mi-ai adresat nici un cuvânt de seara trecută. Ești supărat pe mine din cauza lui Asher?

-Ce faci, te privește, spuse el deșăund un cal. Am fost ales ca să-ți fiu călăuză, nimic mai mult.

-Tu ești ăla care mă tot împingi să rămân singură cu el. Domnișoară Mathison, du-te cu Prescott să strângeți lemne de foc. Sau Domnișoară Mathison, de ce nu te-ai duce la pescuit cu Prescott? Tot timpul mă împingi spre el. Dacă l-am sărutat, nu asta aveai oare în minte?

-Eu nu am nimic în minte. Eu nu urmăresc nimic. Ascultă, de ce nu te duci acolo să stai jos? Nu poți să lași omul nici o secundă în pace?

Chris se îndreptă spre foc cu lacrimi în ochi. Ty o strigă, dar nu întoarse capul. La un moment dat îl simți că încearcă să-i prindă privirea, dar nu se uită la el și după o vreme îl auzi părăsind tabăra.

-Mă duc să mă plimb și să notez ceva în jurnal, îi spuse Chris lui Asher, luându-și carnetul, tocul și cerneala din sacul atârnat de șa. Mă întorc cam într-o oră. Apoi o apucă pe potecă în direcție opusă celei pe care pornise Tynan. Chris a mers mai mult decât intenționa. O dureau cuvintele dure, mânioase, rostite de Tynan și voia să se gândească la ce trebuia să facă și la ce dorea să facă în viitor.

Era ciudat cât de mult o atrăgea omul ăsta. Niciodată până acum nu se purtase așa cu vreun bărbat. După o vreme, lumina începu să scadă și părăsi poteca pentru a se așeza pe un trunchi de copac ca să scrie în jurnal. Poate că dacă pune pe hârtie tot ce s-a întâmplat în cursul acestei călătorii străni, ar putea să descopere ce se petrece. Scrisese o mulțime despre bărbatul care era atât de bun cu ea spre deosebire de cel care părea că speră ca ea să cadă într-o groapă cât mai adâncă.

Era adăpostită de crengile unui copac uriaș și la început nu simți picăturile reci ale ploii care începuse să cadă. Acum îi era cald și era uscată, ca în minutul următor să stea sub ceea ce părea să fie o cascadă ce cădea din cer.

Strângându-și în grabă lucrurile, scăpă jos tocul. Se aplecă după trunchi ca să-l caute, când îi dispăru pământul de sub picioare. În zborul ei, se prinse de rădăcina

unui copac.Ședea agățată acolo,suspendată,sub ploaia rece ca gheața,fără să simtă nimic sub picioare și fără să vadă nimic nici deasupra,nici dedesubt, rugându-se să primească ajutor.

-Tynan,șopti fără însă să se audă nici măcar ea,în zgomotul ploii torențiale.

-Tynan! strigă cât putu.Mâinile începură să-i alunece.Încercă să-și păstreze cumpătul în situația în care se afla și să vadă ce putea face să iasă din ea.Dacă ar fi putut măcar să vadă unde era peretele acestei văgăuni.Tot ce știa era că se află la o distanță bună de pământ.

Răsucindu-se,încercă să privească sub ea,dar din cauza aburului provocat de ploaia rece îi era imposibil să vadă ceva.Îi alunecă o mână.

După ce se luptă câteva minute bune,apucă din nou rădăcina cu ambele mâini.

Simțea cum i se jupoaie pielea în palme.Încercă să se avânte în față,sperând să pună piciorul în noroiul sau stânca peretelui.

-La dracu cu toate femeile Montgomery care sunt scunde! blestemă când văzu că nu poate atinge peretele.Brusc se opri,părându-i-se că aude un zgomot deasupra.

-Tynan! strigă din răspuțeri.Tynan! Tynan! Nici nu închise bine gura după ultimul strigăt că era deja lângă ea,cu spatele îngropat în noroiul malului, întinzând brațele lungi și trăgând-o spre el.Se agăță de el ca o maimuță de un copac,înfășurându-și trupul în jurul lui,cu brațele pe după gât,strângându-l cât putea cu picioarele de mijloc.Ty începu să se târască într-o parte pe malul abrupt,îndepărtând treptat bucățile de lemn din calea lui.Chris se ținea strâns de el cu fața îngropată de gâtul lui.Nici măcar când a început să meargă,nu-i dădu drumul.

-Gata,zise el în sfârșit,desfăcând-o de pe el.Când o așeză jos,Chris simți că-i tremură genunchii.Amândoi erau acoperiți de noroi din cap până-n picioare.

-Stai jos puțin și te odihnește.Îi arătă un intrând sub o stâncă în spatele ei,iar ea,recunoscătoare,se așeză,ferită de șuvoaietele ploii.

Când își ridică privirea spre Tynan,profilat pe fundalul perdelei de ploaie rece și al aburilor pe care îi provoca,știu imediat că niciodată în viață nu dorise pe cineva așa cum îl dorea pe el acum.Absolut firesc,întinse mâinile.Ty veni spre ea,o prinse în brațe și o strânse atât de tare că de-abia mai putea respira.

-Știam că o să plouă,spuse el.Încercam să ridic corturile când ai plecat.M-am gândit că ai destulă minte în cap să te întorci când o să înceapă ploaia.

Dumnezeule,Chris,ai să mă omori.Este o minune că te-am găsit. Chris era atât de fericită că era în siguranță și că îl avea lângă ea,încât începu să-l sărute cu exuberanță pe gât.

-Știam că ai să mă găsești.Am știut-o din momentul în care s-a surpat

pământul.Ședeam acolo și,dintr-o dată,m-am prăbușit.Nici măcar nu mi-am dat seama că plouă.Ty îi îndepărtă cu forța brațele din jurul gâtului și arăta ca un om care trecea printr-o mare suferință.

-Chris,îi spuse cu o voce rugătoare,ai văzut vreodată un bărbat matur plângând? Vreau să spun plângând cu adevărat? Ca un copil nefericit de doi ani?

-Nu,nu cred că am văzut sau că aș vrea să văd așa ceva,Ty,zise ea și se întinse din nou după el.El o prinse de ambele mâini,ținându-i-le strâns în fața sa.

-Atunci,te rog,încetează cu toate astea.Te rog dă-mi pace.Nu mă mai urmări,nu mă mai atinge,nu te mai purta cu mine ca o mamă,nu-mi mai da cu pomadă pe spate,nu mai plânge când mă supăr pe tine.Nu mai face nimic.Te implor!

-Nu-mi pasă că ai fost la închisoare,spuse Chris,aplecându-se spre el.Poate tu te gândești că provin dintr-o altă clasă decât tine dar eu nu...Ty,cred că m-am îndrăgostit...îi acoperi gura cu mâna.

-Nu spune asta.Niciodată să nu spui asta.N-aș suporta să aud.Nu ne cunoaștem decât de câteva zile,iar peste alte câteva nu ne vom mai vedea niciodată.

-Numărul zilelor nu contează.Știi câți bărbați m-au cerut în căsătorie? Am primit propuneri prin poștă.Mergeam la dineuri și până la sfârșitul mesei mi se făceau două cereri în căsătorie,dar niciodată nu am fost nici măcar tentată,nici de căsătorie,nici de încercările de a fi sedusă.Tu însă ești bărbatul pe care îl doresc. Expresia feței lui Tynan se schimbă succesiv în timpul ăsta și doar o secundă se aplecă spre ea ca și cum ar fi vrut să o sărute.Dar în secunda următoare fugi din micuțul adăpost,afară în ploaie.

-Nu înțelegi că eu nu pot? Nu pot să fac dragoste cu tine.Acum gata,ne întoarcem în tabără și să nu te mai apropii vreodată de mine!

O înșfacă de încheietură și o trase după el afară în ploaie și apoi aproape că o împinse în sus.Odată ajunși pe potecă nu o mai atinse,arătându-i doar drumul către tabără.Chris știa că în mare parte apa care i se prelingea pe față era din cauza potopului de lacrimi.Când ajunseră,văzu trei corturi,câte unul pentru fiecare.Sub un copac era întinsă o prelată,care știa că este pentru Tynan.Ty rămase în urmă,cu brațele încrucișate la piept,până când intră în cortul pe care i-l indicase.Din cauza lacrimilor care nu mai conteneau,Chris avu nevoie de o oră ca să se schimbe în haine uscate.A plâns toată noaptea.Era primul bărbat de care se îndrăgostise și trebuia să i se întâmple tocmai asta.

Dimineța avea fața roșie și umflată,iar capul o durea groaznic.Când veni Tynan să-i spună că or să rămână în corturi până când va sta ploaia,nu-l putu privi,ci făcu doar din cap semn că a înțeles.Spre prânz,Chris era epuizată de atâta plâns și de gânduri,dar se hotărâse.Încet,făcu un foculeț din frunzele uscate și încălzi

puțină supă rămasă din ziua precedentă.Își luă apoi pelerina de ploaie din maldărul de lucruri aruncate într-un colț.Nu era nimic altceva în micuțul cort în afară de sacul de dormit,câteva haine,iar acum focul pe care îl aprinsese.Cu un mers țeapăn,Chris părăsi cortul.Ploaia curgea șuvoaie și când atingea ibricul din mâna ei,ieșeau rotocoale de aburi.Tynan își montase o pânză susținută de doi stâlpi în față.Părțile laterale și cea din față erau deschise și atâta vreme cât vântul nu spulbera ploaia înăuntru,ocupantul rămânea uscat.Ty ședea întins,cu capul sprijinit de șa și cu o carte în mână.

-Ți-am adus niște supă.Ridicându-se,întinse mâna și luă vasul,iar ea scoase și câțiva pesmeți.

-Pot să mă așez? întrebă Chris.

-Cred că da...Da,firește,spuse el în cele din urmă cercetând-o cu atenție.Oricine putea să vadă că plânse ore întregi.

-Nu am putut dormi toată noaptea.M-am gândit la ce mi-ai spus și am luat unele hotărâri.Trase adânc aer în piept.Nu-i era de nici un folos să se oprească,așa încât continuă.În primul rând aș vrea să-ți mulțumesc pentru că mi-ai spus ce mi-ai spus.Sunt sigură că nu este un lucru pe care îl spui oricui.Lasă capul în jos fără să-l privească,în timp ce el rămase cu gura căscată.Nu știu foarte multe despre dragoste,nu am avut niciodată această experiență,cel puțin nu aceea a dragostei dintre un bărbat și o femeie,dar cred că am destulă minte ca să o recunosc când o văd.Nu știu cum sau de ce,dar m-am îndrăgostit de tine și cu tine vreau să-mi petrec restul vieții.Acum îți știu secretul și,după o matură chibzuință-nu vreau să crezi că sunt ușuratică-știu că asta nu contează.Nu am făcut niciodată dragoste cu un bărbat așa că nu o să am nici cea mai vagă idee în legătură cu ceea ce pierd,iar în ceea ce privește copiii,am câteva contacte la New York,iar dacă tu nu ai nimic împotriva,putem adopta un copil orfan.Sau chiar doi.Chris se opri și ridică privirea din cauza unui sunet care venea dinspre Tynan.O secundă rămase împietrită pentru că i se păru că are o criză.Să fie oare epilepsie?

-Tynan,zise îndreptându-se spre el.Se ținea cu mâinile de burtă,cu genunchii strânși,gura deschisă și părea că nu mai respiră.Era cât pe-acum să strige după ajutor,când își dădu seama că râde.Se dădu înapoi urmărindu-l cum își recapătă în sfârșit suflul și începe să râdă cum nu mai văzuse vreodată în viața ei.

-Un orfan sau doi! spuse printre hohote.Nu știu ce pierd.Te iau oricum.Cu fiecare cuvânt se îndoia tot mai tare și râdea tot mai puternic iar Chris devenea tot mai țeapănă.

-Mă bucur,desigur,că sunt o sursă de amuzament pentru dumneavoastră

domnule Tynan. Putem să considerăm că această conversație nu a avut loc niciodată? Acestea fiind spuse, se îndreptă spre ieșire să se întoarcă în cortul ei.

Ty reuși să o prindă de tivul fustei. Râdea încă și era slăbit din cauza efortului.

-Nu te supăra, Chris, numai că eu... Izbucni din nou în hohote de râs când îi trecu ceva prin minte, iar Chris se întrebă cum de a putut să se gândească vreodată că este îndrăgostită de idiotul ăsta. În acel moment își dorea să se fi deschis pământul și să-l fi înghițit.

-Vino încoace din ploaie, îi spuse făcând un efort supraomenesc să se controleze, dar râsul îi era pe buze și în strălucirea ochilor.

-Nu, mulțumesc. Te rog dă-mi drumul la fustă ca să mă pot întoarce în cortul meu. Nu cred că mai avem ce ne spune unul altuia. Păru să devină mai sobru, deși de-abia se ținea pe picioare când se ridică, o prinse de talie și o trase la adăpost.

Era ca și cum încerca să manipuleze o statuie de piatră.

-Chris, începu el, dar nu se putu abține și izbucni din nou în râs. Chris încercă să se retragă, dar o trase în brațe și o ținu în poală cu mâinile strâns lipite de corp. Îi trebui un minut întreg ca să se calmeze.

-Chris, zise în sfârșit. Cât am să trăiesc am să țin minte această... ăăă, această propunere a ta. Categorie până acum nu mi s-a oferit nimic de genul ăsta și nici nu am auzit să i se fi făcut vreodată cuiva o asemenea ofertă. Este foarte amabil și generos din partea ta.

-Acum pot să plec? întrebă și dădu să se ridice din poala lui.

-Nu, până când nu mă lași să-ți explic. Când am spus că n-aș putea să fac dragoste cu tine, nu mă gândeam la faptul că eu... Se opri un moment și încercă să-și controleze râsul pe cale să reizbucnească. Chris deveni și mai rigidă în brațele lui. Nu am vrut să spun că nu aș putea fizic; există alte motive pentru care nu pot să te ating.

-Se pare totuși că ai făcut-o și nu de puține ori, zise ea printre dinți.

-Uneori nu mă pot abține. Prin a te atinge înțeleg să fac dragoste cu tine. Asta nu pot să o fac.

-Din cauza mea, nu-i așa? Dacă aș fi fost ca fata în casă a lui Lanier, cu sânii și șoldurile mari, n-ai mai fi avut nici o problemă, nu?

-La dracu! Nu este ceva fizic. Este... Nasul ei aproape că-l atinge pe al lui.

-Credeam că dacă vrea femeia, bărbații o fac întotdeauna. Așa mi-a spus mama.

Toată viața mea adultă i-am respins, iar acum, când mă ofer unuia, el nu poate.

Dacă nu eu sunt de vină, dacă nu ești tu și nici femeile grase, atunci ce este?

Tynan începu să o mângâie pe brațe.

-Oh, Chris, tu mă omori! Închisoarea a fost un fleac pe lângă asta.

De ce ți-a cășunat pe mine și nu pe Prescott?

Chris încercă din nou să se ridice,dar o trase înapoi.

-N-am să te mai deranjez,te asigur.Ty se mișcă în așa fel încât ea îi simțea răsuflarea moale,caldă,pe ceafă.

-Ai să mă necăjești întotdeauna.Cu fiecare răsuflare a ta mă necăjești.Și nu suport să te văd cu Prescott.Chris,n-am dorit pe nimeni în viața mea așa cum te-am dorit pe tine din prima seară când te-am ținut în brațe.Aproape că mi-am pierdut mințile în ultimele zile.Tot timpul mă gândesc numai la tine.Nu pot nici măcar să stau în tabără când ești și tu de teamă să nu fac ceva,cum ar fi să te arunc pe cal și să fugim în lume.

-Dar eu am fost cea care m-am oferit,iar tu râzi de mine! De când te-am întâlnit nu faci altceva decât să răcnești la mine să mă țin departe de tine.Nu înțeleg.Poți să faci dragoste? Ești bolnav fizic?

-Dacă n-ai fi atât de inocentă,asa cum stai în poala mea ai ști răspunsul chiar în acest moment.Începu să se joace cu lobul urechii ei,iar Chris aproape că se prăbuși peste el.

-Dacă fac dragoste cu tine,spuse sărutând-o pe gât,eu...

-Da,răspunse ea dând capul pe spate ca să se bucure de atingerea lui.

-Dacă fac dragoste cu tine,tatăl tău mă va trimite înapoi la închisoare.

-Oh,murmură Chris neauzind prea bine ce a spus.Brusc se îndreptă și-l privi.Ce va face tatăl meu?

-O să mă trimită înapoi la închisoare.Ascultă,Chris,n-am vrut să-ți spun și am încercat într-adevăr să nu o fac,dar realitatea este că mi s-a interzis să mă apropii de tine.Se retrase și se ridică de pe picioarele lui.

-Vreau să aud întreaga poveste.Cu un oftat,Ty se sprijini într-un braț și își îndreptă privirea spre ea.

-Eram în închisoare unde ispășeam o condamnare pe viață,dar tatăl tău m-a scos ca să-i salvez fiica.Când ai spus că are bani și putere destulă ca să obțină ce dorește,ai avut dreptate.M-a scos din închisoare,dar are toate hârtiile și el a făcut regulile: dacă mă ating de tine,înapoi la închisoare.

-Ei bine,o să vedem noi asta,spuse Chris.Tata mi-a dat ordine toată viața,iar eu dacă am respectat jumătate din ele.Mergem pur și simplu la el și-i spunem că nu poate să ne facă așa ceva.Ty îi luă mâinile într-ale sale.

-Chris,are dreptate.Nu vrea ca singurul lui copil să se căsătorească cu cineva ca mine.Nici măcar nu știu cum să mă port cu o fată ca tine.Nu știu cum să trăiesc într-o casă atât de mare ca aceea a tatălui tău,sau măcar cum să rămân într-un singur loc mai multă vreme.Eu nu sunt bun de soț,iar tatăl tău știe asta.El nu

vrea nici măcar să mă ating de fiica lui, așa că ce să mai vorbim de căsătorie, și amândoi știm că nu sunt omul care să mă căsătoresc. Înțelegeți?

-Nu, răspunse încet privindu-l în ochi. Te iubesc și...

-Nu, nu mă iubești. N-ai fost decât prea ocupată cu treburile tale la ziar în toți anii ăștia ca să te uiți la bărbați, iar acum te preocupă faptul că îmbătrânești și crezi că te-ai îndrăgostit de mine pentru că sunt singurul bărbat pe care-l vezi.

-Atunci de ce nu m-am îndrăgostit de domnul Prescott?

Ty se lăsă din nou pe spate, clipi și-i zâmbi.

-Arăt mai bine. Nu am concurență.

-Cred că ai dreptate, spuse Chris pornind spre ieșirea adăpostului. Cred că eu sunt cea care am greșit. O prinse de umăr și o trase înapoi.

-Nu fi supărată, Chris. În alte condiții aș fi ars de nerăbdare să mă culc cu tine, dar nu vreau să mă întorc în iadul ăla nenorocit și nu vreau să fiu nedrept cu tine.

Meriți un bărbat care să-ți fie soț adevărat. Eu nu sunt. Sper că mă poți înțelege.

-Cred că te înțeleg mai bine decât ai tu impresia, îi răspunse rece. Vreau să-mi cer scuze pentru îndrăzneala mea, pentru că m-am ținut după tine în timp ce tu îmi interziceai să o fac și pentru că m-am oferit singură pe tavă. Pe viitor voi încerca să mă comport mai bine și să nu-ți dau motive să te temi că vei fi nevoit să te întorci la închisoare din cauză că eu te pun într-o situație imposibilă. Asta voiai să auzi, nu-i așa? Acum pot să plec?

-Cred că ești supărată pe mine. N-am vrut...

-Pe mine sunt supărată, îl întrerupse ea. Și foarte stânjenită. Niciodată nu m-am aruncat până acum de gâtul unui bărbat și te asigur că nu o voi mai face vreodată. În ce mă privește nu vei mai avea nici un fel de probleme, domnule Tynan. Acum aș vrea să mă întorc în cortul meu și să mă culc, dacă nu ai nimic împotriva.

-Da, firește, se încruntă el. Chris, apreciez într-adevăr oferta ta. Vreau să spun atunci când te-ai gândit că fizic n-aș putea...

-Nu vom ști niciodată, nu-i așa? spuse Chris și părăsi adăpostul.

CAPITOLUL 7

Până au ajuns la orașelul de la marginea junglei tropicale, Chris a plâns atât de mult, încât aproape că nu mai avea lacrimi. Făcuse un lucru cu adevărat miraculos reușind să păstreze distanța de Tynan. Indiferent ce a spus ca să o determine să se oprească și să stea de vorbă, ea l-a ignorat. Nu a vorbit prea mult nici cu Asher. A făcut numai ceea ce era necesar pentru mersul taberei și nimic mai mult.

După o zi de încercări de a sta de vorbă cu ea, Tynan începu să se țină tot mai

departe de tabără,până când,în ultima vreme,era o figură palidă a ceea ce fusese la începutul călătoriei.

-Nu a fost o călătorie tocmai veselă,așa cum speram,zise Asher cu tristețe și confuzie în glas.Chris nu scoase un cuvânt.Tot ce dorea era să se îndepărteze de locul unde se făcuse în asemenea hal de râs.

Era încă dimineată când intrară în orașelul de la marginea pădurii.Cumpărătorii forfoteau de colo-colo,se încărcau căruțe,mișunau cowboy-ii,iar câteva femei ședeau de vorbă în stradă.Majoritatea oamenilor se opreau în loc,probabil pentru că erau străini.Cel puțin așa a crezut,că de aceea se opresc și-i privesc cu atâta uimire.Pentru prima dată de mai multe zile își învinse starea în care se afla și începu să manifeste interes față de ceea ce se petrecea în jur.

Privind mai atentă,iși dădu seama că de fapt oamenii se opreau să se holbeze la Tynan.Călărea în fața ei,cu spatele drept ca o lamă de oțel,cu ochii ațintiți înainte fără să se uite la nimeni.Când trecură pe lângă biroul șerifului,un om se năpusti înăuntru,iar în răstimp de secunde apăru însuși șeriful.

-Nu vreau nici un fel de necazuri pe aici,răcni șeriful în direcția lui Tynan.

Acesta păru că nu este conștient de prezența șerifului și continuă să călărească în pas lent,dar ferm.Când trecură pe lângă o cârciumă,o femeie îmbrăcată țișător, care tocmai ieșea pe ușă se împiedică de două ori când îl văzu,apoi o luă la fugă pe străzile pline de praf.În timp ce se apropiau de locul numit *Jarteaua Roz* ușile duble fură date de perete și apăru o femeie înaltă,mai în vârstă,cu părul de un roșu extraordinar nepărând a fi câtuși de puțin natural,se gândi Chris.

-Tynan! strigă femeia.Ty ridică mâna ca ei să se oprească și se îndreptă spre femeie.În viața ei,Chris nu-și încordase atât de tare auzul cum o făcu acum ca să audă ce spune femeia.

-Nu trebuia să te întorci aici,spuse femeia cu părul roșu.O cauți cu lumânarea.

Chris nu putu auzi răspunsul lui.Cu vocea sa joasă,Ty putea face să dispară sunetul oricând dorea.După ce o ascultă pe femeie,se întoarse la ceilalți și le făcu semn să-l urmeze conducându-i la un hotel.

-O să stați aici în noaptea asta,iar mâine o să plecăm devreme.

-Și tu unde o să stai? Erau primele cuvinte pe care i le adresa Chris direct în ultimele câteva zile.O privi îndelung.

-Am prieteni aici.Intrați și cereți să vi se pregătească o baie,mai spuse,înainte de a se răsuci pe călcâie și de a-i părăsi.

-Ce crezi că a fost asta? îl întrebă Chris pe Asher.

-La baie te referi? Recunosc,domnișoară Mathison,că a trecut atâta vreme de când am făcut ultima baie încât aproape am uitat ce este,dar îți amintești de

îndată ce zărești apa fierbinte.Chris ignoră încercarea lui de a glumi.

-Nu,vreau să spun la ce am văzut afară,în stradă,spuse urmându-l pe Asher în hotel.De ce se holbau toți oamenii la Tynan? Și de ce l-a avertizat femeia aceea?

-Nu mă interesează nimic altceva cu excepția unei băi fierbinți,a unei mese calde și a unui pat moale și răcoros.Nu mă interesează nici un fel de mister,iar după părerea mea călăuza noastră este într-adevăr un mare mister.Chris,vrei te rog să semnezi în registru ca să putem lua o cameră?

În momentul acela,Chris nu ar fi putut explica nimănui de ce a fost atât de deprimată în ultimele zile.Acum nu se gândea decât la faptul că avea la îndemână un subiect grozav pentru un material.De ce se holba întreg orașul la omul ăsta? Firește că exista vreo legătură cu faptul că Tynan fusese la închisoare,dar ce făcuse oare de îl urmărea cu privirea întreg orașul?

-Doamnă,se auzi vocea funcționarului de la birou,nu vreți să vă treceți în registru?

-Da,zise absentă.Începuse să scrie Christiana,dar brusc renunță și scrise Nola Dallas.Funcționarul,plictisit,luă registrul,îl întoarse și făcu ochii mari.

-Nola Dallas? Cea care a fost în Mexic?

-Da,îi zâmbi Chris cât putu mai dulce.

-Dar eram convins că sunteți bărbat.

-Mulți au crezut asta,spuse continuând să-i zâmbească.Cândva,cu zâmbetul ăsta reușise să determine un paznic să-i deschidă o celulă.Asher păru iritat.

-Ne aflăm aici pentru a ne odihni puțin,îi spuse el funcționarului.Te rog să nu spui nimănui că este aici.

-Nici nu mi-ar trece prin cap așa ceva,răspunse omul cu ochii mari de uimire.

N-am să suflu un cuvânt.Încă încruntat,Asher o luă pe Chris de braț și o conduse pe scări,ea continuând să privească peste umăr și să-i zâmbească omului de la recepție.

-Aș fi vrut să nu faci asta,spuse Asher când ajunseră în fața ușii camerei ei.Tatăl tău este îngrijorat să nu ai necazuri din partea lui Lanier.Sigur,practic nu ai publicat nimic despre el,dar totuși...

-Mă întrebam doar dacă oamenii din acest vest îndepărtat au auzit de mine,asta-i tot,îi zâmbi Chris.

-Bine,cred că totul este în regulă.Acum mai bine te-ai odihni,Chris.Mă duc să le spun să-ți trimită apă caldă.Odată ajunsă în cameră,Chris se privi în oglindă.Nu arăta rău,își zise,iar o baie și un pieptene ar putea-o face prezentabilă.

-Dacă le spui oamenilor cine ești,vorbi cu voce tare către oglindă,iar ei simt că te cunosc,ai șanse mari să vrea să-ți spună ceea ce dorești să afli.

O oră mai târziu Chris terminase cu baia și spera că funcționarul de jos avusese timp suficient să le spună oamenilor cine era persoana care tocmai sosise la hotel. Când intră în hol, oamenii se opreau, o priveau și îi auzi șoptind.

Zâmbind în sinea ei, Chris ieși afară în lumina puternică a soarelui. Păru să-și amintească de un magazin de îmbrăcăminte pentru doamne pe strada principală. Dacă puteai afla ce se bârfește în oraș, apoi acela era locul cel mai potrivit.

-Cu ce vă pot fi de folos? întrebă vânzătorul, dar înainte ca Chris să poată răspunde, ușa magazinului se deschise și intrară trei doamne. Nici nu se închise bine ușa, că mai sosiră două, urmate de alte patru. Micuțul magazin se umplu de lume, iar Chris se îndreptă spre un colț ca să încerce o pălărie sau două.

-Nu-ți vine să crezi cine a venit în oraș, spuse una dintre femei cu voce tare, adresă directă la Chris. Firește, nici eu n-am crezut când mi-a spus Jimmy că Nola Dallas este aici.

-Știi despre cine este vorba, doamna care s-a lăsat închisă într-un azil de nebuni pentru a scrie despre viața de acolo.

-Ea este cea care a scris că nu este bine ca o femeie să umble singură noaptea pe stradă.

-Și era cât pe ce să fie ucisă în Mexic pentru că a scris despre guvernul de acolo, sări o a treia.

-Nici nu știi cât de mult aș vrea s-o cunosc, suspină o alta. Urmă o pauză lungă, încărcată de speranță, iar Chris știu că așteptau ca ea să facă următoarea mișcare. Că și cum nu ar fi auzit nimic din ceea ce vorbiseră, încercă încă o pălărie, apoi o lăsă pe teighea și se îndreptă spre ușă. Puse mâna pe clanță, după care se întoarse spre femeile care, fără nici o jenă, o urmăreau cu ochii holbați.

-Eu sunt Nola Dallas, zise ea moale. După asta, urmă potopul. Chris fu trasă înapoi în magazin și i se puseră zeci de întrebări.

-Ați scris într-adevăr serialele acelea despre divorț?

-Ați petrecut într-adevăr trei zile în închisoare?

-Nu v-a fost teamă când, datorită materialelor dumneavoastră, au fost arestați lobbyistul acela și toți acei politicieni?

Chris încercă să le răspundă pe loc. În același timp aștepta să audă lucrurile pe care venise să le afle.

-Sunt sigură că nu este treaba noastră, dar credem că ar trebui să fiți mai prudentă când este vorba de tovarășii dumneavoastră de călătorie, spuse una dintre femei cu nasul pe sus. Din rândul audienței se auzi un Sss!

-Oh,zise Chris cu toată inocența pe care o putu afișa.Par niște oameni atât de drăguți...

-Poate unul din ei,dar Tynan...Femeia care vorbise le privi pe celelalte și deveni tăcută.Chris își studie cu modestie mâinile.

-Într-adevăr,știu foarte puține lucruri despre el.Femeile începură să se ia la întrecere în a-i spune tot ce știau despre el- ceea ce,din nefericire,nu era prea mult.Tynan fusese arestat pentru crimă, judecat în aceeași după-amiază și condamnat să fie spânzurat în aceeași noapte.

-Totul pare înfiorător de pripit,spuse Chris.

-A fost un caz evident.Era vinovat,toată lumea putea să vadă asta.

-În schimb,a fost dus la închisoare,le incită Chris.Femeile schimbă între ele priviri.

-În cursul nopții câțiva dintre oameni au hotărât să nu mai aștepte să fie spânzurat-nu că aş crede în asemenea lucruri-dar modul în care l-au salvat,ei bine...Chris aștepta răbdătoare.Una dintre femei se aplecă conspirativ spre ea.

-A,ăăă...

-Ellen încearcă să spună că prostituatele acestui oraș s-au adunat laolaltă și cu puștile în mână l-au apărat pe acest domn Tynan până când șeriful federal l-a scos de aici.

-De asemenea ele au cerut un alt proces,iar șeriful le-a spus că nu există nici o dovadă că el ar fi tras și l-ar fi omorât pe acel om; se trăsese mult în ziua aceea, așa încât din spânzurătoare,sentința i-a fost schimbată în închisoare pe viață.

Chris trase adânc aer în piept.

-Cine este femeia cu părul roșu?

Femeile au devenit rigide,exprimându-și astfel moralitatea și virtutea.

-Este una dintre ele.Acest Tynan stătea în localul ei când se afla în oraș.

-Poate fi într-adevăr foarte drăguț,spuse o tânără frumușică din spatele grupului. Una dintre femei,care trebuie să fi fost mama fetei,privi șocată și se întoarse spre Chris.

-Unele din fetele de pe aici nu au pic de minte.Este un pierde-vară care nu-i bun de nimic,umblă de colo-colo și face fetele să se îndrăgostească de el,apoi le părăsește cu lacrimi în ochi.Cel mai bine este să stai departe de oameni ca el,domnișoară Dallas.Chris se îndreptă spre ușă.

-Nu am cuvinte să vă mulțumesc,doamnelor,pentru ce mi-ați spus,dar acum am de făcut o anchetă într-o anumită problemă.Le privi și le zâmbi.Mi-am dorit întotdeauna să văd cum arată interiorul unui bordel,dumneavoastră nu?

Timp de o secundă femeile fură prea uluite ca să vorbească,dar o considerau pe

Chris ca pe una de-a lor.De ani de zile îi citeau articolele și se simțeau ca și cum ar fi cunoscut-o.

-Da,suspina una dintre femeii aflată mai în spate,iar celelalte începură să râdă.

-Urați-mi noroc,le aruncă ea peste umăr părăsind magazinul și îndreptându-se spre localul femeii cu părul roșu.Auzi în urma ei murmure despre cât de curajoasă este.Când intră,în local nu se aflau decât doi cowboy,așezați la o masă, jucând în liniște cărți.Un barman solid,cu șorț,mătura podeaua.

-Caut pe cineva,o femeie înaltă cu părul roșu,zise Chris.Este aici?

-Pentru doamne,nu.

-Joe,se auzi o voce din capul scărilor și când ridică privirea,Chris o văzu pe femeia cu părul roșu.

-Vino sus,o chemă ea,iar Chris urcă scările.Femeia o conduse într-o cameră mare,foarte drăguță,însă un pic cam strident colorată după gustul lui Chris.

-Eu sunt Roșcata,spuse femeia,arătându-i lui Chris o canapea.Vrei să bei ceva? N-am nici un fel de ceai.

-Roșcata? repetă Chris.

-Din cauza părului.Am renunțat să mai încerc să am un nume pentru că oricum toată lumea îmi spune Roșcata,așa că de ce să mai lupt? Acum,ce pot să fac pentru tine?

Chris scoase un bloc-notes și un creion din poșetă și încercă să ia un aer cât mai profesional.

-Cred că-l cunoașteți pe domnul Tynan.Știți cumva unde se află în momentul de față?

-După cât îl cunosc eu pe Ty,râse Roșcata,în momentul ăsta este într-o cadă de baie cu trei dintre cele mai bune fete ale mele.Chris fu atât de șocată încât scăpă jos bloc-notes-ul și creionul și se aplecă iute să le recupereze,încercând să-și ascundă nefericirea.Roșcata se așeză la celălalt capăt al canapelei.

-Oh,draga de ea,deci așa stau lucrurile.Câtă vreme ai petrecut cu el?

-Doar câteva zile,spuse Chris,netezându-și fusta și fără să-și ridice fața roșie ca focul.

-Și te-ai îndrăgostit de el,zise direct Roșcata.

-Mai mult sau mai puțin,mormăi Chris,apoi înălță capul,porni să spună ceva,dar se opri.Omul ăsta mă înnebunește,zise ea cu patimă.Am crezut că știi ceva despre el.Părea să-ți vorbească ca și cum te-ar fi cunoscut.

-Sigur că-l cunosc,ca toată lumea de altfel.Am contribuit la creșterea lui.

Ascultă,scumpo,femeile se îndrăgostesc zilnic de Ty.Arată atât de al dracului de bine,iar vocea aia a lui poate să determine o femeie să facă orice pentru el.Dar

după cât știu eu,pot să-ți spun că niciodată nu s-ar lega de fete cumiți ca tine.

-Exact asta a spus și el.Oh,doamnă Roșcata.Nu am fost îndrăgostită niciodată și nu știu nici măcar dacă acum sunt,dar mă intrigă ceva la acest om și vreau să știu tot ce pot să aflu despre el.Roșcata o privi o vreme.

-Merită mai mult decât i-a rezervat viața.Este un băiat bun,dar n-a avut parte decât de neazuri.Dacă îți povestesc despre Ty,îmi spui cum a scăpat din închisoare?

-Tatăl meu l-a scos.Ai auzit vreodată de Delbert J.Mathison?

-Aproape tot atât de des cum aud de bere.Tynan nu s-a înhăitat cu el,nu-i așa? Omul ăsta îl va mânca de viu pe Ty.

-Este tatăl meu,spuse Chris,apoi dădu din mână în semn de protest când Roșcata începu să-și ceară scuze.Îl cunosc mai bine decât oricine.Dintr-un anume motiv, el l-a scos pe Tynan din închisoare ca să mă răpească de acolo de unde mă aflam și să mă aducă acasă.Tynan spune că motivul este că el cunoaște jungla tropicală,dar nu cred că este numai asta.Cred că motivul tatălui meu este altul, dar n-am nici cea mai mică idee care.Chris înclină capul.Nu am întâlnit niciodată pe cineva ca Ty și îmi place enorm de el.Simt că sub aparențe se află mult mai mult.Mă...mă tem că m-am aruncat singură de gâtul lui.Mi-a spus că dacă mă atinge,tata o să-l trimită înapoi la închisoare.Inutil să mai spun că în ultimele zile ale călătoriei m-am ținut cât mai departe posibil de el.

-Ți-am spus că Ty nu se atinge niciodată de fete nevinovate.Ultima dată când a făcut-o a fost aruncat în închisoare și acum ar fi fost mort dacă n-am fi acționat noi.Cu o expresie plină de speranță,Chris aștepta ca femeia să vorbească.Era mai bătrână decât crezuse inițial Chris,dar pielea ei era bine îngrijită și arăta întinsă.Roșcata se ridică și mai luă un whisky cu multă apă.

-De obicei nu beau la ora asta din zi,dar faptul că l-am văzut din nou pe Ty și că sunt îngrijorată din cauza lui mă face să-mi doresc să mă îmbăt și să rămân așa. Ai avut dreptate când ai spus că par să-l cunosc.Eu sunt una dintre cele patru femei care am fost pentru el tot ce putea fi mai apropiat de o mamă.Nu i-ar plăcea deloc să știe că îți spun toate astea,dar am fost foarte încântată citindu-ți articolele și vreau să fac ceva pentru tine.Cam acum douăzeci și nouă de ani, când de-abia debutasem în meseria asta,și nu eram decât un copil,un miner a adus un prunc în casa unde lucram și ni l-a lăsat nouă,fetelor,să avem grijă de el.Omul ăla era foarte rău,nimeni nu-l putea suporta.Ei bine,el a adus copilul și nici măcar nu-l spălase,era așa cum fusese născut,și slăbit de foame.Ne-am mișcat repede,am găsit o femeie să-l hrănească și l-am îngrijit cum ne-am priceput mai bine câtă vreme a rămas la noi.

-Era Tynan? Cum dăduse minerul peste el?

-Nu ne-a spus până când nu i-am dat să bea din belșug whisky. Dar când s-a pornit să vorbească ne-a povestit că a întâlnit o femeie însărcinată rătăcind prin pădure, care nu era în toate mințile. S-a oprit în fața lui-sunt sigură că nu s-a oferit să o ajute-și a născut. Nu a murmurat decât un singur cuvânt: Tynan, și a murit.

Cunoscându-l pe miner, ne-am mirat că nu a plecat pur și simplu lăsând acolo femeia moartă împreună cu copilul. Dar bănuiesc că-și făcuse planuri să scoată din asta tot ce putea, așa că a înfășurat băiatul în ceva și ni l-a adus.

Roșcata se ridică în picioare, stând cu spatele la Chris.

-Noi am făcut tot ce am putut, dar un bordel nu este un loc unde să crești un copil. Toate fetele îl adorau și sunt sigură că noi l-am stricat răsfățându-l, dar nu ne puteam abține. Când Ty avea cam doi ani, l-am îmbrăcat într-un costumaș și -am dus la școala de duminică. Doamnele din congregație ne-au alungat. Nu le venea să creadă că Ty nu este unul dintre bastarzii noștri. Roșcata făcu o scurtă pauză. A stat cu mine până la șase ani. N-am iubit pe nimeni mai mult ca pe băiatul ăsta. Era tot ce aveam pe lume.

-Ce s-a întâmplat când a făcut șase ani?

Roșcata scoase un oftat plin de resemnare și se întoarse spre Chris.

-Minerul care-l găsisse s-a întors cu un avocat, a spus că legal Tynan este al lui și l-a luat. În al doilea oraș de aici l-a urcat pe Ty pe o masă și l-a vândut la licitație celui care a oferit mai mult. Chris înțepeni. Își imagina un copilaș pe o masă, scos la licitație, ca și cum ar fi fost un animal. Sclavia fusese abolită de mult.

-Cine l-a...cine l-a cumpărat?

-Un fermier în drum spre est. Nu l-am văzut și nici nu am auzit de Ty timp de doisprezece ani. Între timp crescuse, se făcuse băiatul frumos pe care l-ai cunoscut, dar se schimbase. Am reușit să scot de la el câte ceva din ce se întâmplase după ce l-a părăsit pe fermier. Făcu o pauză și zâmbi. Nu cred că fermierul a fost prea încântat că Ty pleacă, dovadă perechea de cicatrice de la picioare; iar când l-am întrebat de unde le are, mi-a spus că din cauza opiniilor diferite în legătură cu faptul dacă să părăsească sau nu ferma. Cred că omul l-a muncit pe Ty ca pe un cal. După ce a plecat, la doisprezece ani, a rămas de capul lui. A umblat mult, a avut tot felul de slujbe ciudate, a nimerit într-o șleahtă de nemernici de vreo două ori, a învățat cum să folosească o armă, toate lucrurile pe care le face un băiat. Apoi o vreme părea că nu are parte decât de necazuri, dar ceva l-a schimbat. Nu știu ce a fost sau dacă a fost ceva special. Un prieten al lui, un vagabond, a fost spânzurat și s-ar putea ca asta să fi avut efect asupra lui Ty, nu știu, dar orice ar fi fost, ceva l-a făcut să meargă pe drumul drept.

Roșcata rămase o vreme cu ochii închiși.

-Mersul pe drumul drept aproape că l-a omorât. Accepta să facă toate treburile pe care nimeni nu le voia sau de care se temeau prea tare ca să le accepte. S-a dus chiar în orașe unde erau tot felul de bandiți și a făcut curățenie. Dar pentru că întotdeauna în urma lui rămâneau cadavre, unul după altul, oamenii cumsecade din orașe îi cereau să facă bine să plece.

-Dar nu era drept, exclamă Chris.

-Scumpo, nu am ajuns încă la ceea ce nu este drept. Așa cum ți-am spus, Ty nu se lega niciodată de fetele cumiți, a avut întotdeauna destulă minte ca să stea deoparte de ele. Dar asta nu le împiedica pe fete să-i dea târcoale. Ei bine, una dintre ele, o fată într-adevăr drăguță, atâta l-a ademenit încât era cât pe-acți să cedeze, într-o zi a venit în local după el. Am văzut-o plângând, iar el a luat-o în brațe să o liniștească, întotdeauna l-au impresionat lacrimile, nu suportă să vadă o femeie plângând. Următorul lucru pe care l-am văzut a fost că a înșăuat calul și a pus mâna pe o pușcă. Fata aia îi spusese că un mare fermier de pe aici îl atacase pe tatăl ei și că Ty l-ar putea ajuta. Roșcata sorbi din paharul cu whisky.

-I-am spus să nu se ducă, că nu-l privește pe el, dar nu m-a ascultat. A avut loc un schimb de focuri și când praful și fumul focurilor de armă s-au potolit, fiul fermierului era mort, iar Ty dus la închisoare.

-Și atunci l-ai salvat dumneavoastră.

-Ai auzit despre asta, nu-i așa? Da, l-am salvat. Nu el l-a ucis pe fiul omului ăluia, ci fata a făcut-o și s-ar fi lăsat mai degrabă spânzurat decât să o trădeze. Se pare că fata se întâlnea pe furiș cu băiatul respectiv și-l folosea pe Ty numai pentru a-l face gelos. Dar chiar știind asta, nu a trădat-o. Ajunsesem să cred că nu-i păsa dacă moare. Uneori făcea niște lucruri ca și cum n-ar fi dat doi bani pe persoana lui.

-Mi-a spus că nu este destul de bun pentru mine, zise încet Chris. Mi-a spus că merit ceva mai mult decât unul ca el.

-Să nu crezi asta, scumpo. Nu există cineva mai bun ca el.

-Exact așa am gândit și eu, zise Chris cu un zâmbet. Credeți că există vreo cale să-l pot determina să-mi dea ce vreau?

-Iar tu îl vrei pe Tynan, nu-i așa?

-Din toată inima și din tot sufletul meu. Roșcata o privi îndelung pe Chris.

-Știi, s-ar putea să fii tocmai ce-i trebuie. Făcu o pauză și îngustă ochii. Parcă te-aș cunoaște de ani de zile din materialele citite, dar te avertizez că dacă nu-l consideri pe Ty decât unul din cazurile alea ale tale și după aia ai să vrei să te debarasezi de el, eu... Chris izbucni în râs.

-Asta-i o răsturnare a lucrurilor,nu-i așa? De obicei tații sunt cei care îi avertizează pe viitorii gineri.Roșcata îi întoarse zâmbetul.

-Nu sunt prea bună ca mamă.

-Ba eu cred că ai făcut un lucru foarte bun.Cel puțin mie îmi place ce ai făcut. Problema mea este că Ty nu mă place pe mine.Cel puțin nu în felul în care îl plac eu.Cum pot să înving amenințarea cu închisoarea și amintirea modului în care a fost tratat de o așa zisă fată cuminte? Și,în plus,cred că într-adevăr îi place alt gen de femeie,diferit de al meu.Chris se uită în jos la rotunjimile ei de-abia perceptibile.Roșcata nu răspunse din cauza vocii care se auzi la ușă.

-Roșcato,te-ai trezit? Nu era nici o îndoială în ceea ce privea posesorul vocii...

-Doar un minut,Ty,băiatule,răspunse Roșcata.Vino cu mine,îi zise lui Chris apucând-o de braț și deschizând ușa unui dulap.Ăsta este un loc pentru bărbații care nu mai pot,dar cărora le place să privească.Stai aici și ascultă.Am să aflu cât de mult te place sau nu Ty.Intri în joc?

Lui Chris îi ședea pe limbă să pună întrebări despre dulap,dar se înfrână.

-Da,șopti ea,apoi Roșcata aproape că o împinse în dulap și închise ușa.

-Vin,Ty,scumpule,strigă Roșcata îndreptându-se spre ușă ca să o deschidă.

CAPITOLUL 8

Ty avea părul ud și-și încheia din mers nasturii cămășii.

-Nu-ți pune cămașa,spuse Roșcata ținându-i ușa deschisă să intre.Vreau să mă uit puțin la spatele ăsta al tău.

-Este bine,spuse Ty,dar își scoase ascultător cămașa.Roșcata își trecu mâinile peste pielea spatelui,îl întoarse apoi spre lumină-și spre dulap-ca să poată vedea mai bine.

-Merge bine,dar vor mai trece câteva săptămâni înainte să se vindece pe deplin. Și ești numai piele și os.Va trebui să te punem la îngrășat.Ty își îmbracă din nou cămașa.

-Vorbești de parcă ai fi Chris.

-Micuța blondă care călărea cu tine? Cea despre care toată lumea spune că este Nola Dallas? Ty își turnă un whisky și se așeză pe canapea.

-Dumnezeule,cât este de bun.Lucrul al cărei lipsă o simți cel mai tare în închisoare nu este libertatea,ci micile plăceri ale vieții cum ar fi o mâncare și o băutură bună,un pat curat-zâmbi larg-și femeile.Ar trebui să o plătești mai mult pe Leora.Oricât i-ai da,nu este suficient.

-Nu mi-ai răspuns la întrebare.Micuța blondă este Nola Dallas?

-Da,răspunse,uitându-se în paharul cu whisky.

Spune-mi ce s-a mai întâmplat în ultimii doi ani,cât am lipsit.Afacerile îți merg? Parcă ai mai multe fete decât de obicei.

-Cred că unele dintre fetele care au făcut baie cu tine nu erau ale mele,spuse Roșcata înțepată.Tynan,încetează să te mai joci cu mine.De ce te-ai întors aici? Ai fost eliberat definitiv din închisoare sau ce s-a întâmplat?

-În afară de câteva necazuri,sunt mai mult sau mai puțin liber,îi zâmbi el.

-Necazuri? Cum ar fi?

-O blondă mică și drăguță care vrea să mă trimită înapoi.Asta e.

-Zău? zise Roșcata ridicând din sprâncene.

-Nu face pe neștiutoarea cu mine.La baie fetele tot șușoteau că faimoasa Nola Dallas este aici.Este într-adevăr atât de faimoasă? Vreau să spun că știu ce a făcut,tatăl ei mi-a dat să citesc un vraf de articole din ziare despre ea sau scrise de ea,dar credeam că...

-Scumpule,este tot ce-și dorește o femeie să fie: îndrăzneată,curajoasă,o luptătoare și ea a reușit într-o profesie practică de obicei de bărbați.

-Mai mult decât am făcut eu,mormăi Tynan.

-A fost chiar atât de rău în închisoare? îl întrebă Roșcata așezându-se vizavi de el.

-Cred că bătrânul Dickerson are prieteni.Presupun că și-a închipuit că dacă nu mă poate omorî punându-mi lațul de gât,o poate face cu biciul și cu lanțurile. Roșcata întinse mâna și-i mângâie obrazul,iar Ty îi sărută palma.

-Dar acum ai scăpat,spuse ea.

-Numai dacă nu mă ating de drăguța fată a domnului Mathison.Și să știi că am făcut lucruri și mai ușoare.

-O placi,nu-i așa?

-Destul de mult,cred.Oricărui bărbat i-ar plăcea o femeie care-i taie mereu calea așa cum o face ea.Când am întâlnit-o de câteva ori,la început,nici măcar nu avea haine pe ea.Roșcata se lăsă pe speteaza canapelei.

-Zău? Nu pot să-mi închipui că cineva cu faima Nolei Dallas s-ar ține scai de un bărbat.

-Ei bine,să știi că m-a urmărit al dracului de mult.Mi-a spus că vrea să-și petreacă restul vieții cu mine.

-Și asta ar fi așa de rău? Un cămin,copii? Tynan se ridică și-și umplu din nou paharul.

-Ai de gând să începi din nou? Ascultă,chiar dacă m-aș însura cu cineva,nu poate fi vorba de ea.Tatăl ei are toate hârtiile prin care am fost eliberat,i-o duc înapoi,i-o las,obțin iertarea completă.Dacă o ating,mă întorc la închisoare.

Și mai este vorba de bani.

-Pentru că o duci înapoi acasă? Ty o privi pe Roșcată.

-L-ai văzut pe filfizonul ăla de oraș care călărea în urma mea? Este o persoană fină,un cetățean de vază,născut cu părinți și cu o linguriță de argint în gură,și Mathison vrea ca fiica lui să se mărite cu el.Capăt zece mii de dolari dacă îi aduc acasă fata îndrăgostită de domnul Asher Prescott.Ca un blestem,ea a trebuit să se îndrăgostească de mine.

-Ce păcat pentru tine...Tynan îi zâmbi.

-N-a fost vina mea.Ți-am spus că m-a urmărit pretutindeni.Am încercat să mă țin departe de ea,dar unde te duceai dădeai de ea și de obicei goală pușcă.În definitiv,nu sunt decât om și eu.

-Mai om decât mulți dintre noi.Te-ai gândit vreodată că poate te place?

-O fată ca ea? Tot ce-și dorește este o aventură înainte de a se întoarce la tătici ei bogat.M-aș bucura de o noapte în fân,ca apoi să-mi petrec tot restul vieții în închisoare regretând ce am făcut.Nu,mulțumesc.Scutește-mă de fetele bune.Cred că am să mă mulțumesc cu Leora și cu cele de genul ei.

-Oh,Ty,zise Roșcata ridicându-se și punându-și mâinile pe umerii lui.Ce ai de gând să faci cu viața ta?

-Oricum,nu vreau să mai ajung la închisoare.Cred că am să iau cei zece mii de dolari și am să-mi cumpăr undeva niște pământ.

-Banii pe care o să-i primești ca să o faci pe domnișoara Mathison să se îndrăgostească de omul ăla? Ești sigur că poți face lucrul ăsta?

Ty se îndreptă spre fereastră și privi în stradă.

-Recunosc că nu este ușor.Omul ăsta n-are nici o...nici o forță,cred că ai zice tu.Nici măcar nu știe cum să cucerească o fată.

-Nu ca tine,nu-i așa?

-Ești supărată pe mine de ceva? o întrebă întorcându-se spre ea.Pari teribil de acră.

-Ty,scumpule,zise Roșcata așezându-se.Îmbătrânesc și tu mi-ai fost ca un fiu.Aș vrea să te văd căsătorit și așezat la casa ta,cu o droaie de copii în jur.Mi-ar plăcea să cred că în casa ta este o cameră goală care mă așteaptă dacă aș vrea vreodată să mă retrag.Ty o luă în brațe și o sărută pe frunte.

-Indiferent unde aș fi,întotdeauna va exista o cameră pentru tine,dar nu mă pot vedea cu nevastă și înconjurat de copii.Roșcata se îndepărtă de el.

-Asta pentru că niciodată nu ai fost îndrăgostit.

-Ba bine că nu,acum o oră eram îndrăgostit de Leora...

-Ssst! Știi ce vreau să spun.I-ai cerut vreodată vreunei fete să meargă cu tine

măcar la o slujbă la biserică? Ai luat vreodată vreo fată la o plimbare cu trăsura sau la un picnic?

-Mi se pare plictisitor.

-Ei bine,nu este,zise Roșcata.Ty privi iar pe fereastră.

-Știi,într-o zi Chris și Prescott cântau și părea să fie un mod foarte plăcut de a petrece timpul.

-Tu ai o voce frumoasă.De ce nu ai cântat și tu? Dădu din umeri.

-Nu știu.Pur și simplu nu mă potrivesc cu oameni ca ei.Hei! Există carne de porc în casa asta? Mi-ar plăcea în seara asta vreo patru-cinci cotlete de porc.

-Avem porc.Ty,ai de gând să încerci să o împingi pe Chris în brațele omului ăluia?

Îi trebui ceva timp înainte să răspundă,se întoarse cu spatele și privi în paharul cu whisky.

-Pentru asta am fost angajat,este treaba mea.

-Dar o faci contra voinței tale.

-Merită pe cineva mult mai bun decât el.Ea are curaj.Îi place jungla și nu a speriat-o câtuși de puțin locul.Ea se plimba prin junglă în timp ce el ședea lângă foc.Și a pus mâna și la muncă.El m-a tratat ca pe un servitor angajat să-l slujească,dar Chris m-a ajutat întotdeauna să despovărez catârii.Zâmbi.Cu excepția acelei prime nopți.Puse paharul pe masă.La dracu,nu este pentru mine. Roșcata îl apucă de braț.

-De ce nu este? Nu este ea singurul copil al lui Mathison? Pariez că dacă își dă seama că ea te vrea,nu te va trimite înapoi la închisoare.

-Este în joc gâtul meu dacă nu ai dreptate,nu-i așa? În plus,nu mă vrea.Nu a fost altceva decât că a crezut că eu sunt conducătorul,iar jungla te poate face să te simți ca și cum ai fi singura ființă de pe pământ.A fost timpul și locul.Și faptul că nu a existat nici o concurență.

-Deci acum,când ai ieșit din pădure,nu o mai interesezi,nu-i așa?

-Sunt sigur de asta.Roșcata se depărta puțin.

-Știi ceva? Am mai multă încredere în această tânără doamnă.Din articolele pe care le-am citit nu cred deloc că este genul unei aventuriere de o noapte.Dacă a spus că te iubește,atunci cred că așa este.

-Pentru câtă vreme? Întrebă Ty cu dispreț.Scutește-mă cu dragostea fidelă a femeii cumsecade.

-Ce-ai zice să o supunem unei încercări?

-Cum ar fi?

-Rory Sayers.

-Este aici? întrebă Ty după o scurtă tăcere.

-La hotel. Vrei să i-o prezentăm pe Chris a ta?

-Nu este a mea.

-Știi care este problema ta, Tynan? Nu ai fost nevoit să faci nici cel mai mic efort ca să obții o femeie. Știi că mai există și alte lucruri pe care le poți face cu o femeie în afară de a o duce în pat? Probabil că nu ai vorbit niciodată cu o femeie care nu este târfă. Pariez că nici nu știi ce să faci cu o fată în afara dormitorului.

-Am vorbit cu Chris într-o după-amiază în junglă. Se uită la ea printre gene.

Roșcato, ce încerci să pui la cale?

-Vreau să faci ceva care să nu fie atât de ușor pentru tine. Eu cred că ești pe jumătate îndrăgostit de această Chris. De ce nu ieși cu ea de câteva ori, de ce nu stai de vorbă cu ea, de ce nu încerci să o cunoști? Va fi un fel de exercițiu pentru când ai să-ți cauți o nevastă.

-Și ce o să fac dacă o să o țină într-una că mă iubește? N-am să mă mai întorc la închisoare nici pentru ea, nici pentru nimeni altcineva. Și nu vreau să pierd cele zece miare.

-Ei vezi, poți să organizezi tu însuși câteva ieșiri. Du-i pe Chris și Prescott la o plimbare călare la țară. Ajută-l să-i facă curte. Tu o să înveți de la el, iar el de la tine.

-Parcă ai zis ceva despre Sayers. Ce legătură are el cu toate astea?

-Nu crezi că Rory ar fi o pereche perfectă pentru Chris a ta? Este bogat, așezat, stăpânește întreg acest ținut al lemnului, iar lui Rory categoric nu-i lipsește forța. Poate că o faci pe Chris să se căsătorească cu el. Sunt sigură că Mathison ar fi de acord și că tu ai câștiga cei zece mii de dolari. Ty nu spuse nimic, luă paharul și-l umplu din nou cu whisky.

-Nu mi-i imaginez pe Chris și Sayers împreună.

-O, eu da. Rory are o personalitate atât de puternică și toate femeile îl adoră. Du-i pe Chris, pe Rory și pe tânărul arătos ales de Mathison la țară într-o după-amiază și tu stai pur și simplu deoparte și gândește-te la cei zece mii de dolari ai tăi. Vor fi banii cel mai ușor câștigați vreodată de cineva.

-S-ar putea ca lui Chris să nu-i placă Rory. Ea are gust. Este o adevărată doamnă. Toate desuurile au monograma ei pe ele, nu mare, să-ți scoată ochii, așa cum obișnuia Susie să poarte, ci inițiale mici, brodate alb pe alb. Iar Chris pune o mulțime de întrebări. Caută să afle lucruri despre oameni. Dacă Sayers deschide gura, o să-și dea seama imediat ce-i poate pielea.

-Dar tu vei fi acolo, vei aplană lucrurile și-l vei ajuta la nevoie pe Rory, nu-i așa?

-Nu-i așa ușor să o prostești pe Chris. Știi că și-a dat seama că mă doare ceva?

A ghicit chiar că bășicile de la picioare mi-au fost făcute de nenorocitele alea de cizme noi.Și punând lucrurile cap la cap și-a dat seama că am fost la închisoare.

-Nu seamănă cu nici o altă femeie pe care o cunoști,nu-i așa? zise Roșcata încet. Brusc,Ty lăsă jos paharul pe jumătate plin.

-Ascultă,am treabă.Ne vedem diseară la cină.

-Da,scumpule,așa să faci.Invită-ți prietenii la cină.Poate am să te ajut să obții banii.Am să o fac pe Chris asta a ta să vadă ce bărbat încântător a fost ales pentru ea.Și poate ar fi bine să-l invităm și pe Rory.Este întotdeauna la înălțime la orice petrecere.

-Da,bine,poate.Totuși lui Chris n-o să-i placă.Este un lăudăros.Puse mâna pe clanța ușii,după care adăugă.Și nu este Chris a mea.

-Este până o să o vinzi altcuiva.

-De ce mă simt de parcă ar fi trecut peste mine un tren cu douăzeci de vagoane? Ne vedem diseară.

-La șase,la hotel,strigă în urma lui.

În timp ce se îmbrăca pentru seară,Chris se uită la lenjerie căutând monograma, întrebându-se când dracu a avut Ty prilejul să o vadă.Văzuse ce era dedesubt,așa că ce importanță mai avea să se uite și la ea? se tot mira ea.

Cercetând minunata rochie de catifea albastră pe care i-o împrumutase Roșcata, cu talia îngustă,cu fusta care cădea greu lipindu-se de coapsele ei zvelte și cu o mică trenă la spate,se gândea la ce spusese Tynan în după-amiaza aceea.

Jos,în capul scărilor o așteptau Asher și un alt bărbat care păși imediat în față și se prezentă drept Rory Sayers-iar Chris avu impresia că pe loc știe totul despre el.Era tipul de bărbat pe care tatăl ei i-l mai prezentase înainte,când împlinise optsprezece ani.Era un bărbat frumos într-un anume fel ascuțit: nas ascuțit, bărbie ascuțită,ochi de un albastru izbitor.Și avea mai multă încredere în sine decât șase bărbați la un loc,încredere care-Chris știa-se datora faptului că toată viața lui avusese bani.Nu era decât răceală în spatele zâmbetului ei când îi luă brațul întins și îi permise să o conducă în salon.

Dineul a fost un dezastru.Rory a dominat masa,vorbind despre tot ce se întâmplase în ținut în ultimii doi ani-anii în care Ty fusese la închisoare.Iar Tynan arăta ca un băiețel îmbufnat,pedepsit să ia masa cu adulții.

Timp de o secundă Chris închise ochii și se rugă la Dumnezeu să-i dea forță.

-Firește că nu știai de asta,nu-i așa bătrâne? îl întrebă Rory pe Tynan care ședea cu capul plecat deasupra unei farfurii încărcată cu vârf cu cotlete de porc.Ai fost puțin prea ocupat în ultimii doi ani ca să mai citești și ziarele,așa este?

Înainte să poată răspunde Ty, sări Chris.

-Îmi permit să nu fiu de acord cu dumneavoastră, domnule Sayers. Domnul Tynan a citit toate articolele mele. Poate că a fost selectiv în lecturarea lor.

-Nici un domn Tynan, spuse Rory cu un zâmbet. Chris nu mai putu rezista. Nu mai suporta îngâmfarea acestui om sau remarcile lui răutăcioase. Se ridică.

-Mi-e teamă că va trebui să mă scuzați, deoarece m-a apucat o durere îngrozitoare de cap. Domnule Tynan, ești atât de amabil să mă conduci să iau puțin aer proaspăt? Cred că o plimbare mă va ajuta să mă limpezesc.

Rory Sayers se ridică, luând-o cu impertinență de braț.

-Vă conduc eu, domnișoară Mathison.

Cu tot disprețul de care era capabilă, își smulse brațul din strânsoarea lui.

-Domnule, nu v-am întâlnit decât în seara asta. Nu-mi încredințez securitatea unor oameni pe care nu-i cunosc. Domnule Tynan, ești amabil? Rory fu uimit.

-Mă tem, zise el, accentuând indulgența pentru ignoranța ei, că nu-l cunoașteți pe acest om. Este... Chris nu străbătuse singură în lung și în lat Statele Unite fără să învețe cum să pună la punct tot felul de bărbați.

-Tocmai am petrecut o bună bucată de timp singură cu acest om și știu tot ce trebuie să știu despre el. Știu mai ales că are manierele unui gentleman.

Se întoarse și-l văzu pe Tynan în picioare lângă ea, cu un zâmbet larg pe față, oferindu-i brațul.

-Doamna are gust, îi spuse el lui Rory. Stai jos și termină-ți masa. Am să am mare grijă de ea. Acestea fiind spuse, o conduse afară din hotel, în strada luminată de lună. Dar de îndată ce fură afară, îi dădu drumul.

-De ce ai făcut asta?

-Pentru că nu mai suportam tipul ăsta de om, zise ea înverșunată.

-Tip? Dar credeam că tuturor femeilor le place genul ăsta de bărbat. Cel puțin majorității celor pe care le-am cunoscut eu.

-Dar n-ai cunoscut nici o femeie care să fugă de acasă la optsprezece ani și să devină reporter la ziar, nu-i așa?

-Nu, răspunse el zâmbind. N-am cunoscut. Te doare într-adevăr capul? Vrei să te duc înapoi, înăuntru? Se opri și ridică privirea spre el.

-Dacă promit să nu fiu prea îndrăzneată, mă duci la o plimbare?

-Îndrăzneată?

-Cum ar fi să te hărțuiesc și să-ți pun prea multe întrebări și, în general, să fiu o adevărată pacoste. Se uită la ea uluit, apoi o prinse de braț și o trase într-o ulicioară. Înainte să poată spune ea ceva, o luă în brațe strângându-i capul la piept.

-Chris,nu înțelegi,nu-i așa? îți mulțumesc pentru ce ai făcut aici în seara asta. Dacă apar patru oameni și-mi pun armele la tâmplă știu cum să mă port cu ei,dar dă-mi un băiat din ăsta bogat și răsfățat și sunt pierdut.Tu m-ai făcut însă să mă simt...

-Ca un învingător? îi sugeră și încercă să ridice privirea la el,dar îi ținea capul strâns lipit la piept.Deja vu,murmură ea.

-Ce-ai spus?

-Am sentimentul că am mai fost așa înainte,exact în aceeași situație.Îți amintești de prima noastră întâlnire?

-Nici un bărbat nu poate să uite o întâlnire ca aceea.Chris,trebuie să te întorci înăuntru.Nu pot să mă plimb cu tine în întuneric.

Chris ar fi vrut să rămână pentru totdeauna cu el și,dacă i-ar fi cerut-o,ar fi încălecat amândoi și ar fi fugit în jungla pe care ea o iubea atâta.Dar știa că trebuie să-l asculte.El nu era sigur de sentimentele lui pentru ea,iar ea nu avea de gând să înceapă să-l hărțuiască.

-Foarte bine,murmură cu mare reticență în voce.Să mergem.

Se dezlipi de ea încet,fără să o privească și o lăsă să iasă prima în strada principală.De-abia dădu colțul că îi văzu pe Rory și pe Asher venind spre ei, având aerul unui comitet de violență hotărât să scape lumea de indiferent ce considerau ei a fi dăunător.Se întoarse la Tynan.

-Sărută-mă,îi șopti imperios.Ty rămase uimit o fracțiune de secundă,apoi se supuse în grabă luând-o în brațe și sărutând-o cu o pasiune despre care Chris nu știuse niciodată că poate exista.Uită complet motivul pentru care-i ceruse lui Tynan să o sărute și-i răspunse cu patimă,își aruncă brațele în jurul gâtului lui și-l trase mai aproape; nu că acest lucru ar mai fi fost practic posibil.

-Jos mâinile de pe ea! strigă Rory trăgându-l pe Tynan de lângă Chris.Preț de o secundă Chris fu prea uluită să deschidă măcar ochii,cu atât mai puțin să vorbească.

-Ar trebui să te provoc la duel pentru asta,spuse Rory.

Chris se sprijini de zidul unei clădiri fiind într-o asemenea stare de euforie,încât puteai să-i spui că o să explodeze o bombă la picioarele ei și nu s-ar fi putut mișca.

-Sunt gata când vrei tu,Sayers,îl auzi pe Tynan spunând cu vocea încărcată de amenințare.De voie de nevoie,Chris începu să-și revină simțind că este o ceartă căreia trebuia să-i pună capăt.Dar când se îndepărtă de zid,făcu o secundă ochii mari.Toți nasturii din spate ai rochiei erau desfăcuți.Stând cât putu de dreaptă ca să nu-i cadă rochia de pe ea,îl înfruntă pe domnul Sayers,secondat de Prescott.

-Domnule Sayers,spuse mânioasă.Nu te cunosc și,după seara asta,nu cred că vreau să te cunosc.Nu ai nici un drept să te amesteci în viața mea și te poftesc amabil nici să nu o faci.

-Chris,zise Tynan.Nu te băga în asta.Trebuia să se întâmple de multă vreme.

-Ba refuz în modul cel mai categoric,zise atât de pornită încât partea din față a rochiei îi căzu,dar o prinse iute și spera ca bărbații să nu fi băgat de seamă.Dacă o să scape vreodată din toată porcăria asta,avea de gând să-l muștruluiască zdravăn pe Ty.Dintre toate lucrurile îndrăznețe pe care i le făcuse vreodată vreun bărbat ăsta era cel mai grav.

-Domnișoară Mathison,consider asta o ofensă.L-am întâlnit pe tatăl dumneavoastră de câteva ori și nu cred că el ar dori ca fiica sa să fie pipăită de un astfel de om pe o ulicioară dosnică.Tynan făcu un pas în față,iar Chris se așeză între cei doi bărbați.

-Tatăl meu l-a angajat pe acest om să mă protejeze,iar el tocmai asta face.

Dumneavoastră,domnule Sayers,sunteți persoana nedorită.De fapt,domnul Tynan tocmai mi-a cerut să mă căsătoresc cu el și eu,foarte fericită,am acceptat.Și zău,cred că un bărbat are dreptul să-și sărute viitoarea soție fără să fie molestată de bătașul satului.Când auzi asta,Rory făcu un pas înapoi.

-Bătaș? Scuzați-mă doamnă,am crezut că sunteți o doamnă cu idealuri mai înalte decât să vă aliați cu acest...cu acest criminal.Nu pot să cred decât că nu știți nimic despre el.

-Știu că a fost băgat la închisoare timp de doi ani fără nici o dovadă.Ținându-și bine rochia,cu spatele la Tynan,înainta spre Rory.Mai știu că nu și-a cunoscut niciodată părinții și că nu s-a bucurat de avantajele banilor pe care i-ați avut dumneavoastră.Și chiar dacă nu a trecut printr-un sistem de învățământ,vorbește ca un gentleman,îl citește pe Voltaire în timpul liber și își riscă în permanență viața pentru a-i ajuta pe alții.Puteți spune același lucru despre dumneavoastră,domnule Sayers?

Rory se îndreptă de spate.

-Nu sunteți doamna care v-am crezut,spuse el și după ce-i aruncă o privire lui Tynan,se întoarse ,cu Asher pe urmele lui și o porni în sus pe stradă.

-Nu poate să spună lucrurile astea despre tine,Chris,zise Tynan și porni după ei.Ea se plantă în fața lui.

-Să nu îndrăznești,îi șuieră printre dinți.Să nu îndrăznești nici măcar să te gândești să te duci după el.Și începu să-l împingă înapoi în ulicioara întunecoasă.Și mai ales să nu te gândești să-mi răzbuni onoarea.Ce știi tu despre onoarea unei femei?

-Chris,eu...

-Privește! pufni,întorcându-se cu spatele și arătându-i nasturii desfăcuți ai rochiei.Cum îndrăznești să încerci să-mi scoți rochia?

-Oh,zise el cu un zâmbet ușor.Cred că nu este decât un obicei.Nici măcar nu m-am gândit la asta.

-Un obicei! șuieră ea.Ori de câte ori săruți o fată îi deschei nasturii?

-Știi,răspunse încet,majoritatea fetelor pe care le sărut eu doresc să fie dezbrăcate.Se pare că și ție îți place destul de mult asta.

-Totul este în zadar...Ar fi trebuit să-l las pe domnul Sayers să te împuște.Categoric o meritați cu vârf și îndesat.Începu să-și încheie rochia luptându-se cu numeroșii nasturei.

-Habar n-are să tragă cu pușca.Știi ce,lasă-mă pe mine să fac asta.Mă pricep să-i închei tot atât de repede pe cât i-am descheiat.

-Și presupun că ai exersat destul de des,îi zise în timp ce el o răsuci și începu să-i încheie rochia.

-Uneori trebuie să te îmbraci destul de iute.Poftim,am terminat.Vin să te iau mâine dimineață.

-Nici să nu te gândești.Sincer vorbind,domnule Tynan,lucrurile au mers prea departe.Dumneata nu vrei să te întorci la închisoare,iar eu aș vrea să mă întorc acasă,la tatăl meu.Cred că mâine ar trebui să o pornim spre sud,către casă.

-Mai putem aștepta o zi.Ascultă Chris,nu o să mă faci de râs în fața acestui oraș și mai ales nu în fața lui Sayers.I-ai spus că ne-am logodit și vreau ca cel puțin o zi să ne purtăm ca și cum am fi logodiți.Aș vrea să le arăt acestor oameni că pot...

-Să ai o fată bună ca mine? îl întrebă ea moale.Îi puse mâna pe piept.

Tynan,poate m-am înșelat în privința ta.Poate de vină a fost jungla,sentimentul izolării,ceva care m-a făcut să-mi pierd simțul proporțiilor,dar acum,că ne-am întors la civilizație,cred că ar trebui să stăm departe unul de celălalt.În definitiv, va trebui să te întorci la închisoare dacă mă atingi.O apucă de braț și se aplecă spre fața ei.

-Chiar în momentul ăsta Sayers este în local și povestește în fața a jumătate din oamenii orașului că Nola Dallas o să se căsătorească cu ucigașul.Tu ești cea care i-ai dat această idee.Îi zâmbi într-un fel care-l făcu să se dea un pas înapoi.

-Mâine este duminică.Ce-ai zice să mergem la biserică de dimineață.Apoi am fost invitată la picnicul organizat după aceea.Putem să apărem ca un cuplu care tocmai s-a logodit.Doar duminică,firește,iar luni o putem porni spre casă.Și nu vom mai fi logodiți.Îți convine?

-La biserică? întrebă el și,cu tot întunericul,îl văzu cum pălește.

-La biserică,zise ea ferm și-și strecură mâna pe sub brațul lui.Am face mai bine să ieșim din ulicioara asta întunecoasă,altminteri,logodită sau nu,reputația îmi va fi distrusă.Ne vedem dimineață,la prima oră.Ajunseră aproape de hotel.Fii vesel,domnule Tynan,am să am grijă să te bucuri de ziua de mâine.Noapte bună,dragule,îi spuse și zâmbi spre un trecător.Poți să mă săruți pe obraz,îi șopti,și nu mai descheia altceva decât manșetele,dacă nu ai nimic împotriva.

Încă prea uluit ca să scoată o vorbă,Ty se aplecă și o sărută pe obraz.Când se îndreptă văzu trei femei în holul hotelului privindu-l cu dezaprobare.Sub impulsul momentului,o prinse pe Chris de mijloc și o sărută cu pasiune.Când îi dădu drumul,Chris trebui să se țină de un scaun să nu cadă.

-Ne vedem dimineață,iubito,spuse Ty făcându-i cu ochiul.Își ridică pălăria și părăsi hotelul.Chris încercă să fie demnă.

-Oh,Doamne,l-a luat bine apa,zise netezindu-și rochia.Noapte bună le spuse femeilor care o priveau cu gurile căscate.Chris fluieră tot timpul cât urcă scările.

CAPITOLUL 9

Asher Prescott o aștepta la ușa camerei ei.Avea fața sumbră.

-Vreau să-ți vorbesc.

-Sunt cam obosită și...începu ea,apoi se opri.Când un bărbat își vâră în cap că trebuie să-i dea o lecție unei femei,este mai bine să-l lași să o facă.Chris învățase cu ani în urmă că dăscălirea unei femei îi face pe bărbați să se simtă mult mai bine.Da,despre ce este vorba? zise ea și rămase răbdătoare,așteptând.

-Nu cred că te porți cum se cuvine,și am impresia că-ți pierzi simțul proporțiilor.Știi că-ți place să aperi cauzele celor învinși,dar uneori învinșii nu merită acest lucru.Cred,Chris,că ar trebui să știi unele lucruri despre omul pentru a cărui cauză lupti.Când avea șaisprezece ani era deja cunoscut ca un pistolar.În cursul unor încăierări de stradă omorâse nu unul,ci doi oameni.La douăzeci de ani avea mai mulți dușmani decât au majoritatea oamenilor în cursul unei vieți întregi.Știi că o vreme a fost în banda Chanry? Odată a fost prins și condamnat la spânzurătoare,dar membrii bandei au aruncat în aer închisoarea și l-au scos.Și-a asumat treburi de-a dreptul sinucigașe,înfruntând în unele orașe singur,câte douăzeci de derbedei.Subiectul îl făcu pe Asher să se încingă.

-Și femeile,Chris! Sute de femei.Pentru un om ca el,femeia nu trebuie iubită,ci este făcută să te culci cu ea și să o părăsești.Tu vorbești despre dragostea pentru acest om,dar el nu știe nici măcar semnificația cuvântului.Este un vagabond care nu este bun de nimic și nici nu o să fie vreodată altceva.

Chris nu scoase un cuvânt, stând dreaptă și privindu-l.

-Spui că vrei să te căsătorești cu el, dar cred că nu înțelegi ce înseamnă căsătoria. Înseamnă să trăiești împreună zi de zi. Acest Tynan poate fi încântător când vrea, dar în seara asta a fost plictisitor și morocănos. Nu știe să vorbească, nu cunoaște nimic despre societatea civilizată, iar această femeie despre care toată lumea spune că este probabil mama lui... Zău, Chris, nu-mi vine să cred că poți să accepți să mănânci la aceeași masă cu ea. În ce mă privește... Se opri și-i zâmbi afectuos.

-Știi, Chris, ce cred eu? Cred că acest Tynan este interesant pentru că este un mister. Rezolvă misterul și vei descoperi că nu este decât un pistolar de doi bani. Chris, continuă moale, făcând un pas spre ea, tu ai nevoie de un soț din lumea ta. De soț și de copii.

-Cineva ca dumneata, domnule Prescott?

-Te găsesc o femeie foarte atrăgătoare, Chris. Când se aplecă înainte cu ochii închiși ca să o sărute, Chris deschise ușa dormitorului și se strecură înăuntru, închizând-o ferm în urma ei.

-Sărută asta, domnule Prescott Plătit-să-te-însori-cu-mine!

Se vârî în pat gândindu-se la picnicul de a doua zi.

În dimineața următoare, Tynan o aștepta în holul hotelului într-un costum curat, sprijinit de pervazul ferestrei și citind un ziar.

-Bună dimineața, îi spuse zâmbindu-i, și-și trase mânușile. Suntem gata să pornim?

Ty dădu din cap, îi oferi brațul și o conduse afară din hotel. Pe stradă mai erau alte câteva cupluri care se îndreptau spre biserică și se opriră pe rând să privească fără nici o jenă la Chris și Tynan.

În biserică, Chris îl trase în rândul al treilea, departe de scaunele din fund unde intenționa el să se așeze. Tot timpul slujbei a fost tăcut, ascultându-l cu atenție pe predicator. Când se cânta, părea să cunoască toate cântecele, și așa cum spusese Roșcata, avea într-adevăr o voce excelentă.

Când ieșiră din biserică păru ușurat că totul s-a terminat și că a mers bine. În ușă, pastorul făcu un efort să-i strângă mâna și să-i spună că este bine venit.

Când coborâră scările, o văzură pe Roșcată așteptându-i într-o frumoasă trăsură cu roți mari, aurite, ținând frâiele unui superb murg.

-V-am adus coșurile cu mâncare pentru picnic. Nu vreau să mergeți cu mâna goală. Vino, Ty, ajută-mă să cobor.

-Nu vii cu noi? o întrebă Chris.

-La un picnic organizat de biserică nu este loc pentru cei ca mine.

Duceți-vă voi și vă doresc să vă simțiți bine.Și.Tynan,încearcă să pari mai fericit,sau am să pun bățul pe tine.Asta-l făcu să râdă și o sărută pe obraz.

-Poate că am nevoie de amândouă ca să mă protejați.Chris își strecură mâna într-a lui.

-Se poate descurca și una singură cu tine.Îți vom simți lipsa,Roșcato,dar ne vedem diseară.Roagă-te să nu plouă.

-Scumpo,o țin numai în rugăciuni de când ai venit tu în oraș.Acum luați-o din loc.Ty o urcă pe Chris în trăsură și în curând goneau pe drumul desfundat împreună cu alte cupluri.Chris se strânse lângă el și-l luă de braț.

-Cine sunt Chanrys?

-Adulmeci din nou?

-Firește,cine sunt?

-O adunătură de tâlhari.Cei mai mulți dintre ei sunt ori morți,ori la închisoare.

-Ai făcut parte din banda lor?

-Au vrut ei.Și chiar le-au spus oamenilor că așa este.

-Am auzit însă că te-au scos de la închisoare.Tynan,de câte ori ai fost închis?

-În total? întrebă el cu seriozitate.Chiar și pentru că eram beat?

-Nu contează,nu-mi răspunde.Cum de ai ajuns ca numele tău să fie asociat cu acești criminali?

-Ți-am spus.Au vrut să intru în banda lor,iar când am refuzat s-au înfuriat.Nu ei m-au scos din închisoare,ci un șerif federal.

-Explică-mi,te rog.

-Celor din banda Chanrys nu le-a plăcut felul în care i-am refuzat,indiferent ce mi-au oferit.Știi,aveau nevoie de un țintaș bun pentru că omul lor fusese ucis.Drept răzbunare,au jefuit o bancă și l-au tot strigat pe unul dintre ei Tynan.

Șeriful local a venit după mine.Numai că eu zăceam în pat cu un picior rupt,dar el nu a vrut să considere asta o dovadă că eram nevinovat.Una dintre femeile la care ședeam a luat legătura cu un șerif federal care a venit să ancheteze cazul.

Văzând că nu-l poate convinge pe șeriful local să nu mă spânzure,șeriful federal a aruncat în aer închisoarea.Șeriful local a spus la toată lumea că cei din banda Chanrys au făcut-o,dovadă că ar fi trebuit să mă spânzure.

-Tynan,ești plin de povești dintre cele mai îngrozitoare.

-Când trăiești cu arma în mână este de așteptat să te confrunți cu alte arme.Am ajuns.Du tu coșurile și eu...

-Nu,tu trebuie să-l duci pe cel mare,iar eu să te prezint tuturor.

-Dar îi cunosc deja pe cei mai mulți dintre oamenii ăștia.Ei sunt cei care...

-Ei sunt cei care nu știu nimic despre tine.Acum hai să mergem.

-Da,doamnă,spuse el zâmbind.Ești dintre cele care țin bărbatul sub papuc,nu-i așa?

-Uneori,papucul dă unui bărbat un scop în viață.Și oricum este mai puțin violent decât o armă.

-Hmm! Sufocarea este o modalitate lentă de a muri.Îi ignoră remarca, îndreptându-se spre ceilalți.Bărbații și femeile se separaseră; femeile așezau mâncarea pe fețele albe de masă,în timp ce bărbații se îndreptau împreună spre râu.Chris puse jos un coș cu mâncare.

-Cred că l-ați cunoscut pe logodnicul meu,domnul Tynan,nu-i așa? V-aș prezenta pe fiecare cu numele dar sunt de prea puțină vreme în oraș și mă tem că nu v-am cunoscut pe toți.Arătând de parcă tocmai ar fi văzut un șarpe cu clopoței,majoritatea femeilor dădură timid din cap în direcția lui Tynan.

-Ty,dragă,nu vrei să pui celălalt coș acolo? Mulțumesc mult.Îi făcu un semn din privire să plece după bărbați spre râu.El își ridică pălăria.

-Mă bucur foarte mult să vă întâlnesc din nou,doamnelor,după toți acești ani.Luă o chiflă de pe masă,îi făcu cu ochiul lui Chris și plecă.

-Domnișoară Dallas! începură femeile imediat ce fură sigure că el nu le mai poate auzi.Nu vă dați seama ce faceți.Credem că nu știți nimic despre el,căci altfel...

-Ar trebui să stați de vorbă cu Betty Mitchell,să vedeți ce i-a făcut,și sărmanul domn Dickerson...

-Mitchell? spuse Chris despachetând unul dintre coșuri.Nu este fata îndrăgostită de băiatul care a fost ucis?

-Da,fusese îndrăgostită,spuse o femeie.Slavă Domnului că s-a terminat totul când a fost omorât.

-Da? Parcă îl căuta pe Tynan la local și îl scotea afară ori de câte ori putea,spuse Chris.De ce au terminat ea și băiatul lui Dickerson?

Femeile se grăbiră să-i răspundă.

-Betty nu pe Tynan îl plăcea...Poate că se ducea la local,dar sunt sigură că el a sedus-o.

-Billy începuse să se vadă cu o fată care venise din Seattle,dar nu sunt sigură că ar fi terminat cu Betty dacă nu s-ar fi amestecat Tynan.

-Tynan l-a omorât pe Billy,știm sigur asta,insistă una dintre femei.Chris așeză o prăjitură cu mere pe platou.

-Billy Dickerson începuse să se întâlnească cu o altă fată.Betty începuse să-l placă pe Tynan,apoi domnul Dickerson a pornit împotriva tatălui lui Betty și...

-Nu! strigă una dintre femei,apoi se opri.O alta se aplecă în față și spuse:

-Betty era însărcinată și Billy nu voia să o ia de nevastă.

-Aha,zise Chris.Așa că Tynan a intervenit ca să ajute o tânără fată să capete bărbatul care refuzase să se căsătorească cu ea.Și el l-a ucis pe acest tânăr? Tynan trebuie să o fi iubit tare mult pe Betty ca să facă așa ceva pentru ea. Femeile începură să mute de colo-colo mâncarea pe masă.

-Betty l-a iubit numai pe Billy și după moartea lui a plecat undeva spre est.

-Dar am crezut că ea și Tynan se iubeau atât de mult încât el a ucis un om pentru ea,spuse Chris cu ochii mari de mirare.O vreme nici una dintre femei nu spuse nimic.

-Cred că fiul meu vă necăjește logodnicul,spuse o femeie privind către râu.Patru băieți îl înconjuraseră pe Tynan privindu-l cu fețișoare curioase.

-Nu...nu o să le facă nimic? întrebă șovăitor una dintre ele.

-Nu,răspunse Chris cu multă convingere.Este un om foarte bun.Ei,acum putem să ne chemăm bărbații la masă?

Bărbații erau mai toleranți și se părea că nu le pasă câtuși de puțin că Tynan fusese și ieșise din închisoare.Erau mult mai interesați de porumbul fiert și de puii fripți.Rory Sayers încercă tot ce putu ca să-l facă pe Ty să se simtă prost.

-Este mai bună decât mâncarea de la închisoare,nu-i așa,bătrâne? îl întrebă Rory,care ședea vizavi de el.Dar după atâția ani trebuie să te fi obișnuit cu ea.

Când Rory se întinse după o bucată de pui,o femeie,cea al cărei copil vorbise cu Ty,îi arse una peste mână cu o lingură de lemn.Toți cei din jur se uitară la ea și se înroși ca para focului.

-Nu pot să-i învăț pe copii să nu se mai întindă dacă adulții fac asta,zise ea în cele din urmă și apoi privi spre Chris care-i zâmbi larg.Femeia zâmbi și ea.

-Mai doriți puțină fasole,domnule Tynan? îl întrebă dulce.

-O,da,vă rog,răspunse,uitându-se suprins la ea.

-Ia spune-ne,cum este să iei viața unui om,zise Rory în timp ce femeia îi umplea farfuria lui Tynan.În acel moment,o alta îi răsturnă lui Rory ceașca cu cafea pe pantaloni,chipurile din greșeală.Când Rory sări în sus,unul dintre bărbați începu să râdă.

-Băiete,însoară-te și ai să afli că femeile au mijloace de luptă care te fac să pierzi războiul înainte măcar să știi că a fost declarat.

Un alt bărbat începu să râdă și în curând veselie fu generală.Tynan zâmbea.

-Stai jos,băiete,îi zise cineva lui Rory.O să se usuce.Marta,dă-i lui Sayers o bucată din plăcinta ta cu cireșe.Asta o să-l facă să uite de tot,chiar și de blondele micuțe și drăguțe.Chris deveni brusc foarte interesată de interiorul unui ulcior cu lapte,dar simțea cum îi ard urechile.O oră mai târziu,mâncarea fusese

strânsă,copiii fuseseră trimiși la culcare sub copaci,la umbră,adulții formau grupuri-grupuri,iar cei tineri cu mai multă energie,râdeau și plănuiau cum să rămână singuri.

-Veniți cu noi? o întrebă pe Chris o fată drăguță cu ochii negri.Mergem să vâslim pe râu.O să ne distrăm foarte bine.

-Ne-ar face plăcere,răspunse ea,ținându-l pe Tynan de braț.

-Nu sunt decât niște copii,nu vreau să...începu Tynan,dar Chris nu-l ascultă.

-Vor să vorbească cu noi.Nu-ți dai seama că suntem aproape niște celebrități pentru ei? Tu pistolarul faimos,iar eu...

-Doamna care caută cu tot dinadinsul buclucurile.O țin pe loc în timp ce ceilalți se urcară în trei canoe.Acum nu se mai vedeau.Exact în momentul în care Chris era pe punctul de a pune piciorul într-o canoe,Tynan o împinse puțin,ceea ce o făcu să se dezechilibreze și să se sprijine de el.

-Chris,zise cu mare îngrijorare în voce.Te-ai lovit la genunchi? Te doare rău? Nu,nu,nu călca cu piciorul ăla,lasă-mă să te ajut.

Înainte ca ea să scoată un cuvânt,o ridică în brațe și o duse spre copaci.

-O să fie totul bine,strigă peste umăr către ceilalți.Am eu grijă de ea.

Chris auzi chicoteli în urma lui și-și dădu seama că n-a păcălit pe nimeni.

Acum,că mă ai,ce ai de gând să faci cu mine? El îi zâmbi într-un asemenea mod,încât Chris zise imediat.

-Categoric nu! Iar dacă mă lași jos și am măcar un singur nasture descheiat,n-am să mai vorbesc niciodată cu tine.

-Nu trebuie să vorbim.

-Tynan! exclamă ea.

-Chris,ce e mult nu e bun,gata.Nu mai pot să-mi irosesc după-amiaza cu adolescenții uitându-se la mine ca și cum aș putea face ceva îngrozitor în orice moment.Este mai mult decât pot să suport.M-am gândit că ar fi mai bine să mergem în pădure și...

-Și ce? întrebă ea ridicând sprâncenele.

-Nu știu,răspunse foarte sincer.Ce fac doi oameni dacă nu...din nou o privire a lui Chris îl făcu să se oprească.

-Stau de vorbă,caută să se cunoască unul pe altul.Poți să mă lași jos acum.

Tynan continua să meargă cu ea în brațe.

-Cine sunt Montgomery-ii? Tatăl tău a vorbit despre ei.

-Și ce a spus? O așeză în picioare pe un trunchi de copac căzut astfel încât fețele lor să fie aproape la același nivel.

-Ia să vedem.Să văd dacă am reținut bine.A spus că sunteți înrudiți cu ei și că nu

s-au născut încă oameni mai căpoși,mai refractari,mai stupid de curajoși ca ei.Ți se pare corect?

-Perfect.Sunt rudele mamei,o foarte veche familie care a venit în America în cursul domniei lui Henry al VIII-lea.

-În secolul al XVI-lea?

-Da,zise ea zâmbindu-i și întinzându-i mâna.O prinse de mână și Chris începu să meargă de-a lungul bușteanului îngust.Mai vorbește-mi despre întâlnirea cu tata.Ce altceva a mai spus? Ce au spus cei care te-au eliberat din închisoare?

-Nu prea multe.Acolo nu-și prea bat capul să-ți dea explicații.Îți scot pur și simplu lanțurile și pleci.

-Ori de câte ori te-am întrebat cum ai ajuns în închisoare,de fiecare dată când te-au închis ai fost acuzat pe nedrept.Ai făcut vreodată ceva ilegal? Se răsuci și începu să meargă în direcția opusă.

-De ce trebuie să știi tu secretele unui om? La drept vorbind,am făcut și eu lucruri în afara legii,dar niciodată nu am fost prins asupra faptului,de aceea sunt acuzat când n-am făcut de fapt nimic.Cred că-și închipuie că mă pot spânzura tot atât de bine pentru una ca și pentru cealaltă.

-Și când ai de gând să te oprești și să încerci să-ți câștigi existența în mod cinstit? Tynan pufni.

-Cred că Roșcata vorbește prea mult.Sunt cinstit de când aveam douăzeci și doi de ani.

-Șapte ani,spuse ea.

-Roșcata a vorbit.Coboară,mă amețești.Și eu știu câteva lucruri despre tine,Mary Christiana,zise,în timp ce o dădea jos de pe buștean.

-Nu atât de multe cât crezi.Nu mă cheamă Mary Christiana.La naștere am fost botezată Mary Ellen,după bunica paternă,dar mi-au schimbat numele când aveam șase ani.

-E-n regulă,este rândul tău să spui o poveste.Stai aici,departe de mine și nu care cumva să te apropii.Zâmbind și simțindu-se cea mai dorită femeie din lume,se așeză pe iarbă și se sprijini de buștean.

-Am premoniții,spuse ea simplu.Am avut două,dar una singură a fost suficientă pentru a-mi schimba numele.Se pare că este o tradiție în familia Montgomery ca toate femeile care au premoniții să fie numite Christiana.

-Deci ce s-a întâmplat când aveai șase ani?

-Eram împreună cu părinții mei în biserică și nu-mi amintesc deloc cum am anticipat,dar în secunda asta ședeam lângă mama,ca în minutul următor să fiu în mijlocul culoarului strigând să iasă toată lumea afară.Mama spunea că enoriașii

erau prea uluiți ca să facă o mișcare,dar ea cunoștea tradițiile familiei ei și știa că la fiecare a treia generație se naștea o fată care avea premoniții.Așa că mama a strigat singurul cuvânt care garanta golirea bisericii.

-Foc,zise Ty.

-Da,numai că după ce oamenii s-au înghesuit să iasă din clădire cuprinși de panică,iar unul dintre ei a spart cu un scaun un geam cu vitralii,și-au dat seama că nu era nici un foc.N-am să uit niciodată expresiile de pe fețele lor când înaintau spre mama și spre mine.Credeam că or să ne ucidă și încercam să mă ascund în fustele mamei.Erau pe punctul de a ajunge la noi când cerul s-a deschis,un trăznet a lovit biserica și jumătatea din spate s-a prăbușit.Când praful s-a potolit oamenii se uitau la mama și la mine de parcă eram vrăjitoare.N-am să uit niciodată expresia din ziua aceea de pe fața mamei.Cineva a întrebat-o.Cum a știut Mary Ellen? Mama a ridicat nasul pe sus,m-a luat de mână și a spus: Numele fetei mele este Christiana.Și așa a rămas de atunci.Firește tata nu a fost prea încântat pentru că purtasem numele mamei sale,dar mama i-a promis că o să-i mai facă alți copii și va putea să le dea ce nume dorește.

-Dar n-au mai făcut.

-Nu,doar eu.Unele ramuri ale familiei Montgomery sunt foarte fertile,iar altele sunt aproape sterpe.Se pare că nu există ceva între.Tynan se lăsă pe spate pe iarbă întinzându-și picioarele lungi spre Chris.

-Pare să fi fost o mamă minunată,i-ai simțit lipsa?

-În fiecare zi din viața mea,zise ea privind în depărtare.Era puternică și blândă,sensibilă și inteligentă,înțeleaptă și...Era tot ce și-ar fi putut dori cineva să fie.

-Cred că semeni cu ea,din ce-am văzut eu.Chris îi zâmbi cu toată fața.

-Pentru asta poți să te întorci să-ți pui capul aici,în poala mea.

-Este o onoare pentru mine,zise și se conformă.E bine,spuse,în timp ce Chris îl mângâia pe păr.Nu semeni cu nici o altă femeie pe care am cunoscut-o.

-Bun...Ty,ce ai de gând să faci acum,că ești liber?

-Nu sunt încă.Trebuie să te duc înapoi la tatăl tău.

-Da,dar ce știi să faci în afară să tragi cu pistolul și să călărești? Sau să te îmbeți și să aterizezi în închisoare? Ty zâmbi cu ochii închiși.

-Nu pare prea mult,nu-i așa? Ei bine,ia să vedem ce mai știu eu să fac? Presupun că femeile nu contează,nu?

-În modul cel mai categoric nu!

-Știu,zise deschizând ochii.Pot să conduc patru bordeluri deodată.

-Totuși nu cred că este bine...încercă să spună Chris.

-Nu,nu este vorba de femei.Pe ele le las pe seama Roșcatei,doar dacă nu este

vreo bătaie. Atunci eu le despart, dar demult, contabilul Roșcatei a fost ucis într-un schimb de focuri-în care nu fusesem și eu implicat, pot să spun asta, iar ea mi-a cerut să mă uit prin registre pentru că banca era pe punctul de a închide una dintre case.

-Și a închis-o?

-Pe dracu, sigur că nu! Oh, scuză-mă. S-a dovedit că hoțomanul se înfruptase din banii ei. I-am găsit îngropați sub veranda din fața casei lui. Și a trebuit să învăț -i țin toate socotelile și să fac ordine în haosul ăla. Acum, de fiecare dată când trec să o văd pe Roșcată, mă uit prin registrele ei.

-Ce abilitate extraordinară. Tatăl meu spune că jumătate din imperiul lui nu este altceva decât muncă de birou, i-ai putea fi de mare folos.

-Sunt sigur că tatăl tău își va încredința conturile unui pistolar.

-Fata și-a încredințat-o, zise ea cu voce joasă.

-Aici ai dreptate, spuse zâmbindu-i și începu să o mângâie pe brațe. Chris, crezi într-adevăr că a vorbit serios când a spus că face chestia aia dacă te ating? Crezi că a avut cea mai mică idee despre ce mi-a cerut să nu fac? Ajunsese cu mâinile aproape de gâtul ei.

-Poate că a auzit de reputația ta când este vorba de femei și a vrut să protejeze castitatea fiicei lui.

-Zău, dar dacă nici unul dintre noi nu-i spune ce s-a întâmplat, n-are de unde să știe. Îi trăgea capul în jos spre el.

-Dar soțul meu o să știe în noaptea nunții.

-Care soț? Gura lui aproape că o atinge pe a ei.

-Bărbatul cu care o să mă căsătoresc. Bărbatul cu care am de gând să-mi petrec toate nopțile. O trase mai aproape, dar ea opunea rezistență.

-Nu mai departe decât ieri mi te ofereai singură.

-Dar atunci credeam că nu poți și că eram în siguranță. Cred că ar fi mai bine să mergem la ceilalți.

-Într-un minut, zise trăgând-o spre el. Chris îl primi cu gura deschisă și din nou fu uluită de senzația care-i străbătu tot trupul la atingerea lui. Parcă i se dezintegrau toate oasele și se prăbuși de-a curmezișul.

Era expert în manevrarea trupului așa că imediat o întinse lângă el, iar când se ridică de-a-supra ei, atâta așteptă. Trupul i se arcui țâșnind în întâmpinarea lui.

Mai târziu se întreba ce s-ar fi întâmplat dacă el n-ar fi auzit voci și nu s-ar fi îndepărtat imediat de ea. Chris zăcea pur și simplu acolo, cu ochii închiși, prea amețită ca să se miște.

-Se întorc, șopti Ty ridicând-o în brațe, îmbracă-te!

Ca și cum ar fi fost o păpușă, o sprijini de umărul lui și începu să-i încheie nasturii de la spate.

-Ce s-ar întâmpla dacă aș purta o rochie cu nasturii în față? murmură ea răgușit.

-Să nu faci asta. Gândește-te la sănătatea mea mintală și la virginitatea ta și nu mă mai tenta mai mult decât ai făcut-o deja. Ridică-te și încearcă să scapi de expresia aia adormită de pe față. Vin.

-Da, Tynan, zise lăsându-l să o ridice în picioare.

CAPITOLUL 10

Chris și Tynan fură luați de valul tinerilor care se întorceau. Oamenii nu-și găseau locul, vrând să mănânce din nou și să se distreze. Femeile o traseră pe Chris cu ele ca să le vorbească despre poveștile pe care le scrisese, lăsându-l pe Tynan cu bărbații și cu băieții-care nu mai conteneau să-i ceară să le povestească despre isprăvile în care fusese nevoit să-și folosească arma.

Chris era în termeni prietenești cu femeile. Credeau în ea atât de mult încât erau dornice să-l vadă altfel pe omul de care până atunci fuseseră sigure că a greșit.

Una dintre ele, mai curajoasă, o întrebă cum arată în interior casa de proastă reputație și se distra de minune povestindu-le despre tapetele roșii de pe pereți și lămpile strălucitoare de alamă, precum și despre femeile care păreau foarte plictisite. Râdeau toate, când în plină veselie generală, se auzi o împușcătură.

Chris spera să greșească, dar, într-un fel, știa că Tynan era implicat în această împușcătură. Ridicându-și fusta cu ambele mâini, o luă la fugă, cu femeile după ea. Rory Sayers zăcea la pământ, înconjurat de bărbați, cu un pistol scurt în mână și cu umărul sângerând, iar în picioare deasupra lui era Tynan. Chris îl privi cu o expresie de neîncredere.

-Mă tem că sunt nevoit să vă duc la poliție, spuse un tânăr, care văzu Chris, purta insignă de ajutor de șerif. Va trebui să se ocupe șeriful de asta. Chris continuă să-l fixeze cu privirea pe Tynan și numai după un timp îndelungat se uită în altă parte. Pe fața fiecăreia dintre femeile care o înconjurau se putea citi: ți-am spus eu! Chris își apucă fusta cu mâinile și porni să se întoarcă la mese.

-Chris, o strigă încet Tynan din spate, dar nu întoarse capul.

Ajunsă la mese, începu să strângă mâncarea, încercând să rămână calmă, în timp ce Rory era urcat într-o căruță ca să fie dus în oraș. Întrucât Rory striga că de data asta o să fie omorât și că el personal are de gând să-l ucidă pe Tynan, Chris presupuse că o să trăiască. Câteva minute mai târziu, trecând pe lângă el, Tynan se opri nu departe, dar Chris nu se întoarse spre el, continuând să se arate foarte preocupată de strânsul mâncării.

Femeile veniră să o ajute, mișcându-se într-o tăcere totală, dar aruncându-i priviri pe sub gene. După câteva minute, Chris nu mai rezistă. Lăsă mâncarea jos, se întoarse pe drum, și o porni înapoi spre oraș. Nu-i păsa de trăsurica Roșcatei pe care o lăsa acolo și nimic altceva nu mai conta pentru ea.

Erau câteva mile bune până în oraș, dar făcu tot drumul pe jos, refuzându-i pe toți cei care-și opreau trăsurile și se ofereau să o ducă.

La hotel oamenii o priviră în așa fel încât se grăbi să urce scările și să intre în camera ei, trântind ușa. Îi era atât de rușine, încât ar fi vrut să se suie în pat, să-și tragă păturile peste cap și să nu mai iasă de acolo. În ultimele două zile umblase semeață prin oraș, și în esență, le spusese tuturor că sunt proști, că nu cunosc un om care și-a petrecut cea mai mare parte a vieții printre ei. Se folosiseră de dragostea pe care o câștigase ca Nola Dallas pentru a le spune că ei îl cunosc mult mai puțin decât ea, care-și petrecuse numai câteva zile cu el.

Încet, Chris începu să-și scoată rochia pe care i-o împrumutase Roșcata.

Ce proastă am fost, se gândi ea, să-mi închipui că știu mai mult decât ei. Și cât de înfumurată am fost să cred că aș putea să schimb un om care și-a ales ca mod de viață crima și violența. Câtă dreptate a avut tata când îmi prezenta bărbați din lumea mea, bărbați pe care să-i pot înțelege, nu bărbați care merg la picnicuri și împușcă oamenii care nu sunt de acord cu ei.

Își împacheta cele câteva lucruri, se îmbracă în costumul de călărie și luă cele două rochii să le ducă jos funcționarului de la recepție. Atitudinea lui era acum alta. Nu o mai privea cu interes dorind să știe cât mai multe despre tânăra femeie care a lucrat la un ziar dintr-un oraș mare. Acum nu mai era decât una dintre numeroasele femei care se îndrăgostiseră de un vagabond oarecare.

Nu se uită la ceilalți din holul hotelului care o urmăreau cu interes, așteptând să urce din nou ca să le poată povesti altora ce s-a întâmplat la picnic.

-Domnișoară, o strigă un tânăr din spate. Am un mesaj pentru dumneavoastră.

Cu ochii plecați, Chris luă bucata de hârtie, o mototoli în mână și urcă scările. Se așeză pe pat și chibzui vreme îndelungată. Simțea că îi datorează această ultimă vizită pentru a-și lua rămas-bun, pentru a-i spune că se întoarce la tatăl ei și că va avea grijă ca el să-i dea grațierea. Îi scriseră două rânduri lui Asher, spunându-i că intenționează ca a doua zi să pornească spre casă.

Cu umerii drepți coborî scările, îi lăsă funcționarului de la recepție nota pentru Asher și ieși din hotel. Imediat ce o porni către închisoare, fu urmată de o mulțime de oameni curajoși, unii dintre ei chicotind. Așa deci, fata din orașul cel

mare a crezut că poate veni aici să le vorbească despre cineva pe care ei îl cunoșteau foarte bine, aproape că-i auzea spunând.

La un moment dat un bărbat i-a blocat drumul și a trebuit să ridice capul aruncându-i cea mai ucigătoare privire a ei ca să-l facă să se dea de-o parte.

Omul trase un scuipat mare la picioarele ei, cât pe-acți să o nimerească.

În ce-i privește pe oamenii care se entuziasmează când este vorba de cineva care cred că este mai bun decât ei, un lucru este sigur; când idolul lor se prăbușește, sunt foarte supărați de asta.

-Pot să-l văd pe prizonierul dumneavoastră? îl întrebă pe ajutorul de șerif care ședea la un birou.

-Sigur, domnișoară Dallas, spuse luând un inel cu chei dintr-un cui din perete. Îmi pare foarte rău de ce s-a întâmplat. Șeriful o să sosească mâine și lucrurile vor fi clarificate. Cineva vrea să te vadă, îi zise băiatul lui Tynan când Chris intră în celulă. Tynan se răsuci imediat, privind-o cu ochi scrutători și cercetători. Se pare că nu i-a plăcut ce a văzut și se întoarse din nou cu spatele.

-Am primit mesajul tău, îi spuse Chris privindu-și mâinile.

-Am văzut ce voiam să văd, acum poți să pleci.

Răceala din vocea lui o făcu să ridice capul și să se înfurie din nou.

-Hai spune-mi că iarăși ești nevinovat! La fel ca în cazul bandei Chanry. Îi apărai poate pe copiii de Rory? Ce s-a mai întâmplat de data asta?

-Pleacă, Chris, zise el moale. Nu vreau să mă cert cu tine.

-Pentru că nu am pistol? O, da, cunosc codul Vestului. Nu te lupți niciodată cu un bărbat neînarmat, sau cu o femeie. Cum ai putut să-mi faci asta? Oamenii ăștia au avut încredere în mine. Mi-au spus secretele lor, iar eu le-am cerut să aibă și mai multă încredere. Le-am cerut să-ți mai dea o șansă, să te lase să o iei de la capăt. Și au făcut-o. Iar tu în schimb le-ai arătat cine ești cu adevărat, eu fiind prea proastă ca să văd. Tynan ședea cu spatele la ea, cu mâinile sprijinite de zidul de piatră, uitându-se pe fereastra celulei.

-Uită-te la mine când vorbesc cu tine. Dacă nu ai nici un pic de conștiință, cel puțin prefă-te că ai maniere. Se întoarse încet spre ea și parcă era un om pe care Chris nu-l mai văzuse până acum, un om rece, la mile depărtare și nicidecum aici.

-Nu te-am mințit niciodată când a fost vorba de mine. Ți-am spus întotdeauna că nu sunt pentru tine. Dar niciodată nu ai ascultat ce ți-am spus. Erai prea ocupată să arăți lumii că poți schimba criminalul care niciodată nu ai crezut că eram.

-Acum am aflat. Se îndreptă spre ușa celulei. N-am să te mai deranjez. Am venit doar ca să-ți spun că eu, și probabil domnul Prescott, vom pleca mâine dimineață. Am să fac totuși în așa fel încât tatăl meu să-ți dea grațierea.

Și îl chemă pe ajutorul de șerif.Tynan traversă într-o secundă camera,barându-i ieșirea.

-N-ai să pleci fără mine.I-am jurat tatălui tău că am să i te predau și am de gând să o fac.

-Firește,bărbatul din Vest își ține întotdeauna cuvântul.Poate să omoare zilnic câte un om,închisoarea poate să fie un mod de viață pentru el,dar întotdeauna își respectă cuvântul.Vreți să-mi deschideți ca să plec?

Tynan trânti ușa,izbindu-l pe băiat de perete.

-Nu poți să pleci mâine dimineață.Nu poți să traversezi ținutul doar cu omul ăsta,nu știe cum să supraviețuiască.

-Da,trebuie să recunosc că nu știe să împuște oameni nevinovați la picnicuri organizate de biserică.

-Nu el a tras în Sayers,spuse ajutorul de șerif.Sayers l-a atacat din spate.

-Știam că ești nevinovat,spuse Chris.Un om ca tine nu se lasă prins când face ceva ilegal.Fiți bun și deschideți-mi ușa,i se adresă ea ajutorului de șerif.

Tynan continuă să se opună.

-Chris,nu poți să pleci până când nu ies de aici.Ai nevoie...

-Domnule Tynan,dacă aș aștepta să ieși din închisoare după închisoare,n-aș mai ajunge niciodată acasă.Să fiu clar înțeleasă.Am de gând să plec mâine dimineașă,spre casă,la tata.Ai să primești prețioasa grațiere și vei scăpa de mine în toată această târguială.Puse mâna pe clanță,o smunci și ieși iute afară.Când ai să ajungi la tatăl meu,după ce bineînțeles ai să treci prin toate închisorile Washingtonului,oricât de pe nedrept ai fi acuzat,s-ar putea să-ți dea chiar și cei zece mii de dolari pentru care ai muncit atât de mult.La revedere,domnule,și sper să nu ne mai întâlnim niciodată.

CAPITOLUL 11

Dimineața următoare,înainte de răsăritul soarelui,erau pe drumul de ieșire din oraș.Chris mormăia răspunsurile la numeroasele întrebări pe care i le punea Asher despre seara trecută,spunând că logodna ei cu Tynan a fost o farsă,ca să-l salveze de înțepăturile lui Rory.Asher păru satisfăcut că ea avea remușcările cuvenite.Când trecură pe lângă închisoare,Chris văzu silueta întunecată a lui Tynan în celulă,urmărindu-i.Trecu cu capul sus,fără să se uite la el.Când o să iasă din închisoare,ea o să fie departe.

Nici unul nu vorbi prea mult în timp ce călăreau,fără să se grăbească prea tare, dar nici permițându-și să se bucure de peisaj.La prânz se opriră pentru a se odihni caii și mâncară câțiva pesmeți pe care-i luaseră cu ei.

Când auzi din urmă tropot de copite pe drumul îngust, lui Chris aproape că i se opri inima în loc. Dar nu era Tynan și nici altcineva interesat de ei. Trei bărbați zdraveni pe niște cai piperniciți trecură ca vântul pe lângă ei, cu capetele plecate și cu fețele ascunse sub borul pălăriilor.

-Sunt fericit că nu ne caută pe noi, zise Asher după ce trecură.

Asher nu vorbi prea mult cu Chris, care își aminti cât de nepoliticoasă fusese uneori cu el. Când o ajută să încalece, îi zâmbi de câte ori putu. Acum, când nu mai era Tynan, iar Chris nu mai era orbită de aura lui, putea să-l privească pe Asher cu alți ochi. Acesta era omul cu care tatăl ei dorea ca ea să se căsătorească. Era puțin probabil ca el să scoată arma și să tragă la cea mai mică ofensă.

Soarele se apropia de apus când dădură peste căruța răsturnată și n-ar fi văzut-o dacă Chris n-ar fi observat pământul răscolit de lângă drum. Erau urme proaspete, adânci, care duceau în lăstăriș.

-Să ne oprim un moment, zise ea descălecând și luând-o la fugă spre lăstăriș. Nu făcu decât câțiva pași când văzu căruța mare și veche trântită pe o parte și de sub ea părea să iasă mâna unei femei. Fugi înapoi strigându-l pe Asher să-i vină în ajutor.

-E cineva dedesubt, îi arătă ea. Trebuie să mișcăm căruța și să o scoatem.

Nu ezită decât o secundă, apoi se repezi spre ea. Când ocoliră căruța nu văzură decât brațul femeii. Capul și restul corpului se aflau dedesubt.

-Poți să o ridici? îl întrebă Chris arătându-i o parte desprinsă din căruță. Dacă tu o ridici, eu încerc să trag femeia afară. Asher își adună toate forțele, se propti bine de căruță și-și folosi picioarele ca pârghie.

-Acum! strigă el și căruța se mișcă. Chris nu pierdu nici o secundă și trase femeia afară. Asher veni lângă ea, îngenunche și aprinse un chibrit pentru că se înserase deja, ca să cerceteze fața femeii. Era acoperită de sânge.

-A primit cel puțin trei gloanțe, zise el încet.

-Dar respiră încă! Chris luă capul femeii și-l sprijini în poala ei. O să te ducem la un doctor, îi murmură femeii care parcă începuse să se miște.

-Soțul meu, șopti ea. Unde e soțul meu? Chris ridică privirea spre Asher, dar el cerceta deja zona din jur. Când se întoarse dădu din cap.

-Soțul tău este bine. Se odihnește acum.

-Ne puteți spune cine v-a făcut asta? o întrebă Asher când se întoarse.

Femeia vorbea cu mare greutate, iar sângele i se scurgea gâlgâind din răni.

-Trei bărbați, murmură ea în cele din urmă. Au vrut să ne omoare pentru că știam de Lionel. Ne duceam să-l salvăm pe Lionel. Deodată femeia o privi pe Chris cu ochii roșii ca sângele care i se scurgea din trup.

-Ajută-i! Ajută-l pe Lionel! Promite-mi!

-Da, sigur că o voi face.Îndată ce o să fii mai bine,amândouă...Se opri.Capul femeii căzuse într-o parte.Murise.

-Trebuie să aducem șeriful.Până atunci să lăsăm trupurile aici.

-Chris,i se adresa dur Asher pentru că ea începuse să se uite printre lucrurile căzute din căruță.Ce naiba faci acolo?

-Caut ceva care să-mi spună cine este Lionel.O prinse de umeri și o întoarse cu fața spre el.

-Nu cred că trebuie să ne vârm în buclucul care i-a adus moartea acestei femei. Mergem acasă și nu oprim pentru nimeni și pentru nimic.Lionel ăsta va trebui să-și poarte singur de grijă.Acum hai să plecăm spre oraș.

-Nu-i putem lăsa aici așa,zise Chris.

Păru că vrea să protesteze,dar se opri,apoi se duse și cără trupul bărbatului.

Chris se îndreptă spre femeie,îi netezi părul,îi puse mâinile pe piept.Cu tot întunericul își dădu seama cât era de tânără,văzu că părul ei,așa plin de sânge cum era,era de culoarea grâului.Era mult prea tânără ca să moară,mai ales să fie ucisă.Ridicându-se în picioare,Chris privi lucrurile răspândite în jurul ei-câteva haine femeiești

Într-un sac de pânză,un săculeț cg articole pentru cusut,un alt sac cu haine bărbătești.Se împrăstiaseră când se răsturnase căruța.Privirea îi căzu pe ceva ce strălucea în lumina lunii.Când se aplecă,văzu că era o carte,îmbrăcată în piele,cu o închizătoare de alamă.Scotocind iute în sacul cu lucruri bărbătești,găsi o cutie de chibrituri,aprinse unul și luminează o pagină a cărții.Așa cum spera,era un jurnal și,înainte să o vadă Asher,descifra cuvintele.*Trebuie să-l ajutăm pe Lionel și Viața lui Lionel s-ar putea să fie în pericol.Nu este decât un copil și nu ne are decât pe noi.*Când îl auzi pe Asher venind închise iute jurnalul și-l strecură în buzunarul costumului de călărie.Lăsară căruța și lucrurile așa cum le găsiseră ca să le examineze șeriful,încălecară și porniră spre sud.

Au ajuns la un han și l-a auzit vag pe Asher plângându-se și cerându-și scuze pentru mâncarea proastă și mizeria locului,dar Chris nu-l asculta.Cu niște mazăre arsă în față,nu se gândea decât la jurnal.

Când,în sfârșit,fu singură în camera ei,se așeză pe pat și începu să citească.

Începea cu trei ani în urmă,când Diana Hamilton se căsătorise cu bărbatul pe care-l crezuse a fi omul cel mai înțelept,cel mai deștept de pe pământ,Whitman Eskridge.Nu i-au trebuit decât câteva luni ca să descopere că o luase în căsătorie pentru banii ei.În șase luni cheltuiseră tot ce aduseseră ea prin căsătorie și mai voia alții.

Chris citi cum omul ăsta pătrunsese în afacerile familiei Hamilton și numai după sinuciderea tatălui ei Diana a descoperit că Whitman delapidase fonduri.

Compania a dat faliment,dar Diana a rămas alături de soțul ei în tot cursul scandalului și în timpul scoaterii la licitație a brumei de lucruri pe care o mai aveau.Când a spus că vrea să meargă să locuiască cu rudele ei bogate din ținutul Washington,Diana a acceptat fără prea mare tragere de inimă,i-a scris vărului ei, Owen Hamilton,pe care nu-l văzuse niciodată și a apelat la mila și la bunătatea lui,cerându-i să le dea un acoperiș unde să locuiască.

Câteva zile Diana nu a mai scris nimic în jurnal,apoi a început cu informația că Whitman i-a spus că Owen îl fură pe Lionel.Lui Chris i se păru cam confuz totul,până când citi câteva pagini mai departe.Înțelese că Lionel era adevăratul proprietar al acțiunilor Hamilton.Era un băiat de unsprezece ani și totul îi fusese lăsat de unchiul lui,care era vărul Dianei.Iar Whitman Eskridge descoperise un fel de dovadă că Owen Hamilton își înșela nepotul în ce privește moștenirea.Din nefericire,jurnalul nu spunea despre ce fel de dovadă era vorba.Era târziu în noapte când termină de citit și adormi cu jurnalul în poală.Avu un vis în care se făcea că este Diana Eskridge.

-Chris,trezește-te,îi strigă Asher,zgâlțâind-o.Am bătut la ușă,dar nu mi-a răspuns nimeni.N-ai dormit toată noaptea ca să citești asta?

Căscând,Chris dădu din cap că da.

-Ei bine,îndiferent ce este,sper că a meritat.Acum m-am întors și vreau să-ți spun că șeriful a ridicat trupurile.Mă duc să mă culc.Ne vedem la cină.

Chris era obosită,dar dormea cu intermitențe.Se tot gândea și visa la cele citite.Era atât de nedrept ca femeia asta tânără și drăguță să ducă o viață atât de îngrozitoare.Și ce se va întâmpla acum cu sărmanul băiat a cărui moștenire încerca să o salveze? Lionel nu va mai avea nici o rudă,cu excepția acestui unchi necinstit.Până seara era convinsă că trebuie să facă ceva pentru această tânără femeie care murise.Nu putea să lase ca moartea ei să fie în zadar,nu putea lăsa durerea și agonia ei nerăzbunate.La cină îi puse lui Asher o mulțime de întrebări despre înfățișarea tinerei femei care murise.

-Chris,cum de poți să fii atât de morbidă?

-Crezi că era făcută cam ca mine? Semăna vreun pic cu mine?

Când văzu că nu o să înceteze,începu să-i răspundă.

-De ce nu-mi spui ce ai în cap? zise el încet.

Chris aproape că se îneca încercând să-i spună prea multe și prea repede.Când se calmă puțin,o luă de la capăt.În primul rând,îi spuse de jurnal și de căsătoria nefericită a Dianei Eskridge.

-Nu a avut nici un moment de fericire.Și era tocmai pe cale să facă ceva foarte bun.Voia să-și salveze vărul a cărui avere îi fusese furată de un unchi nemernic când a fost omorâtă.Asher privea preocupat mâncarea din farfurie.

-Ți-a trecut vreun moment prin cap că unchiul ăsta nemernic ar putea fi unul dintre cei care au ucis-o?

-Firește că mi-a trecut.Dar a murit cerându-mi să o ajut protejându-l pe Lionel.

-Și cum propui să faci asta? Să te duci la unchiul ăsta și să-i spui: scuză-mă,îți furi nepotul? Dacă da,predă-te singur și du-te la închisoare pentru tot restul vieții tale? Zău,Chris,este prea absurd.

-M-am gândit,zise Chris trăgând adânc aer în piept,că întrucât omul nu și-a văzut niciodată verișoara,aș putea să mă dau drept ea.Lui Asher îi căzu falca și rămase cu gura căscată.

-Dar dacă el este cel care a comandat uciderea ei,nu crezi că va fi cam suspicios când o să apari la ușă?

-Nu-mi închipui că poate să spună că a crezut că am murit.

-Nu tu,Chris,ci Diana Eskridge.N-ai să poți să te descurci.Nu știi aproape nimic despre ea.Ce legătură este între cei doi? Poate că Diana asta are un semn din naștere care este o caracteristică de familie.Există o mie de lucruri pe care nu le știi.De ce nu s-a întâlnit cu omul ăsta niciodată până acum? Nu,nu poți să faci așa ceva.Chris privi în farfurie și încercă să se con-troleze,dar simțea că începe să plângă.

-Ce s-a întâmplat,Chris? o întrebă el luând-o de mână.

-Tynan,fu tot ce putu să scoată printre suspine.Îl auzi pe Asher trăgând adânc aer în piept și își dădu seama că era pentru prima dată când recunoștea că fusese de fapt ceva între ea și călăuză.Dar în momentul ăsta,secretul nu mai avea nici o importanță.Nu se gândea decât la Tynan.Asher continuă să-i țină mâna.

-Dacă te duci să-l vizitezi pe vărul Diane Eskridge,ce faci cu soțul ei? Cu siguranță că Owen Hamilton vă așteaptă pe amândoi.Nu prea cred că poți să spui că l-ai pierdut în drum spre Vest.

-Nu m-am gândit la el,spuse Chris ștergându-și ochii cu mâna.Poate aș putea să mă prezint drept văduvă.A fost răpus de vărsat de vânt,sau l-a mușcat un câine turbat,sau poate indienii,sau...

-Și dacă te duci cu el? o întrerupse Asher.Dacă te duci cu soțul tău?

-Vrei să spui să-l determin pe Tynan să pretindă că este soțul meu? După tot ce mi-a spus despre căsătorie? L-ar împușca probabil pe Hamilton din prima zi.Fără îndoială că el...

-Poți să ți-l scoți pe omul ăsta din cap măcar o secundă? o întrebă Asher

supărat.Mă gândeam la mine.

-Tu? Ca soțul meu? întrebă Chris nevenindu-i să creadă.Preț de o secundă,Asher îi aruncă o privire de dispreț.

-Vrei să-l ajuți cu adevărat pe Lionel sau nu?

-Vreau dar...în afară de asta,domnule Prescott,dumneata nu poți să faci asta.Sunt sigură că prezența dumitale este reclamată în altă parte și ultimul loc unde ai vrea să fii ar fi acolo unde ți-ai risca viața pentru a salva pe cineva pe care nici nu-l cunoști.Nu,nu,trebuie să fac asta singură.Am să spun că soțul meu a fost ucis sub picioarele cailor când trenul s-a oprit să se alimenteze cu apă.Ori poate că conducta de apă s-a prăbușit peste el,și-a pierdut cunoștința și s-a înecat în plin deșert.Mi-ar plăcea să i se fi întâmplat ceva teribil domnului Whitman Eskridge.O merită pentru modul în care a tratat-o pe Diana.

-Chris,dacă nu merg și eu ca să am grijă de tine,am să-i spun tatălui tău unde ești și ce pui la cale de data asta.

-N-ai s-o faci,pufni Chris.

-Hai,pune-mă la încercare,îi răspunse privind-o printre gene.

Chris se îndepărtă de el și brusc îi simți intensitatea privirii.Încercase de câteva ori să-i demonstreze cât de mult o place,dar acum simțea că sincer vrea să o ajute.Asher îi zâmbi.

-Firește,va trebui să citesc jurnalul înainte de a merge să văd ce fel de...oh,scuză-mă.Crezi că poți să fii soțioara ascultătoare care nu-și contrazice soțul,indiferent ce ar face el? Chris strânse gura,buzele nemaifiind decât o linie.

-Pot să joc orice rol este necesar.De unde să știe Owen Hamilton cum sunt eu?

-Sunt sigur că dacă este omul care crezi tu că este-care răpește moștenirea unui copil,pune să-i fie ucise rudele,atunci este genul care va studia o persoană.Cu siguranță știe de sinuciderea tatălui Diane și trebuie să fi auzit despre banii pe care eu...și-i făcu cu ochiul,i-am furat.

-Ți-ai risca viața pentru ceva care nu te privește câtuși de puțin? Tot nu-i venea să creadă că vrea să facă asta.Oare o place atât de mult? Sau este vorba de banii tatălui ei?

-Dacă nu ți-ai fi riscat de atâtea ori viața ca Nola Dallas,ar fi fost mai puține reforme în legile noastre.Chris,aș fi onorat să fiu soțul tău,indiferent dacă pentru o noapte sau pentru totdeauna.

-Oh! exclamă Chris clipind.

-Acum putem începe să facem planuri? o întrebă Asher.Eu cred că ar trebui să rămânem aici mâine,poate chiar și poimâine,să citim jurnalul cu voce tare și să descoperim tot ce putem despre Diana Eskridge și soțul ei.

Așa vei intra în toată treaba asta cât mai bine pregătită. De acord?

Chris se uită pe sub gene la Asher, care zâmbea ca și cum ar fi fost extrem de satisfăcut de ceva. Mâine pe vremea asta, bărbatul din fața ei îi va fi soț, sau, mă rog, un fel de soț. Când se întoarse spre ea, Chris remarcă pentru prima dată ce gene dese și lungi avea și o privea într-un mod în care categoric o făcea să se simtă stânjenită. Se foi pe scaun în timp ce-l asculta făcând planuri.

CAPITOLUL 12

Casa cu trei etaje a lui Owen Hamilton nu era departe de mare, pe coastă, la vest de Washington. Au avut nevoie de trei zile ca să se pregătească pentru călătorie, după care Chris și Asher s-au urcat într-o căruță, care trebuie să fi fost veche de vreo 15 ani și au pornit spre vest. N-au vorbit prea mult pe drum, trecând amândoi în revistă ce aveau de făcut ca să iasă cu bine din această escapadă. Au petrecut noaptea la un han, luând camere separate și au pornit mai departe dimineața devreme. Mai aveau vreo câteva mile până la destinație, când Asher se întoarse spre ea.

-Este ultima ta șansă, Chris. Dacă vrei să te retragi, acum este momentul.

-Numai dacă vrei tu.

-Acum, când am tot ce-și poate dori cineva? chicoti Asher. Voi fi nevoit să-mi petrec nopțile și zilele cu o tânără și drăguță doamnă, voi fi obligat să fac ceva constructiv cu timpul meu în loc să stau să tot cer împrumuturi pe care să nu le primesc și aș putea să am și ceva din satisfacția pe care o ai tu când ajuți oamenii. Ce mi-aș putea dori mai mult? O privi cu coada ochiului.

Apropo, Chris, am de gând să folosesc tot acest timp ca să te cuceresc. Până când plecăm de aici, am de gând să te fac să te îndrăgostești de mine.

-Pentru mine sau pentru banii mei? îl întrebă ea ridicând dintr-o sprânceană.

-Pistolarul tău ți-a spus asta?

-Nu, răspunse ea sinceră. Dar nu-i așa că este adevărat că tata te-a trimis în această misiune de salvare în speranța că am să mă îndrăgostesc de tine? Tata își dorește extraordinar de mult să mă căsătoresc, să stau acasă și să fac copii.

Ash îi zâmbi și trase de hățuri ca să se meargă mai repede caii.

-Așa au pornit lucrurile la început. Cred că m-aș fi însurat și cu un struț cu trei capete dacă aș fi fost convins că asta mi-ar fi redat respectul pentru mine însumi. Dar adevărul este, Chris, că acum totul înseamnă mult mai mult pentru mine. Ești cea mai curajoasă femeie pe care am cunoscut-o vreodată. Ești cea mai... cea mai interesantă femeie pe care am întâlnit-o până acum. Dacă am trăi împreună nouăzeci de ani, nu cred că m-aș plictisi cu tine.

Chris nu putu să nu râdă.

-Cred că este unul dintre cele mai frumoase complimente care mi s-au făcut vreodată.

-Și acum,când acest criminal arbaletier a dispărut din calea mea,cred că voi avea o șansă.N-am să înțeleg niciodată cum vă place vouă femeilor,un asemenea gen de bărbat.Chris ridică din umeri.Să fi fost Tynan doar un gen? se întrebă ea.Oare atât și nimic mai mult? I s-a părut atât de special,atât de unic.Poate că fusese orbită de extraordinara lui frumusețe exterioară.Auzi galopul unui cal și simți că-i stă inima în loc,dar nu era decât un cowboy.Se relaxa sprijinindu-se de spătarul scaunului,atât cât se putea într-o trăsură fără arcuri.

-Ai permisiunea mea să încerci,domnule Prescott.Poți să încerci.

Două ore mai târziu au ajuns la casa Hamilton.

-Acum amintește-ți că ești Diana Eskridge,o femeie supusă,blândă și nu faimoasa Nola Dallas.Dacă uiți care-ți este locul,s-ar putea să fiu nevoit să ți-l amintesc.Îl privi cu ochi mari și vru să spună ceva,când ușa de la intrare fu deschisă de o femeie grasă cu șorț în față iar Chris lăsă capul în jos.Își alesese hainele care i s-ar fi potrivit Dianei,din stambă ieftină imprimată,fără nici un fel de stil.Erau hainele unei femei care-i permitea soțului să-i facă viața mizerabilă.

-Trebuie să fiți familia Eskridge,spuse femeia grasă și cu fața lată.Vă așteptăm de câteva zile.Începusem să ne îngrijorăm.Puneți bagajele jos.Am să-l chem pe domnul Owen.Și porni înainte pe niște scări.Apropo,eu sunt Unity,le strigă ea peste umăr.Chris mai făcu câțiva pași în cameră.Se aflau într-un hol,cu o cameră de muzică în dreapta,un salon în stânga,și tot în dreapta,în fund,o sufragerie.

Ridică privirea când Owen apăru în capul scărilor.Era înalt,cu umerii largi,cu o mică mustață deasupra unei guri pline.Era ultimul om de pe lume despre care cineva ar fi putut crede că este o lichea.Zâmbea atât de plăcut încât lui Chris îi venea să-i spună adevărul pe loc.

-Trebuie să fii Diana,spuse el cu o voce profundă,care te liniștea pe loc.În sfârșit,ne cunoaștem.Ea îi întinse mâna.

-Da,în sfârșit,murmură Chris.Acesta este soțul meu,Whitman.Nu avem cuvinte să vă mulțumim pentru că ne-ați invitat în frumoasa dumneavoastră casă.

Le zâmbi amândurora cu căldură sinceră.

-Nici să nu vă gândiți la asta.Mă bucur că o să am companie.Unity va fi încântată să aibă pe cineva cu care să mai vorbească.Trebuie să fiți obosiți.Să vă arăt camera voastră.Mâncăm cam într-o oră iar până atunci mă tem că va trebui să mă scuzați deoarece mă așteaptă munți de hârtie.Cu totul pe neașteptate poimâine îmi vine un cumpărător din est și trebuie să fiu gata când sosește.

Simțiți-vă ca acasă.În spate este o grădină care o să vă placă.Am ajuns.Deschise ușa unei camere largi,spațioase,cu un pat dublu cu baldachin,un dulap și cu un balansoar într-un colț.Chris fu recunoscătoare când văzu o canapea decolorată de-a lungul unui perete.Ash îi urmări privirea și-i făcu cu ochiul,iar ea roși.

-Este mai mult decât ne trebuie.Vă mulțumim foarte mult,spuse Asher.

-Dacă aveți nevoie de ceva,strigați pur și simplu.Nu suntem prea formalști.

Unity este de obicei jos în bucătărie,iar pe mine mă puteți găsi uneori sus.Am acolo o masă de biliard și un bar complet.Una dintre cele mai mari plăceri ale mele.Ne vedem la prânz la doisprezece și jumătate.Închise ușa după el și dus a fost.Asher se așeză pe pat,încercând arcurile.

-N-aș vrea să scârțâie.Majoritatea căsniciilor sunt ruinate de scârțâitul patului mai mult decât orice...

-N-a spus un cuvânt despre Lionel,i-o tăie Chris scurt.Crezi că este aici? Doar nu crezi că i-o fi făcut deja ceva,ce zici?

-Și l-a îngropat în tufele de trandafiri? Owen nu pare a fi omul care să facă cuiva nici cel mai mic rău.N-am mai întâlnit pe nimeni până acum care să facă o asemenea primire rudelor sărace.Ce-ai zice de un pui de somn înainte de masă?

-Sper din toată inima că nu ai de gând să insiști să-mi vorbești de...intimitățile cuplurilor căsătorite.Cred că am să mă duc să văd grădina de care vorbea Owen. Este locul unde s-ar putea juca un copil de unsprezece ani.

Chris coborî scările și se duse la bucătărie.Unity nu era acolo ,dar mirosurile care se ridicau din oale erau delicioase.Parcă de ani de zile nu mai mâncase o mâncare ca lumea.Grădina era frumoasă,plină cu azalee,flori sălbatice de munte și plante cu bulbi.Se vedea că cineva iubea foarte mult această grădină și presupuse că era vorba de Owen.Sub un brad uriaș de afla o bancă din piatră,iar Chris se așeză,se sprijini cu spatele de copac și închise ochii.În acel moment simți că niciodată nu-i fusese atât de dor de casă.Mama ei avusese o grădină ca asta,dar de când murise,tatăl ei o lăsase în părăsire.De câte ori mergea acasă aproape că-i venea să plângă când se uita cum o năpădiseră buruienile.

-Ar trebui să stai acasă și să ai tu singură grijă de ea,îi tot spunea taică-său.

-Nu ai voie să stai acolo.Esta banca mea.Chris deschise ochii și văzu în fața ei un băiat.Semăna puțin cu Owen,numai că fața lui Owen era mai plăcută.Cea a băiatului era amenințătoare.

-Trebuie să fii Lionel,zise ea zâmbind.Eu sunt...

-Știu cine ești.Sunteți rudele sărace care ați venit să stați pe capul meu.Acum ridică-te și pleacă.Chris rămase pur și simplu cu privirea ațintită la el.Fața băiatului începu să se înroșească.

-Ți-am spus să te ridici.Este locul meu.Este grădina mea.Este casa mea.Trebuie să-l chem pe unchiul ca să scap de tine?

-Ei da,cred că asta ar trebui să faci,zise ea întrebându-se ce ar face Owen dacă ar fi deranjat de la treburile lui ca să-i spună unui oaspete să se ridice ca să dea locul unui băiețel obraznic.Roșeața începu să dispară de pe fața copilului,dar Chris își dădu seama că furia lui era pe punctul de a izbucni.

-Trebuie să-mi dai ascultare.

-Și de ce mă rog?

-Pentru că tot ce este aici este al meu și tu depinzi de mila mea.Chris îi zâmbi înăbușindu-și râsul.

-Se pare că locul ăsta nu este al tău acum,și de asemenea se pare că nu ai nici un fel de maniere.Vrei să o luăm de la început? Eu sunt verișoara ta,Diana Eskridge.Lionel făcu un pas înapoi,apoi,într-o fracțiune de secundă luă un pumn de noroi dintr-un strat de flori și-l aruncă pe rochia ei curată.Înainte de a putea spune ea ceva,dispăru.Chris se ridică,își privi rochia și intră în casă.Unity,care tocmai scotea o pâine din cuptor,ridică privirea.

-Pun pariu că l-ai cunoscut pe Lionel.Vino aici,scumpo,stai jos și am să ți-o curăț imediat.Copilul ăsta o să ne omoare pe toți.

-Sunt sigură că nu mă privește,dar a încercat cineva să-l pună la punct pe copilul ăsta? Luă cârpa udă pe care i-o întindea Unity.

-Atât încât aproape că au obosit.Când ai să fii de vârsta mea,ai să afli și tu,copiii se deosebesc așa cum se deosebește noaptea de zi.Sunt unii pe care îi cumițești dintr-o privire,pe majoritatea cu nuiua și apoi vine Lionel.Nimic nu are efect asupra lui.Crede-mă,unchiul lui a încercat totul.

-Dar cu vorba bună? întrebă Chris ștergându-și noroiul de pe rochie.Am înțeles că este orfan.

-Nu ești de mult aici,dar ai să vezi.Domnul Owen este cel mai bun om din lume.I se frânge inima când trebuie să folosească nuiua pe băiatul ăsta.Dar n-o mai face de ani de zile.Zice că vrea ca băiatul să se simtă aici ca acasă,dar eu îl cunosc de când era mic.Chris nu era sigură ce ar fi trebuit să știe Diana,dar era nevoită să riște.

-Ați fost cu Lionel înainte de a fi cu unchiul său?

-Tot uit că nu știi nimic despre noi.

-Dacă-mi dai castronul cu mazăre,am să o curăț eu,zise Chris.

-Nu se obișnuiește așa ceva.Faci parte din familie,dar astăzi am să te las să mă ajuți.Așa,unde am rămas? O,da.Lucram pentru fratele și cumnata domnului Owen;eram acolo în noaptea în care doamna Laura l-a născut pe micuțul Lionel.

A fost o noapte fericită. Dar nu au trecut decât câteva luni și au pierit în incendiul ăla. Lionel nu avea decât șase luni. Firește, totul i-a rămas lui, domnul Owen urmând să aibă grijă de proprietăți până când Lionel împlinește douăzeci și unu de ani. El a făcut tot ce a putut, dar băiatul... Nu termină propoziția, lăsând-o să-și imagineze despre ce era vorba.

Chris nu putu scoate mai mult de la femeie, iar Unity, tot timpul cât au mai stat împreună, nu a spus decât ce om minunat este domnul Owen și cât de norocoasă a fost ea să lucreze pentru el. Chris se gândi că acesta este visul oricărui stăpân să găsească un servitor devotat. La prânz, Lionel veni târziu la masă, bosumflat. Owen l-a salutat și i-a prezentat pe verii lui. Diana și Whitman, dar copilul le aruncă o privire sumbră și începu să se joace cu mâncarea din farfurie. În două rânduri Chris l-a surprins uitându-se la ea cu o privire deosebit de ostilă. De ambele dați i-a zâmbit.

-Ce pacoste de copil, zise Ash când ajunseră în camera lor. Nu i-a ars nimeni o mamă de bătaie? Și de ce mănâncă la masă cu adulții?

-Probabil pentru că el este stăpânul acestui loc, zise Chris umblând prin garderoba ei foarte subțirică și sărăcăcioasă. Asher își plimbă mâna pe muchiile dulapului.

-N-aș fi crezut niciodată că te poți îndrăgosti de o piesă de mobilă. Îți amintești prima dată când te-am văzut? I-am spus lui Tynan că n-ar trebui să intrăm în dormitorul unei doamne, dar el a zis că trebuie să te luăm fără să facem prea mult zgomot. Am crezut că dormi, dar patul era gol și, când te-am auzit intrând în cameră, am sărit imediat în dulap.

-Nu vreau să vorbesc despre el.

-El? Care el? Doar nu te referi la pistolarul ăla de două parale, nu? Am crezut că ai terminat cu el. După tot ce a făcut la picnicul ăla am crezut că n-o să mai vrei să-l vezi niciodată.

-Așa este. Nu putem să vorbim despre altceva? De exemplu cum să aflu ce se petrece în casa asta? De ce este atât de nefericit copilul ăsta?

-Este prea răsfățat, asta-i tot, iar dacă ai fi avut copiii tăi ai fi știut asta.

-Iar tu ai copii, nu? Așa de mulți, încât ești o autoritate în materie, nu?

-Știu destule ca să fiu sigur de ceea ce văd. I s-a dat totul, iar el pretinde tot mai mult. Chris, hai să nu ne certăm. Hai să ne bucurăm de timpul petrecut împreună.

Întinse brațele spre ea aproape atingând-o, dar Chris se feri.

-Eu mă duc în grădină. Ne vedem mai târziu. Vezi dacă te poți face util lui Owen și află câte ceva. Suntem aici pentru o treabă și de asta trebuie să ne ocupăm.

Chris părăsi camera cu un suspin de ușurare.

Nu se prea gândise la ce înseamnă să trăiești practic cu un bărbat,să împărți noapte după noapte aceeași cameră cu el.Dar întrezărea deja problemele care urmau să se ivească.Jos,îi găsi pe Owen și Unity arătând cam încurcați.

-Am să am grijă eu,spunea Unity.Mergeți și vedeți-vă de treburile dumneavoastră.Chris își mușcă limba ca să nu întrebe ce a mai făcut acum Lionel și întrebă în schimb politicoasă dacă poate fi de folos în vreo problemă.

-Nu este decât una dintre complicațiile acestei case pe care de obicei le rezolv, zise Owen.Dar astăzi trebuie să-mi termin treburile înainte de a veni cumpărătorul care s-a anunțat și nu am timp să...

-Pot să vă fiu de folos? întrebă Chris.M-am ocupat de casa tatălui meu ani de zile.

-Nu putem să-ți cerem ție...începu Owen,dar se opri.Diana,îți voi rămâne veșnic recunoscător dacă mă ajuți.Unity are o groază de treabă și nu are timp.Acum cinci minute,grădinarul m-a anunțat că trebuie să plece la San Francisco și să aibă grijă de sora lui bolnavă și l-a adus pe vărul său să vadă de grădini,numai că nu-l cunosc pe acest om și mi-ar trebui zile întregi ca să-i spun ce trebuie să facă.

-Lasă-mă pe mine,zise Chris.Am să am eu grijă de tot.Unde sunt grădinarii? Cel vechi și cel nou? Am să iau eu instrucțiunile de la cel vechi și am să i le transmit celui nou și am să cer și referințe.Owen o privea aproape mirat,iar Chris se gândi că poate făcuse o greșeală.Se presupunea că Diana Eskridge este un fel de șoricel,nu o femeie care să-și asume întreținerea casei altcuiva.Dar rareori bărbații știu câte ceva despre cum se conduce o casă.O femeie poate stăpâni o armată de servitori și totuși bărbatul poate gândi că nu are destulă minte ca să chibzuiască douăzeci de dolari.

-Diana,ți-aș fi foarte recunoscător dacă m-ai ajuta în problema asta.

Responsabilitățile domestice nu sunt punctul meu forte.

-Îmi face plăcere să ajut ori de câte ori pot,zâmbi ea modest.

-Al mă așteaptă în grădină cu vărul lui.Las totul pe tine.Chris fu bucuroasă că avea ceva de făcut și se îndreptă spre grădină zâmbind.Este mult mai probabil ca el să-i spună ceva dacă îl ajuta,indiferent cum.Tocmai ieșea din casă când se ciocni de singurul om pe care nu voia să-l vadă.

-Tu! exclamă ea.Pleacă de aici.Făcu stânga împrejur și porni înapoi spre casă.

Tynan o prinse de braț.

-Așa-l tratezi tu pe noul grădinar? O să-i spui lui Hamilton că nu poți să mă angajezi? Se opri și-l țintui cu privirea.

-Ți-am spus că nu mai vreau să te văd în viața mea.

-Și eu ți-am spus că răspund de tine până când te predau tatălui tău. Nu te las singură până ce nu vei fi în grija lui.

-Trebuia să mă duci înapoi și îndrăgostită de Asher. Asta pot să o fac și singură.

Aici stau cu Asher în aceeași cameră și am de gând să mă îndrăgostesc de el.

-Bine! Grozav! Mă bucur să aud asta. Vă urez tot ce este mai bun în lume, dar ai să stai și aproape de mine până când eu personal te voi preda tatălui tău.

-Așa crezi tu! Am să mă duc chiar acum să-i spun lui Owen că nu corespunzi ca grădinar. Am să-i spun că nu ești demn de încredere, că s-ar putea să plivești buruienile cu pistolul.

-Sper să o faci, zise el pornind alături de ea. Oricum nu mi-am dorit niciodată să fiu grădinar. Am să-i spun pur și simplu lui Owen cine ești în realitate și atunci ne putem întoarce la tatăl tău, iar după aia am să scap de tine și am să-mi iau grațierea. Iar tu poți să te măriți cu ilustrul domn Prescott, în timp ce eu o să-mi iau banii pentru că mi-am jucat rolul de Cupidon. Îmi convine grozav. Ea se opri.

-Vreau să rămân aici și să descopăr ce se întâmplă cu Lionel. Am făcut o promisiune unei muribunde.

-Aha, înțeleg, promisiunea pe care ai făcut-o cuiva pe care nici nu-l cunoști este sacră, în timp ce promisiunea pe care i-am făcut-o eu tatălui tău n-are nici o valoare, nu-i așa?

-Nu, îmi denaturezi cuvintele.

-Să sporești faima Nolei Dallas cu o istorie care va frânge inima cititorilor, asta nu înseamnă interes personal?

-Pleacă de lângă mine, zise ea, dar nu porni spre casă. Sunt absolut în siguranță și nu am de gând să mă bag în nici un bucluc. Am să-i scriu tatălui meu o scrisoare în care am să-i spun că ți-ai îndeplinit obligațiile și-ți va da și grațierea și banii. Îți voi plăti chiar eu banii din moștenirea mamei mele. Acum pleci?

-Și să te las aici singură? Dacă Hamilton face ceva nelegal, crezi că se va abține de la violență când va fi descoperit? Cineva trebuie să te apere de tine însăși.

-Mă poate apăra Asher. Tynan chicoti.

-Și de Ash cine va avea grijă ... Ai următoarea opțiune: fie rămân aici ca grădinar și să fiu cu ochii pe tine, fie plecăm amândoi. Chris își ascunse pumnii în cutele fustei.

-Cum ai aflat unde sunt? își apropie fața de a ei.

-Schimbând trei cai și două șei. Doamnă, în ultimele zile nu am făcut altceva decât să te urmăresc și să încerc să aflu unde ești. În cele din urmă șeriful mi-a spus câte ceva despre tine.

-Și ce putea să știe el? întrebă Chris privindu-l cu ochii mari.

-Mai mult decât ți-ai putea închipui.A auzit de Owen Hamilton.Omul face afaceri mari,controlează o mulțime de bani.Nu ai de-a face cu un fleț ca Prescott, pe care să-l învârtești după degetul mic așa cum vrei.

-Nu pot să-l învârtesc pe Asher...Se opri zărind printre copaci o femeie extrem de frumoasă,cu păr și ochi negri,cu o față perfectă și un mers senzual.Cine este asta?

-Bodyguardul meu.M-am gândit că așa cum tu ai putut să-ți crezi o altă identitate,pot să o fac și eu.Pilar a fost de acord să fie soția mea pe toată durata acestei farse.M-am gândit că întrucât tu locuiești cu curajosul domn Prescott,iar eu cu Pilar,nu se mai poate întâmpla ce s-a întâmplat în junglă.Nu am de gând să mă întorc în închisoare.

-Soție,murmură Chris.Soție? Tynan își îngustă ochii și o privi.

-Da,grădinarul are o soție.Pilar va ajuta în casă,iar eu afară.Fiind doi cu ochii pe tine,poate te vom putea scoate de aici.

-Unde stai?

-În casa grădinarului,firește.Ascultă Chris,dacă vrei să continuăm farsa asta până când ai să afli despre ce este vorba,ar fi mai bine să începem.Nu ai de gând să-mi spui ce trebuie să facem?

-Mi-ar face mare plăcere să-ți spun ce să faci,domnule Tynan,zise ea cu un zâmbet fals,îndepărtându-se de el și pornind înapoi spre casă.

-Nu vrei s-o cunoști pe Pilar? strigă după ea cu o voce ironică.

Chris își continuă drumul fără să se întoarcă.

CAPITOLUL 13

-Diana! zise tăios Asher.Îți vorbește vărul tău.Chris ridică ochii din farfurie și îndreptă o privire goală spre Owen Hamilton,o secundă neștiind cine era.

-Îți dai seama ce pățesc eu cu ea,spunea Asher.Poate fi extraordinar de enervantă uneori.

-Da,bine...spuse șovăitor Owen.Cum te-ai descurcat cu noul grădinar,Diana?

Unity punea un castron mare cu,morcovi pe masă.

-Un bărbat care arată ca el se descurcă cu orice femeie.Nu cred că mi-ar mai plăcea bătrâna față urâtă a lui Al.Owen îi aruncă o privire de reproș menajerei.

-Pare să știe ce are de făcut,murmură Chris.Cred că a lucrat la vreo fermă.

-Eu nu cred că este fermier,spuse Lionel.Eu cred că este un hoț.Cred că jefuiește bănci și omoară oameni.Asher o privi atent pe Chris,care nu-și ridică ochii din farfurie.Treizeci de minute mai târziu,după ce toată lumea plecă de la masă,o înșfacă de braț.

-Hai afară cu mine,vreau să vorbim.Practic o târa în grădină,cât mai departe de casă ca să nu se poată auzi ce vorbesc.

-Ei bine,cine este acest fermier-jefuitor? Este cine cred eu că este?

-Da,răspunse ea,dar n-am avut nici cea mai mică idee că vine aici.Spune că răspunde de mine până mă predă tatălui meu.

-Deci iar sunt nevoit să am de-a face cu el.Chris,sper că nu ai de gând să te dai în spectacol și de data asta.Nu cred că ar fi bine pentru imaginea umilei și supusei Diana să fie văzută ținându-se după grădinar.Fu bucuroasă că era întuneric ca să nu se vadă cât de tare roșise.

-Nu,nu am de gând să mă mai fac din nou de răs.În afară de asta a adus o femeie cu el.Ca și mine,nici el nu dorește să mai aibă de-a face cu mine.Ei,asta îți potolește gelozia? Acum putem să intrăm? Sunt groaznic de obosită.

Asher privi undeva,peste capul ei,apoi o prinse brusc în brațe și o sărută apăsător.

Chris își zise că trebuia să fie un sărut,dar nu-l recepta câtuși de puțin ca atare.

Ea ținea ochii larg deschiși,iar el privea undeva,dincolo de ea.Începu să se depărteze de el,dar exact în momentul acela auzi că cineva fluiera în spatele ei și știu pe loc cine este.Îl luă imediat pe Asher în brațe și-l strânse mai aproape de ea,încercând să pună o oarecare pasiune în sărut.În ce-l privește pe Ash,păru să meargă,peu că el închise ochii și începu să o strângă cu multă pasiune; dar ea nu gândea decât unde o fi acum Tynan.

-A,noii însurăței,zise Tynan trecând pe lângă ei.Este așa de bine să vezi oamenii că se iubesc.Chris îl împinse pe Asher cu o oarecare forță,ridică bărbia și trecu pe lângă Tynan fără să arunce nici măcar o privire în urmă.Când Asher ajunse în cameră ea întindea cearceafuri pe canapeaua de lângă perete.

-Îl urăsc pe omul ăsta! îl urăsc în mod absolut,total și complet.Aș vrea să se întoarcă la închisoare și să rămână acolo pentru totdeauna.Mi-ar plăcea să știu că putrezește undeva,departe.

-Nu mi se pare deloc că l-ai urât,zise Asher înțepat.Mie mi se pare că încerci să mă folosești ca să-l faci gelos.

-Gelos! Spunea că n-ar putea să suporte să mă vadă cu alt bărbat,dar de fapt nici nu-i pasă.Nu-l interesează nimic altceva decât să obțină banii ăia.

-Și înainte de a se muta aici cu voluptuoasa Pilar.Lovi cu pumnul într-o pernă.Îl urăsc într-adevăr din toată inima pe omul ăsta.Aș fi vrut să nu-l fi întâlnit niciodată în viața mea.Aș fi vrut...Asher o prinse de umeri și o întoarse cu fața la el.

-Chris,protestezi prea mult.Cunosc eu un mijloc de a ți-l scoate din minte.Se aplecă spre ea.Ești obsedată de omul ăsta pentru că nu ai cu ce să-l înlocuiești.Îi

atinse gâtul cu buzele.Petrece-ți noaptea cu mine.Am să te fac să-l uiți.Am să te fac să uiți tot,cu excepția noastră.Vom fi un cuplu real de oameni căsătoriți,iar când vom pleca de aici,putem merge la tatăl tău și să facem ceremonia legală.

Chris încercă să se bucure de tandrețea cu care o săruta pe gât.Era un bărbat bine,mirosea frumos,nu era absolut nimic în neregulă cu el,cu excepția faptului că nu exista scânteia.Ar fi putut să adoarmă acolo în picioare în timp ce el o săruta.Ca pentru a-i confirma gândul,își înăbuși un căscat.

-Te rog,Ash,nu grăbi lucrurile.Eu...nu sunt încă prea sigură de mine.De-abia am trecut prin ceva îngrozitor cu un bărbat și nu cred că aș putea să mă dau acum pe mâna nimănui altcuiva.Te rog,înțelege.Ash se retrase cu o privire încărcată de durere care o făcu să se simtă vinovată.Nu-i plăcea să mintă,indiferent care ar fi fost motivul,și mai ales nu-i plăcea să-l mintă pe Ash,care fusese atât de draguț cu ea.Ash făcu un pas înapoi.

-Foarte bine,dar nu am să renunț să încerc.

-Sper să nu o faci,zise ea zâmbind.În cameră nu era nici un fel de paravan așa că deschise ușa șifonierului și se dezbracă în spatele ei,absolut conștientă că Asher,care se vârâse în pat,o urmărea.Asta o făcu să fie nervoasă și puțin înspăimântată-dar nicidecum să dorească să se urce în pat lângă el.Începu să se gândească ce ar fi simțit dacă în patul ăla ar fi fost Tynan,fără cămașă,cu mâinile sub cap,așteptând-o.Chiar și numai la gândul ăsta,simți că începe să se aprindă.Trase de câteva ori adânc aer în piept înainte să iasă de după ușă.Ash avea pe el o cămașă lungă de noapte și o pândea ca pisica șoarecele.Chris spuse încet noapte bună,stinse lumânarea și se urcă pe canapea.Era tare și neconfortabilă,dar era mai bună decât alternativa.Dimineța următoare se trezi în sărutările lui Asher.O secundă îi făcu plăcere,până când își aminti că era el.

-Pentru Dumnezeu,zise împingându-l.Zău,domnule Prescott,trebuie să vă controlați.N-am să pot rezista la lucrurile de genul ăsta în fiecare minut al zilei.

-Ți-am spus că am de gând să te fac să te îndrăgostești de mine.

-Și crezi că așa o să reușești? Năpustindu-te asupra mea de câte ori ai prilejul? Asher se ridică în picioare.Purta un halat peste cămașa de noapte,iar părul îi era ciufulit,cum se trezise din somn.

-Exact așa a zis și pistolarul tău:pipăială.Se întoarce și se îndepărtă.Ei bine,astăzi nu vei avea de suportat compania mea pentru că vărul tău mi-a cerut să străbat douăzeci de mile până în oraș ca să iau niște provizii.Știi,Chris,cred că omul are de gând să profite cât poate de noi.

-Și ce este rău în asta? îl întrebă punându-și rochia înainte să dea păturile de-o parte.Noi i-am cerut să ne ajute,așa că ne putem face cel puțin și noi utili.

-Tu ai să te faci utilă afară,în grădină,cu vânture-lume ăla al tău,iar eu am să dispar din peisaj.Cred că-ți convine grozav.

-Nu este al meu.Nu i-am cerut să vină aici și m-am oferit voluntar să ajut în grădină înainte să știi cine este grădinarul.Nu poți să mă învinuiești pentru asta. Nu poți să porți și tu o conversație normală? Acum îmi ceri să mă mărit cu tine,acum mă acuzi că umblu după alt bărbat.Asher nu-i răspunse,dar începu să se îmbrace,tot în spatele ușii garderobului.Chris nu era sigură dacă era timid,sau dacă-i cruța sensibilitățile ei delicate.Se dojeni singură pentru că-i critica fiecare acțiune.După ce se îmbracă,Ash ieși.Jos,la micul dejun,începu să descopere un alt Owen.Până acum fusese chintesența cordialității,dar acum le dădea instrucțiuni cu autoritatea unui general.

-Vreau ca fâșia din nord să fie replantată,spunea Owen.Și vreau ca toți cei două sute de bulbi pe care i-am comandat să fie plantați până diseară.Și,Wit,am să-ți dau o listă cu tot ce vreau din oraș.Și vreau să duci căruța direct la fabrica de cherestea.Poți să le faci pe toate într-o zi dacă nu-ți pierzi vremea.

Lionel,mănâncă ouăle alea.Unity,i-ai arătat noii fete ce are de făcut? Vreau ca plafoanele de sus să fie spălate.Dintre cei aflați la masă nici unul nu vorbi prea mult.Conducând-o afară,mai târziu,Asher îi spuse:

-Nu trebuie să faci asta.Adu-ți aminte cine ești și că putem pleca acasă în orice moment.Nu vreau să muncești ca ajutor în grădină.

-Foarte amabil din partea ta,dar nu mă deranjează câtuși de puțin să muncesc. Brusc,Ash o împinse și vorbi tare.

-Diana,nici măcar tu nu ești atât de proastă încât să nu poți face ceva.Hai,du-te la treabă și poartă-te ca o femeie,deși n-aș spune că ești.Chris se întoarce și-l văzu pe Owen apropiindu-se cu Tynan,ambii părând să nu fi auzit ce spusese Asher,dar ea știa că nu-i așa. Owen îi spuse ceva lui Tynan,apoi îi aruncă o privire plină de apreciere lui Ash.

-Vino cu mine,îi zise el,iar Ash îl urmă lăsându-i pe Chris și Tynan singuri.

-Nu puteai să te oferi să ajuți la spălatul rufelor,nu-i așa? zise Tynan.Și nici să îngrijești caii.Trebuia să-l ajuți neapărat pe grădinar.Se răsuci pe călcâie și-l țintui cu privirea.

-Dacă aș fi știut că te ocupi tu de grădină,aș fi preferat să car cărbuni cu lopata. Ce-ar fi să începem și să nu mai irosim timpul? Am alte lucruri mai importante de făcut decât să stau și să te ascult cum mă insulti.

-Mi se pare că omul care pretinzi că-ți este soț te insultă mai rău decât am făcut-o eu vreodată.

-Face parte din joc.Diana Eskridge era o femeie care se lăsa timorată de soțul

ei, așa că eu și Ash jucăm o piesă.

-Atunci ar fi mai bine să mai repeți, pentru că nu arăți deloc a fi genul care să fie timorat de cineva. De fiecare dată când îți vorbește pe tonul ăsta, arăți de parcă ai fi gata în orice moment să sari la el. Uite, ia asta, zise dându-i o cutie cu bulbi.

Știi cum să-i plantezi?

-Ar fi trebuit să angajeze mai mulți grădinari pentru asta. Grădina tatălui meu nu este nici pe jumătate cât a lui, dar când o întreținea avea patru oameni care se ocupau de asta.

-Da, dar tatăl tău le plătea un salariu, locuiau la ferma lui și îi și hrănea. Pentru munca asta Hamilton în schimb nu trebuie să ofere decât un acoperiș și mâncare rudelor sale sărace.

-Dar pare să fie un om atât de drăguț!

-Oamenii nu sunt ceea ce par a fi, zise el cu răceală.

-Să cred că te referi la cineva pe care îl cunosc? îl întrebă punând jos cutia cu bulbi.

-Numai dacă ții cu tot dinadinsul. Eu credeam că am întâlnit o fată cumsecade, care este altfel decât celelalte, dar n-a fost așa. Ești la fel ca toate. Te-ai înflăcărat de reputația de pistolar a unui om, l-ai folosit când ai vrut, dar când lucrurile merg prost, ai trecut de partea cealaltă. Mie unul nu-mi mai trebuie fete cumsecade. Tu și Prescott sunteți făcuți unul pentru altul.

-Nu-i adevărat, nu am fost de partea cealaltă împotriva ta. Tu m-ai trădat! Am avut încredere în tine, iar la picnic ai împușcat un om. Îți închipui măcar cum m-am simțit cu toți oamenii aceia împotriva mea? Mă priveau de parcă eram un gunoi. Pe stradă cineva chiar a scuipat la picioarele mele. Tynan o privi îndelung.

-Da, știu cum este. Am simțit asta toată viața mea. Să vezi cum este când cineva te scuipă în față și mai scoate și pistolul.

-Asta a făcut Rory Sayers? întrebă ea în șoaptă.

-I-am răsucit brațul ca să nu mă împuște, iar pistolul s-a descărcat.

-Atunci de ce te-a dus ajutorul de șerif la închisoare pe tine dacă de vină a fost Rory?

-Din același motiv pentru care m-ai condamnat tu fără să știi despre ce este vorba. Din cauza reputației. Pentru că eu nu sunt unul dintre oamenii buni ca ei, sau ca tine. Chris luă o săpăligă din cutia cu unelte de la picioarele lui și începu să sape în pământul moale ca să îngroape primul bulb.

-Cred că am greșit.

-Nu, n-ai greșit, zise el îngenunchind alături de ea. Ai avut dreptate.

Oamenii ca tine și ca mine nu trebuie să aibă nimic în comun.

Tu meriți pe cineva ca Prescott,nu un nimeni ca mine.

-Cred că nu merit pe nimeni după ce mi-am trădat un prieten,șopti ea,aproape pentru sine.Tynan,crezi că mă poți ierta vreodată pentru că nu am avut încredere în tine?

-Nu,zise pur și simplu uitându-se la ea.S-ar putea să învăț ceva mai greu,dar învăț.Cred că de acum înainte am să stau cât mai departe de fete ca tine.

Se îndepărtă de ea lăsând-o să planteze singură porțiunea de pământ afânat.

Soarele ajunsese sus,făcând-o să transpire,iar din cauza prafului ce se ridica atunci când săpa,începu să o mănânce pielea,dar nu-i dădu nici o importanță gândindu-se la evenimentele din ultimele săptămâni.De când țâșnise Tynan din garderobă și o ținuse goală în brațe,nu mai era aceeași.Se transformase dintr-o tânără înțeleaptă,pe care nu o interesa decât cum să găsească un subiect,într-o amazoană care se ținea scai,fără rușine,de un bărbat.În junglă i se aruncase singură în brațe:îi jurase unei femei care avusese încredere în ea,Roșcata,că nu o să-l trădeze și totuși,cu prima ocazie,tocmai asta a făcut.S-a purtat ca un copil răsfățat; acum îl ura,acum îl iubea.

Oprindu-se din săpat,își șterse fruntea și privi spre Tynan care cosea niște iarbă. Avea cămașa îmbibată de sudoare și sub materialul subțire putea vedea cum îi jucau mușchii.Parcă se mai îngrășase puțin în ultimele săptămâni.Fără să vrea,își aduse aminte de dungile lăsate de bici pe spate.

Se gândi cum se întorseseră împotriva ei cei din oraș după ce a făcut greșeala să ajute un om care părea a fi vinovat.Cum trebuie să fi fost tratat,pretutindeni pe unde a trecut,cineva acuzat întotdeauna că a făcut ceva rău.Cât de imposibil-din cauza acestor oameni buni -trebuie să-i fi fost omului respectiv să se oprească a mai face lucruri rele.Se apucă din nou de plantat bulbi aproape cu răzbunare.Și ea era la fel ca ei.A scris cândva despre o femeie care muncea într-un atelier în condiții extenuante și și-a exprimat compasiunea,când una dintre femei a spus: sigur,poți să-ți permiți să-ți arăți compasiunea,pentru că niciodată nu ai să fii nevoită să fii acolo unde suntem noi.Atunci cuvintele astea nu au impresionat-o foarte tare,dar acum începea să înțeleagă ce a vrut să spună femeia aceea.Este ușor să judeci,să spui ce ai face tu într-o anumită situație,dacă nu ești confruntat tu însuți cu situația respectivă.

A vrut să fie prietena lui Tynan, chiar iubita lui, dar singura persoană împotriva căreia a trebuit să ia atitudine a fost omul care recunoscuse că dorea să se căsătorească cu ea chiar înainte de a o cunoaște.Când însă a trebuit să înfrunte un întreg oraș și să riște reputația Nolei Dallas,nu a mai reacționat la fel de bine.A dat bir cu fugiții la primul semn că ar fi intrat într-un bucluc.

Chris nu s-a simțit niciodată atât de putredă moralicește. Aproape câștigase încrederea unui om, încredere pe care el nu o acorda cu ușurință oricui, că l-a și trădat. Nu era mai bună decât fata care a preferat să-l vadă mai degrabă spânzurat pe Tynan, decât să spună adevărul. Iar acum l-a pierdut. Se îndepărtase de ea ca și cum cele câteva zile petrecute împreună nici n-ar fi existat. Începuturile fragile fuseseră distruse pentru totdeauna. Ridicându-se, își îndreptă spatele cu mâna și porni spre pompă ca să umple găleata de apă. Sorbi și ea o gură, își feri ochii cu mâna de soare și privi spre Tynan. Continua să curețe pământul de buruieni ca să extindă grădina. Umplu căușul cu apă și se duse spre el.

-Ți-e sete? Ty se întoarse, îi zâmbi înainte să se controleze, apoi zâmbetul îi dispăru imediat. Fără să scoată un cuvânt îi luă căușul din mână.

-Arăți groaznic de încins. De ce nu te odihnești puțin?

-Nu, mulțumesc. Asta-i nimic în comparație cu ce-am făcut în ultimii ani.

-În închisoare?

-Acolo unde sunt băgați toți oamenii răi ca mine. Întoarce-te la treaba ta ca să nu fiu tentat să te lovesc, zise el și-și continuă lucrul. Chris făcu un pas înapoi și în momentul ăla văzu cum broboanele de sudoare de pe față îi picurau pe gulerul ud al cămășii. Fără să se gândească mult umplu căușul cu apa rece din fântână și-i aruncă conținutul în ceafă. Tynan tresări la șocul apei reci și se întoarse înfuriat. Chris fugi chicotind.

-Mă gândeam că ai nevoie să te răcorești puțin!

-Nu cu tine. De la tine nu am nevoie de nimic, zise și se îndreptă spre ea. Chris își duse mâinile la spate, zâmbi cu toată gura și începu să se retragă spre copaci.

-N-am vrut să spun altceva, Ty. Zău că nu am vrut.

-Niciodată nu vrei să spui nimic, nu-i așa? Nici acolo, în pădure, unde aproape că m-ai scos din minți.

-Zău? Am făcut eu asta? Întrebă cu nevinovăție. Dar seara trecută nu părea să te deranjeze deloc faptul că eram cu un alt bărbat.

-Fătălăul ăla? Mi-aș face probleme dacă te-aș vedea cu un bărbat adevărat. Îi apăru o umbră de zâmbet pe buze, împingând-o tot mai adânc în pădurea umbroasă. Chris se trezi lipită cu spatele de un copac și nu făcu nici un efort să se miște când Tynan se apropie, dar simula teama.

O prinse de talie și începu să-și frece ușor fața asudată de a ei. Nu se bărbierise de dimineață, iar barba care începuse să-i crească îi zgâria pielea. Îi strigă să înceteze, încercă să scape, dar o ținea strâns. Zbătându-se, reuși să se smulgă dintre el și copac și o luă la fugă. Nu făcu decât doi, trei pași înainte să o prindă, o trânti la pământ și continuă să-și frece ușor fața de obrazii și gâtul ei. Chris chicoti de

plăcere,când el se opri brusc,îl privi zâmbind,în timp ce el se ridică,cu fața solemnă.

-Scoală-te.Ea întinse mâna după ajutor,iar el o făcu aproape în silă.Chris încercă să se apropie de el,dar nu-i permise.Se întoarse în tăcere cu spatele să-i încheie nasturii la rochie.

-Nu te mai apropia de mine,Chris.Te joci cu viața mea și nu-mi place.

Se răsuci cu fața spre el astfel încât Ty rămase cu mâinile pe umerii ei.

-Am greșit când am plecat și te-am părăsit.Ar fi trebuit să rămân lângă tine la picnic.Am greșit și vreau să te rog să mă ierți.Ty făcu un pas înapoi.

-Este mai bine să stăm departe unul de altul.Cred că ar fi mai bine să renunțăm la toată această mascaradă.Credeam că o să fie în regulă pentru că ai mai făcut asemenea lucruri înainte,dar nu-mi place deloc.Mâine vreau să pornim spre casă.După ce te predau tatălui tău,n-ai decât să vii înapoi dacă vrei.N-o să mă mai intereseze pentru că n-am să mai răspund eu de tine,dar acum îmi dau seama că treaba asta n-o să meargă.Du-te chiar acum în casă,spală-te și fă-ți bagajul.Am vrut să termin eu ce este de făcut aici.Și cu asta se întoarse și se apucă să curețe mai departe buruienile.Gânditoare,Chris porni înapoi spre casă.

CAPITOLUL 14

Când se apropie,Chris îl văzu pe Owen urcându-se într-o trăsură și plecând.

Lionel masacra un copăcel cu un toporaș,Unity și senzuala Pilar întindeau rufe la uscat,iar Asher era plecat toată ziua; era deci singură în toată casa.

Se spală,se schimbă și începu să se gân-dească la faptul că mâine urma să plece acasă.Nici măcar nu încercase să discute cu Tynan despre rămânerea în continuare în casa Hamilton.Poate că nici nu era treaba ei să afle ce are de gând să facă Owen cu nepotul lui -dacă totuși avea ceva de gând în sensul ăsta.

Luptându-se cu nasturii rochiei își aminti că este singură în toată casa și-i trecu prin minte că acum are prilejul să arunce o privire în biroul lui Owen.Era înțesat cu hârtii,iar într-un colț se afla un dulap mare de stejar.Nu avea nici cea mai mică idee ce caută,dar poate că o să afle aici,la fața locului,sau cel puțin ar putea descoperi ce știe Owen despre familia Eskridge.Tocmai deschisese dulapul și văzuse uri dosar gros pe care scria Diana Eskridge când auzi voci pe scări,iar una dintre ele era a lui Owen Hamilton.

Inima începu să-i bată cu putere căutând o cale de ieșire.Camera nu avea decât o singură fereastră,care era deschisă.Fără măcar să privească afară,puse piciorul pe pervaz și ieși.Ușa biroului se deschise exact în momentul în care își trăgea fusta după ea.Se trezi pe una dintre cele mai înguste streșini,aproape cât un burlan de

scurgere,iar sub ea nu mai era nimic altceva decât cele trei etaje.Se lipi de zid,cu mâinile la spate.

-Călătoria asta a fost deosebit de păcătoasă,auzi Chris dinăuntru o voce pe care nu o recunosc.Ești sigur că ai toate informațiile? Este el?

-Fără îndoială.Când am să-ți spun câte probleme am avut ca să aflu asta,ai să mă crezi.Samuel Dysan este numele lui,nu?

Chris întinse capul spre fereastră.Era ceva în modul în care vorbeau care o îmboldea să vrea să audă totul.

-Dar Lionel? întrebă vocea străină.L-ai determinat pe micul Lionel să semneze hârtiile?

-Așteaptă un minut să închid fereastra.Sunt prea mulți oameni în casa asta ca să știu unde se află fiecare.Chris se retrase pe pervazul lucarnei în timp ce el închise fereastra și o încuie.Acum se afla pe acoperiș,fără nici o posibilitate de a se întoarce în casă.Bărbații rămaseră în birou cam o oră,cea mai lungă oră din viața ei.Le auzea vocile înăbușite,dar nu putea înțelege ce spun.Auzi sertare trase,uși deschizându-se și închizându-se,și toate astea în timp ce ea nu putea să facă altceva decât să stea acolo și să-și țină bine fusta ca să nu i-o umfle vântul.Când,în sfârșit,cei doi părăsiră camera,Chris încercă imediat să deschidă fereastra,dar era bine încuiată.

-Acum chiar că am făcut-o de oaie,murmură ea.Ce pretext ar fi putut să invoce pentru faptul că se afla lângă această fereastră? Dacă Owen îl fură pe nepotul său,ar fi foarte periculos să afle că este interesată de ceea ce se petrece în biroul lui.Oftând din rărunchi vru să se răsucescă și alunecă.Reuși să se prindă înainte ca practic să cadă,dar simți că s-a zgâriat la mână.Scrâșnind din dinți de durere,reuși să se țină bine de marginea streșinii și să se salte sus.Răsufla din greu când ajunse din nou pe pervazul lucarnei și rămase acolo ținându-se bine de stinghia de lemn din spatele ei,fericită că este în siguranță.

Stătu așa o vreme,fiindu-i prea frică să se mai miște,când auzi de jos un zgomot.Imediat văzu apărând picioarele unei scări,care fu proptită de marginea acoperișului.Ținându-și răsuflarea aștepta să vadă cine vine să o salveze,sau să o judece.Răsuflă foarte ușurată când îl văzu pe Tynan.

-De unde ai știut? îl întrebă imediat.Duse un deget la gură să tacă,apoi îi făcu semn să-i dea mâna.O conduse în jos pe acoperiș,apoi îi călăuzi picioarele pe treptele scării,ținând-o în permanență protector cu brațul.Când au ajuns jos,se agăță de el o secundă.

-Am fost atât de înspăimântată.

-Ai fi fost și mai înspăimântată dacă te-ar fi găsit Hamilton acolo.

spionându-l,zise el,luându-și brațele din jurul ei.Hai să plecăm înainte să ne vadă.Chris se întoarse exact la timp ca să vadă o umbră dispărând printre copaci.

-Ty,era cineva acolo!

-Nu era decât Lionel.El mi-a spus unde ești.Vino!

O porni în urma lui pe o cărare pe care nu o văzuse până acum către o cabană micuță,ascunsă între copaci.Când Tynan puse scara la locul ei,Chris văzu că are cămașa pătată de sânge în spate.

-Ty! Sângerezi.

-Nu,tu,zise el luându-i încheietura și întorcându-i mâna cu palma în sus,peutru a-i cerceta zgârietura.

-Hai înăuntru să-ți curăț rana și să-mi spui ce căutai pe acoperiș.

-Ascultă,zise în timp ce el o trase înăuntru.Cabana avea o singură cameră,jumătate transformată în bucătărie,iar în cealaltă jumătate se afla un pat mare,dublu.Aici locuiești tu cu Pilar? îl întrebă în șoaptă.

-Da,și-i luă mâna spălându-i-o într-un lighean cu apă.

-De câtă vreme o cunoști?

-De ani de zile.

-Ea te-a trădat vreodată?

-Nu,sau n-am aflat.Suntem de aceeași parte.Nu te mișca să pot vedea ce este aici.

-De aceeași parte? zise Chris cu ochii mari.Vrei să spui că face parte din lumea celor în afara legii?

-Sigur.Poate ucide pe oricine.

-Oh! îți bați joc de mine,nu-i așa? O privi cu capul plecat deasupra mâinii.

-A fost o prostie din partea ta să sari pe fereastră.Dacă te găsea Hamilton...

-A meritat.L-am auzit pe vizitatorul lui Owen întrebând de Lionel.A spus-scuză-mă,dar este un citat-A semnat micul monstru hârtiile? Asta nu sună ca și cum ar pune la cale ceva groaznic? Ty deschise o cutie de alamă de pe o poliță de deasupra focului și scoase niște bandaje curate.

-Nu,asta sună ca și cum l-ar fi cunoscut pe Lionel.Copilul este într-adevăr un mic monstru.

-Atunci de ce pe tine te-a ajutat? Ah!

-Dacă nu te-ai mișca,nu te-ar durea.Am o înțelegere cu Lionel.

-A spus că el crede că ești jefuitor de bănci.

-Din când în când.Isteț copil.Stai jos și am să-ți aduc puțin lapte și câteva prăjituri.Eu am nevoie de ceva tare.

-Te-am speriat? De ce Lionel nu m-a trădat și a venit la tine?

Cine a făcut prăjiturile?

-Pilar a făcut prăjiturile,spuse el așezându-se vizavi de ea.Iar Lionel este numai zahăr și miere și gata oricând să mă ajute din tot sufletul de când i-am povestit că nu este decât un fanfaron.Chris luă o prăjitură dar o puse înapoi pe farfurie.Își dădu seama că-i tremură mâinile și se întinse după paharul cu whisky.El luă în schimb laptele și începu să mănânce prăjiturile.

-Mâine plecăm,zise Ty fără să o privească.

-Și-l lăsăm pe Lionel pradă sorții care-l așteaptă,presupun.

-Nu este problema noastră.

-Ai auzit vreodată de Samuel Dysan?

-Nu și nu schimba subiectul.Mâine plecăm.

-Și dacă Asher nu este de acord? Vom fi doi la unu.

-Prescott n-are decât să stea aici cât îi pofteste inima,dar mâine,tu și cu mine, pornim spre casa tatălui tău.

-Doar noi doi? îl întrebă plimbându-și degetul pe paharul cu whisky.Ty îi luă paharul din mână și-l dădu peste cap.

-Este timpul să te întorci în casă.N-ai decât să spui că ți-ai julit mâna într-o piatră ascuțită și că nu mai poți lucra.Chris nu încercă să se ridice,ci luă o prăjitură.Când era cu el,n-ar mai fi plecat niciodată.

-Cum mai merge spatele?

-Se vindecă foarte bine mulțumită îngrijirilor atente ale lui Pilar.Chris,pleacă.
Îl privi cu tristețe.

-Am greșit când te-am lăsat singur.Ar fi trebuit să merg cu tine la închisoare.

-Lumea este plină de „ar fi trebuit”.Se ridică.Mă întorc la lucru și vreau să te duci în casă și să încerci să nu te mai vâri în nici un fel de bucluc.

-Poate că ar trebui să mă încui în dormitor cu Asher.

-Dacă suporti plictiseala,zise el îndesându-și pălăria pe cap și lăsând-o singură în cabană.Aproape fără tragere de inimă,Chris părăsi micuța cabană și porni înapoi spre clădirea principală a casei.Soarele intrase în nori și mirosea a ploaie.

-O să vină furtuna,spuse Unity când Chris intră în bucătărie.Ce ai pățit la mână?
Chris ridică privirea și dădu de frumoșii ochi ai lui Pilar.

-M-am tăiat,reuși să spună după o vreme.Nu era de mirare că Ty o plăcea; era extrem de drăguță.

-Vrei ceva răcoritor? o întrebă Pilar cu voce moale.Tocmai am făcut ceai de plante.Este foarte bun.

-Nu,răspunse Chris,dorind ca femeia să nu se fi purtat drăguț cu ea.

-Ești puțin cam palidă,zise Unity.l-am spus domnului Owen că n-ar trebui să

lucrezi afară.Ești prea micuță ca să rezisti în câmp la soare.Chris nu avea nici cea mai mică idee ce legătură avea faptul că ești mică de înălțime cu soarele,dar era genul de comentariu pe care-l auzise toată viața ei.

-Da,parcă aş bea ceva.

-Pilar a făcut prăjiturile.De ce nu iei câteva?

-Nu,mulțumesc,am luat deja,zise Chris fără să se gândească și se uită apoi la Pilar.În ochii ei văzu înțelegere.Dacă stau să mă gândesc,cred că am să mă duc să mă întind puțin.Poate că mă simt slăbită din cauză că am pierdut sânge.

Chris părăsi bucătăria și se îndrepta spre scări când o strigă Owen.

-Diana,poți să vii puțin? Aș vrea să-ți prezint pe cineva,zise Owen din salon.

Chris știa că era vizitatorul de care auzise mai devreme și dorea să-l cunoască pe omul ăsta,dar de îndată ce dădu cu ochii de el,rămase împietrită,incapabilă să facă o mișcare.Nu era faptul că omul ar fi fost urât; în aparență nu avea nimic care să-ți trezească repulsie,dar știu imediat că era un om rău.Era înalt,brunet,iar fața lui fusese cândva aproape frumoasă,dar de-a lungul vremii nasul îi fusese spart și avea o cicatrice care-i împărțea o sprânceană în două.În pofida acestei ușoare desfigurări,arăta încă bine,dar lui Chris nu i-ar fi plăcut să se afle în aceeași cameră cu el.

-Diana,nu te sfii,zise Owen.Este un prieten al meu,domnul Beynard Dysan.O să stea o vreme cu noi.

-Bună...bună ziua,reuși ea să îngaime,întinzându-i mâna,deși și-ar fi dorit foarte tare să nu-l atingă.

-Încântat să te cunosc.Owen mi-a vorbit de nefericita moarte a tatălui tău.Îmi pare rău.

-Da,murmură îndepărtându-se de el.M-am tăiat la mână în dimineața asta, continuă ea arătându-le mâna bandajată,și mă simt puțin cam slăbită.Vă rog să mă scuzați,dar trebuie să mă duc sus.Și plecă înainte ca vreunul dintre ei să încerce să o oprească.Când ajunse sus,rămase rezemată cu spatele de ușă câteva minute bune.Până acum nu fusese sigură că în casa asta se petrece ceva rău.Dar după ce îl întâlnise pe domnul Beynard Dysan,era convinsă că este amestecat în ceva necurat.Tresări când îi auzi pe cei doi că urcă,trecând prin fața camerei ei.Trăgând cu urechea își dădu seama că se duc în biroul lui Owen.Crăpă puțin ușa.

-În jumătate de oră sunt gata să ieșim călare,îl auzi pe Dysan zicând.Așa vom fi siguri că suntem singuri.Chris închise ușa.Deci se duc undeva ca să poată sta de vorbă și dacă vrea să afle ce se întâmplă,acum era singura ei șansă,pentru că mâine Tynan avea de gând să o ducă acasă.Își puse imediat costumul de călărie,

coborî scările în vârful picioarelor și părăsi casa prin ușa îngustă a camerei de muzică. Nu voia să o vadă nimeni. La grajduri, văzu băiatul ocupat să înșeuze doi cai și ea se strecură înăuntru, luă o iapă neagră, puse șaua pe ea și ieși pe ușa laterală fără să o vadă nimeni. Se ascunse între copaci până când îi văzu pe Owen și Dysan încălecând și nu-i fu deloc greu să-i urmărească de la distanță. Mergeau încet, vorbind, Owen arătând din când în când cu mâna spre diferite lucruri.

I-a urmărit pe o distanță de aproape patru mile, au traversat un pod peste un râu adânc, au luat-o în jos pe un drum îngust, apoi au cotit la dreapta pe o cărare și au dispărut. Chris așteptă câteva minute la întretăierea drumurilor, apoi o porni prudentă după ei. Copacii erau prea deși ca să vadă prea departe și inima începu să-i bată repede. Ar fi fost foarte ușor să dea nas în nas cu ei.

Aplecată în față se concentra cât putu ca să audă vreun zgomot în afara celui făcut de copitele iepei. Se opri brusc, pentru că destul de aproape auzi niște râsete puternice. Descălecă iute, legă calul și începu să-și facă încet drum prin frunziș în direcția de unde auzise venind sunetul. Nu făcuse decât câțiva pași când se chirci iute la pământ. În fața ei, în picioare pe o movilită, se aflau Owen și Dysan.

-Când am să-l întâlnesc pe Sam? întrebă Beynard.

-Destul de curând. Nu vreau nici un fel de neazuri în apropiere de casa mea.

Beynard afectă un surâs.

-Ce rezervi pentru nepotul tău? N-am întâlnit un copil mai respingător ca ăsta! Owen zâmbi.

-Nu-i așa? Nimănui nu-i va părea rău când i se va întâmpla ce i-a hărăzit soarta. Vezi ținutul ăsta al lemnului? La anul pe vremea asta va fi tot al meu.

-Cum ai de gând să o faci?

-Cu ajutorul vărului ăsta. Eskridge a delapidat deja fonduri, a provocat sinuciderea unui om și o bate pe nevasta aia micuță a lui. Va fi ușor de dovedit că este și criminal.

-Dar cu nevastă-sa ce faci?

Între Owen și Beynard avu loc un schimb de priviri.

-Ea și-a îndeplinit rolul. Vrei să continuăm cu asta? Eu zic să plecăm înainte să izbucnească furtuna. Spre stupefacția lui Chris, ambii bărbați se întoarseră deodată și porniră spre ea. Ca și cum ar fi știut că este acolo. Firește că nu aveau cum să știe, dar se făcu și mai mică; cei doi se îndreptau direct spre ea.

Apoi brusc se auzi fluieratul unui bărbat și amândoi se opriră, la mai puțin de un metru de locul unde se ascundea Chris.

-Hello! se auzi vocea lui Tynan, iar lui Chris îi venea să urle de ușurare. Cred că sunt ai dumneavoastră caili aceștia, domnule Owen.

-Ce faci aici? se răsti Owen.Chris înălță capul suficient să-l zărească pe Tynan, cu doi iepuri aruncați pe umăr.

-Unity m-a trimis după iepuri.Chris își șterse de pe față prima picătură de ploaie.

-Iar eu te-am trimis în grădină,zise Owen.Chris îl văzu pe Dysan,care privise în josul văii cât cei doi vorbeau,întorcându-se și uitându-se la Tynan.

-Și sper să te întorci acolo imediat.

-Și să înfrunt mânia lui Unity? zise Tynan vesel,clipind din cauza ploii,care începuse să cadă serios.Nu,mulțumesc,am să rămân până când o să am cei trei iepuri,așa cum mi-a ordonat.Se opri când un trăznet căzu jos în vale.

Domnilor,sunt sigur că o să vă udați hainele dumneavoastră frumoase,zise el trăgându-și cuvintele.Timp de o secundă,lui Chris i se tăie răsu-flarea,peptu că cei trei păreau a fi pe punctul de a se împușca unul pe altul.De ce? se întrebă ea.Dysan dădu primul înapoi.

-Hai să mergem,zise el,iar Owen îl urmă tăcut.Chris se chirici în tufișuri, încercând să-și apere fața de ploaie și ferindu-se să nu o găsească Tynan.Nici vorbă de așa ceva.Două minute după ce plecară cei doi,o înșfacă de braț și o ridică în sus.

-Ar trebui să-ți trag o mamă de bătaie.Știi că ai fi putut fi ucisă? Apa de pe pălărie i se scurgea pe față.

-De unde ai știut unde sunt?

-Pilar te-a văzut plecând și mi-a spus.O ținea strâns de braț.Acum vii cu mine.

-Dar calul meu...

-Crezi că au plecat așa pur și simplu? O porni pe panta dealului în direcție opusă celei de unde venise ea,trăgându-o după el.Ținea capul plecat din cauza ploii și-l urmă cu pași mici și repezi.

-Unde mergem?

-Acasă! La tatăl tău.Mi-ai mâncat deja douăzeci de ani din viață și nu-mi-a mai rămas prea mult.

-Dar ce-o să se întâmple cu Asher? Or să-l omoare pe Lionel și or să dea vina pe Asher.

-E problema lui.A mea,ești tu.Se opri lângă un cal înșeuat,o urcă,apoi încalecă și el în spatele ei.

-Ne putem întoarce așa,noi doi?

-Putem merge la tatăl tău așa,noi doi.

-Tynan,zise ea întorcându-se în șa și înconjurându-l cu brațele.Nu-l putem lăsa pe Asher acolo.Trebuie să ne întoarcem și să-l avertizăm.Te rog.Îl privea cu ochi care implorau.O studie o secundă.

-Ei bine,la dracu! O să-l avertizăm,dar pe urmă plecăm.

-Da,Tynan,răspunse ea,continuând să-l țină strâns.Pieptul lui musculos o ferea de ploaie și de lumina puternică a fulgerelor.Mergeau cât putea de repede calul, când brusc,acesta se ridică în două picioare,iar Ty trebui să facă mari eforturi ca să-l stăpânească și să n-o scape jos pe Chris.

-La dracu! exclamă el cu o voce care o făcu pe Chris să se întoarcă și să privească în jur.Trăznetul lovise podul,iar apele erau prea umflate ca să poată trece.

-Va trebui să ne întoarcem pe cealaltă parte,zise Chris ridicând privirea spre el.

-Nu este nici un pod pe partea cealaltă.Ținea strâns frâul calului.Amândoi erau uzi până la piele,în jurul lor tuna și fulgera,totuși Tynan nu se mișca.

-N-ar fi mai bine să mergem? zise ea ștergându-și apa care-i curgea în ochi.

Furtuna se întetește.

-Nu avem unde să mergem.Suntem izolați de drumul principal,iar la nord de noi nu este decât pădurea virgină.

-Ty! Se întunecă.Nu putem să stăm aici toată noaptea.Nu este vreun adăpost prin apropiere? După ce va înceta furtuna,apele or să se liniștească.

Ty rămase nemișcat cu privirea ațintită la apa adâncă și învolburată.

-Tynan! răcni Chris la el.Să ne întoarcem sub copaci.Poate găsim vreun adăpost sub un colț de stâncă sau ceva de genul ăsta.

-Nu departe de aici este o cabană din bușteni.

-Atunci hai să mergem acolo.Calul juca nervos din picioare iar ploaia cădea tot mai deasă.Ty nu se mișcă.

-Care-i necazul tău? îi strigă ea.

-Tu,tu ești necazul meu,răcni și el,apoi întoarse calul și porni spre nord.

CAPITOLUL 15

Cabana fusese ridicată inițial pentru o echipă de muncitori care lucraseră în zonă și de atunci fusese întreținută de cineva,probabil de Owen pentru că se afla pe pământurile lui,sau ale lui Lionel,cum insista Chris.Era o cameră micuță,absolut goală,cu excepția unei vetre și a unui braț de lemne.Nu era nici un fel de mobilă. După ce au ajuns,Ty a adăpostit calul sub o streășină în spate,iar în scurtă vreme în vatra de piatră ardea un foc strașnic în care se frigeau iepurii jupuiți și curățați.De-a lungul unui perete se aflau lemne de foc suficiente.Ty scosese șaua și păturile de dormit și le aruncase în cabană să se îngrijească de ele Chris în timp ce el vedea de cal.Chris scoase pătura și fu încântată să constate că era relativ uscată.

Tremurând din cauza hainelor ude de pe ea, începu să-și dea seama de ce n-a vrut Tynan să vină la cabană. Cu ploaia care cădea în valuri afară, cu focul care sălta în vatră și încălzea atmosfera și cu perspectiva de a-și scoate hainele și a se înfășura în unica pătură își dădu seama ce urma să se întâmple.

Oftând să-și se frângă inima, se așeză pe șa, cu pătura strâns înfășurată în jurul ei. Ce ar fi zis mama ei dacă ar fi știut la ce se gândește unicul ei copil? Ar fi fost oripilată? Judith Montgomery l-ar fi plăcut pe Tynan, acest pistolar cu un singur nume, care nici măcar nu cunoștea sensul cuvântului cămin?

Chris întoarse iepurii și încercă să gândească cât mai calm și mai rațional posibil. Niciodată până acum nici măcar nu se gândise la ideea de a seduce un bărbat. Uneori își zicea că este o ironie a soartei că toată viața ei îi respinsese pe bărbați, de când nu era decât un copil, iar mama ei o avertizase să nu ia dulciuri de la străini până în ziua căsătoriei. Femeile erau învățate să spună nu, deci cum să spună ea acum da? Lucru și mai important-cum să spună da la o întrebare care nici măcar nu o să-i fie pusă vreodată?

Se ridică și privi flăcările. Poate că Tynan nu o dorește și de aceea a putut rezista tuturor avansurilor ei. Poate că îi era de ajuns frumoasa Pilar.

O apucă din nou tremuratul din cauza hainelor ude și începu să le scoată continuând să privească flăcările și să se întrebe ce avea de gând să facă-și dacă ar trebui să o facă, atunci când Tynan intră în cameră. Instinctiv trase pătura și își acoperi trupul gol. După ce-i aruncă o privire rapidă, Ty se întoarse să agațe hamurile de un cui lângă ușă, apoi își scoase pălăria și vărsă apa care se strânsese pe bor.

-După cum plouă, cred că o să țină toată noaptea. Sunt gata iepurii?

Chris se înfășură în pătură și se apropie de foc să încerce carnea.

-Cred că da, dar nu sunt sigură. Ridică privirea și-l văzu pe Tynan holbându-se la ea. Își dădu seama că pătura cu care se înfășurase era găurită și sus și jos.

Plecându-și capul ca să nu-i mai vadă zâmbetul, se întoarse la iepuri. Cel puțin avusese un efect asupra lui. Fie și numai faptul că-l făcuse să o privească.

-Îi încerc eu, zise Tynan și vocea îi era și mai acră decât de obicei. Îl privi printre gene.

-Dă-te înapoi, zise el tare. Du-te acolo, lângă perete. Nu, nu aici, acolo în fund. Stai acolo până când am să văd eu despre ce este vorba.

-Tynan, zise ea exasperată, te porți ca și cum aș avea o boală contagioasă. Te asigur că sunt curată și nu am nici un fel de boală.

-Hmm! mormăi el rupând o pulpă de iepure, fierbinte și suculentă. Hainele îi erau ude și i se lipiseră de corp, subliniindu-i fiecare linie a spatelui. Putea să-i vadă

până și cicatricile lăsate de bici.Ești mai rău decât o boală,doamnă,ești otravă curată.

-A fost atât de rău la închisoare? îl întrebă ea moale.

-Din nefericire,amintirile dispar,la asta,zise,întinzându-i o bucată de iepure.Dacă mă gândesc mai bine,am să o pun aici și poți să vii să o iei.

-Pentru Dumnezeu,Tynan! N-am de gând să-ți fac ceva rău.Te porți ca și cum aș ține pistolul ațintit spre tine.O privi scurt de sus până jos.

-Mai degrabă aș avea de-a face cu douăzeci de pistoale.Mănâncă asta și pe urmă culcă-te.Mâine dimineată plecăm foarte devreme.După ce-l iei și pe Prescott, vom porni la drum.Nu vreau să mai rămâi în apropierea lui Hamilton.

Chris se întinse pe podeaua tare,mâncând și încercând să se facă cât mai comodă,dar nu reuși.Pătura era mică,iar picioarele îi rămâneau descoperite de la genunchi în jos.Încercă să le strângă sub ea,dar fără succes.Dacă-și acoperea picioarele,îi rămâneau umerii dezgoliți și expuși frigului,iar dacă-și acoperea umerii i se făcea frig la picioare.

-Nu te potolești odată! răcni la ea Tynan.Ridică surprinsă privirea spre el.Ședea pe șa,mâncând dintr-o bucată de iepure și uitându-se la foc.

-Zău,Tynan,nu încerc decât să stau cât mai comod și să nu îngheț de frig.

-A fost ideea ta să venim la cabană așa că încetează să te mai plângi și culcă-te odată.

-Cum să dorm dacă mi-e frig de nu mai pot? Și de ce stai cu hainele alea ude pe tine? Se ridică în fund.Uită-te la pielea ta.Te-ai învînețit de frig.Există oare ceva pe aici ce ar putea fi folosit ca ibric? Am să-ți fac ceva ca să te încălzești.

Nu se obosi să-i răspundă și chiar făcu abstracție de prezența ei.Ședea pur și simplu,privea în foc și mesteca.Chris se așeză în fața lui și când văzu că el continuă să privească peste capul ei spre foc,îi luă mâinile într-ale ei.

-Ai vreo problemă? Cabana asta îți amintește de ceva rău ce ți s-a întâmplat? Poate unul din banda cu care ai fost? Sau prietenul acela al tău care a fost spânzurat? Ty o privi cu o expresie de parcă se întreba dacă nu cumva și-a pierdut mințile.Avea mâinile reci ca o bucată de metal rămasă în zăpadă,începu să i le frece într-ale ei,suflând deasupra ca să le încălzească.

-Chris,zise el într-o șoaptă răgușită.Nu cred că am să mai pot rezista mult.Te rog,du-te acolo,acolo,lângă perete,și lasă-mă în pace.

-N-ai să te mai încălzești niciodată dacă ai să stai în hainele astea ude.Ai face mai bine să ți le scoți.Ridică ochii spre el știind că toate sentimentele ei pentru el i se concentraseră în privire și totuși el păru să nu reacționeze deloc.Ședea pur și simplu acolo și o privea,iar dacă în ochi i se putea citi ceva,atunci nu era decât

tristețe.Era pe punctul să spună ceva,când brusc el reacționa.O luă în brațe,o ridică și o sărută pe gură.Dacă Tynan se pricepea la descheiatul nasturilor,la pături era și mai grozav.Înainte ca fața lui să o atingă pe a ei,pătura zburase undeva prin cameră.Chris tresări când hainele lui ude îi atinseră pielea caldă,dar își aruncă brațele de gâtul lui și-l trase mai aproape.

-Tynan,murmură ea când începu să-i sărute cu patimă gâtul,în timp ce mâinile i se plimbau cu tandrețe în sus și în jos pe spatele lui,iar degetele i se arcuiiau peste fese.Îi luă capul în mâini și o privi în ochi.

-Chris,murmură,niciodată nu mi-am dorit ceva atât de mult cum te doresc pe tine în momentul ăsta.Este ultima ta șansă să spui nu pentru că de-acum încolo nu mă mai pot controla.Nasurile li se atingeau,așa încât ea se mișcă puțin ca să-l poată săruta.

-Da,zise fericită.Da și da și da.Și fiecare da îl accentua cu un sărut.

Atunci Ty începu să zâmbescă,un zâmbet cald,seducător,care o făcu pe Chris să se înfioare.Așa,gândi ea,deci asta este fața lui Tynan amantul.

Cu un zâmbet larg îi înfoie părul ud,se aplecă înainte și începu să o sărute și să o muște ușor.Chris fu luată prin surprindere.Știa în esență ce se întâmplă între un bărbat și o femeie,dar ce făcea el acum nu avea nici o legătură cu ce știa ea.

-Vino încoace,drăcușor împielit și seducător,îi zise ridicând-o și mai sus.Acum era între picioarele lui,pantalonii lui umezi lipindu-i-se de coapse,ținând-o strâns în timp ce o săruta și o mușca ușor cu dinții de urechi,de gât,de umeri,de brațe.

Chris începu să capituleze.

-Oh,Dumnezeule,cât de mult îmi place! murmură ea cu ochii închiși.Cu mângâierile lui,Tynan îi aprinsese tot trupul.Părea capabil să ajungă în cel mai tainic colțisor al trupului ei,din vârful picioarelor,zăbovind pe fese și masându-i apoi coloana cu buricul degetelor.După o vreme nu mai simți răceala hainelor lui ude,dar îi simți în schimb mâinile fierbinți pe piele,îi simți buzele sărutându-i tot trupul; un trup care nu cunoscuse așa ceva până acum.

Era la fel de priceput în a o mânui ca și la descheiatul nasturilor.Nici nu băgă de seamă când o întinse pe pătură,dar fu conștientă de momentul în care buzele lui îi atinseră pentru prima dată sânii.Deschise ochii mari,uimiți și-l privi.

Camera era întunecată,singura lumină fiind cea aruncată de flăcările focului care lumina din spate și îl făcea pe Tynan să arate și mai bine ca de obicei,iar lui Chris îi trecu brusc prin minte că însuși zeul soarelui,Apollo,este cel care face acum dragoste cu ea.Își înfipse mâna în părul lui negru,trăgându-i capul în jos ca să-l poată săruta.

-Te iubesc Tynan,zise îmbrățișându-l și sărutându-l.

Nu fu nici măcar surprinsă când constată că nu mai avea cămașa pe el.Fără îndoială că era la fel de priceput în a-și scoate propriile haine cum era la dezbrăcatul femeilor.Continua s-o mângâie cu senzualitate și delicatețe,pe pântec,pe coapse,din nou pe sâni.Se simțea atât de bine cu el.Îi plăceau umerii lui largi,modul în care îi jucau mușchii sub mâini când se mișca,felul în care își modela coapsele după ale ei.Chris simți că-i sare inima din piept când mâinile lui începură să-i mângâie intimitatea moale dintre coapse,să-i atingă mușchiul fierbinte.Din proprie inițiativă începu să depărteze picioarele.

-Ty,murmură ea.Iubitul meu Tynan.El nu scoase nici un cuvânt.Continua să-i sărute trupul coborând tot mai jos.Chris își arcui gâtul în anticiparea a ceea ce avea să vină.Gura lui fierbinte și umedă îi cuprinse sânul,făcând-o să geamă de plăcere.Continuă să-i iubească sânii,în timp ce mâinile îi mângâiau neostoite pântecul și coapsele.Când veni deasupra ei,se agăță de el și-și încolăci instinctiv picioarele de mijlocul lui.I le desprinse cu blândețe și i le așeză de-o parte și de alta a lui,cu genunchii ridicați.

Când o pătrunse,Chris deschise gura și făcu ochii mari privindu-l.Rămase acolo nemișcat,zâmbindu-i,părând să se simtă bine,dar pe frunte îi apăruseră broboane mari de sudoare.Se așteptase să simtă durere,dar nu simțise nimic,numai surpriza a ce înseamnă de fapt să faci dragoste.Clipind de câteva ori își mișcă ușor coapsele în sus spre el,și-l văzu închizând ochii,lăsând capul pe spate și mergând până la capăt.Chris crezu că o să-i explodeze inima când îl simți cum se mișcă în ea,atât de delicat,atât de încet la început,iar senzația era absolut dumnezeiască.Se mișca încet,tot mai adânc și mai ritmic,atingând-o într-un fel care părea să o devoreze,să o facă să devină mai mare,să crească până când simți că ar putea să explodeze.

-Tynan? în vocea ei era teamă pentru că nu știa ce urma să se întâmple.Îi luă picioarele,i le așeză înapoi în jurul lui,apoi îi ridică coapsele astfel încât jumătate din greutatea trupului ei era suportată de coapsele sale.Începu să se miște mai repede,și,dacă era posibil,mai adânc.Chris își puse mâinile pe pieptul lui ca să-i simtă mușchii,se agăță de el înfigându-și unghiile în carnea lui.Începu să-și miște capul într-o parte și în alta și să scoată niște sunete ușoare.

Mișcările lui Tynan se accelerară până când Chris crezu că o să explodeze.După aceea rămase nemișcată,ținându-l strâns,nevrând să-i dea drumul.Cu un zâmbet, Ty se lăsă pe o parte,continuând să o țină strâns cu un braț sub capul ei și cu un picior peste ale ei.

-A fost grozav,zise ea întinzându-se.M-am purtat cum trebuie? Nu te-am dezamăgit?

-Nu,murmură el.

-Doar n-ai să adormi,nu-i așa?

-Nu dacă ai să continui să trăncănești.Chris,trebuie să ne trezim devreme mâine dimineață,astăzi a fost o zi a naibii de grea,ca să nu mai zic că te-ai urcat pe acoperiș,așa că aş vrea să dorm puțin.

-Să dormi? Se mișcă în așa fel încât să-l poată privi.Dar eu mor de foame și avem atâtea de discutat! Vreau să știu cum ai aflat că îl urmăresc pe Owen,când ne vom căsători,ce o să facem în legătură cu Lionel,Pilar trebuie să plece și...

-Stai o secundă! strigă el făcând ochii mari.Să ne căsătorim? Cine a zis ceva de căsătorie?

-Dar credeam...vreau să spun,după ce am făcut...

Se îndepărtă de ea rostogolindu-se și-și puse pantalonii.Îl urmări,ținând pătura strâns lipită de ea,cum aprinde focul,ia iepurii și-i pune la încălzit.Într-un târziu îi dădu o bucată mare de carne înainte să se îndrepte spre ușă,unde rămase în picioare.

-Eu nu am vrut niciodată să se întâmple asta,zise întorcându-se să o privească.

Am avut de gând să nu mă ating de tine,așa cum mi-a cerut tatăl tău.

-Dacă ești preocupat de hârtiile de grațiere,zise ea cu gura plină,am să am grijă să le obții.Tata nu o să te trimită înapoi la închisoare.

-Nu ai atâta minte să înțelegi că este ceva ce depășește cu mult asta? întrebă el furios.Un om ca mine nu se poate căsători cu cineva ca tine și,în plus,nu vreau să mă căsătoresc.Chris se opri din mâncat.

-Oh,Tynan,ai o părere atât de proastă despre tine însuși.

-La fel ai și tu când lucrurile nu merg prea bine.Chris încercă să nu-i rămână carnea în gât.

-Am făcut o greșală și mi-am cerut scuze.Nu se va mai întâmpla.Mai ales dacă ai să fii soțul meu.

-Ei bine,n-am să fiu! zise el îndepărtându-se de ușă.Dacă m-aș însura cu fiecare femeie cu care...

-Nu te mai obosei,mulțumesc! zise ea repede.Dar Tynan,eu te iubesc.

-Crezi că iubești ceea ce vezi,Chris.Am încercat să fiu bun cu tine.Ce s-a întâmplat în noaptea asta,este exact ce se întâmplă întotdeauna când un bărbat și o femeie petrec noaptea singuri într-o cabană.Era inevitabil.

Chris aruncă osul în foc,se ridică și își înfășură pătura în jurul ei.

-Poate că în lumea ta este inevitabil,dar nu și în a mea.Când am făcut ancheta despre guvernul mexican,am petrecut trei nopți singură cu un paznic mexican și nici măcar nu m-a atins.

-Câte arme aveai îndreptate asupra lui?

-Un pistol foarte mic,zise ea cu un zâmbet.Tynan,eu...

-Nu mai este nimic de spus.Acum vreau să te culci.Cel mai bine este să uităm ce s-a întâmplat în noaptea asta,aici.

-Să uităm,dar...

-Ce vrei de la mine? Vrei să-ți spun adevărul? Adevărul este că, pentru mine, toate sunteți o bucată bună și nu mă pot abține să nu mușc și eu un pic.Pentru mine nu ești altceva decât un mijloc de a obține grațierea.Îmi crezi mai multe probleme decât o divizie de șerifi și nu ești nici măcar pe jumătate atât de distractivă ca ei,cu dorința asta a ta de a face numai bine ca să salvezi lumea.Tot ce-mi doresc este să te predau tatălui tău,să-mi iau grațierea,dacă o să mi-o mai dea după ce i-am violat neprihănită lui fiică-și să mă duc dracului mâncând pământul departe de tine și de cele de felul tău.Acum am fost destul de clar?

Chris își îndreptă spatele.

-Perfect,zise deși simțea cum i se pune un nod în gât.Și ai să-ți obții grațierea. Am să am eu grijă de asta.Nu voia să vadă cât de îngrozitor se simțea,încet,se întoarse cu spatele la el,lăsă pătura să cadă jos și începu să se îmbrace cu hainele umede.

-Ce faci?

-Nimic care să-ți pună în pericol grațierea.

-Chris,așteaptă...

-Ai spus ce ai avut de spus,zise fără să-l privească,și dacă nu te superi aș prefera să nu mai aud nimic.Poți să-ți iei pătura înapoi.Nu vreau să-ți mai provoc alte neplăceri.Am să stau aici,în colțul ăsta,până mâine dimineată.Fără să se mai uite măcar o singură dată la el,se așează jos cu spatele rezemat de perete.

CAPITOLUL 16

Dimineata veni mult mai repede.Chris dormise foarte puțin și o dureau capul și ochii.Tynan încercă de două ori să-i vorbească,dar de fiecare dată îl reduse la tăcere.Ploaia se oprise și fără să schimbe un cuvânt,părăsiri cabana.Tynan întinse mâna să o ajute să încalcece,dar se îndepărtă de el și încalcecă singură.

Au mers destul de mult până au găsit un loc pe unde să poată traversa râul și în tot acest timp Chris a făcut tot ce a putut să nu-l atingă; și nu a vorbit cu el nici măcar o singură dată.Când,în sfârșit ajunseră la reședința Hamilton,parcă în viața ei nu fusese mai fericită ca acum,să vadă casa.

-Plecăm într-o oră,îi spuse Ty,dar refuză să-l privească.

Când porni spre casă,o prinse de braț.M-ai auzit?

Am să te scot de aici și am să te duc la tatăl tău,acolo unde-ți este locul.

Chris se smunci din strânsoarea lui.

-Am auzit fiecare cuvânt pe care l-ai spus,zise și porni către casă.Ezită un moment când ajunse în dreptul grădinii întrebându-se cum va fi primită,dacă Owen știa unde fusese sau dacă o căutase cineva.Se aplecă încet și culese o margaretă cu tija lungă,o învârti ușor în mână,apoi ridică bărbia și porni înainte.Când intră în casă,prin spate,îi văzu pe Owen și pe Asher,care ședeau cu spatele la ea.Owen încetă să mai vorbească,făcu ochii mari,iar în minutul următor Asher se întoarse,o văzu și porni spre ea cu brațele întinse.O îmbrățișa plin de bucurie,ridicând-o de la pământ și învârtind-o.

-Chris,îi zise cu fața îngropată la gâtul ei.Am fost îngrijorat de moarte.Ești teafără? Nu ești rănită?

Îl îmbrățișa și ea cu bucurie.Era atât de bine să te simți dorită.

-Da,reuși să-i șoptească pentru că o înecau lacrimile.În momentul următor îi dispăru însă orice lacrimă când auzi un foc de armă.Putea să simtă traseul fierbinte al glonțului care trecu pe lângă capul lui Ash.Privi tija care rămăsese fără floare,apoi pe Tynan,care ședea la câțiva pași,cu un pistol fumegând în mână.Împușcase floarea pe care o ținea în mână când îl îmbrățișa pe Asher.

Unity apăru alergând.

-Ce s-a întâmplat? Am auzit o împușcătură.Tynan o privea pe Chris,iar ea rămăsese cu ochii țintă la el și cu brațele încă de gâtul lui Asher.

-Nimic,am plivit o buruiană,doamnă,zise el trăgându-l de mână,apoi se întoarse și plecă.

-Ce-a fost asta? întrebă Asher.Chris aruncă tija fără floare la pământ,ca și cum ar fi fost otravă.

-Nimic,absolut nimic.Ridică privirea în timp ce Owen se îndrepta spre ei.

-Diana,am fost foarte îngrijorați din cauza ta.Nimeni nu știa unde ești.Te-am căutat toată noaptea.Privindu-i pe cei doi bărbați își dădu pentru prima dată seama că sunt murdari și arată obosiți,cu fețele nebărbierite.

-Mi-am înșeuat singură calul când am plecat,mormăi ea.Am găsit un adăpost unde ne-am refugiat de ploaie.Putem să vorbim ceva o secundă? zise ea întorcându-se spre bărbatul care se pretindea că este soțul ei.

-Firește,dragă,trebuie să fii foarte obosită.Ca un soț grijuliu,Asher o conduse în casă și urcară scările spre camera lor.

-Gata,zise el imediat ce închise ușa în urma lui.Vreau să știu unde ai fost și ce s-a întâmplat acolo afară.Ți-a făcut ceva omul ăsta?

-Nu mai mult decât ce-am căutat.

Întoarse capul; vreau să-mi schimb hainele,l-am urmărit pe Owen și pe omul ăla îngrozitor,Beynard Dysan,în pădure.

-Ce te face să crezi că este îngrozitor? Te-a căutat tot atât de îngrijorat ca și noi.

-Uită-te pe fereastră,dacă nu te superi.Nu știu ce m-a făcut să-mi displacă de la început,dar după ce am auzit ce-au vorbit,știu că am avut dreptate.Împreună cu Owen plănuiesc să-l omoare pe Lionel și să te acuze pe tine.

-Pe mine? Dar ce să am eu cu copilul ăsta?

-Tu nu,dar Whitman Eskridge,cel care a furat banii și-și bate nevasta și...

-Își bate nevasta? zise Ash brusc înveselit.N-am știut asta.

-Ei bine,șperam să nici nu aflî,zise ea repede.Deci uite unde am fost; m-am ascuns în tufișuri și am tras cu urechea la ce a vorbit Owen cu omul ăsta.

-I-ai urmărit călare,iar ei nu te-au văzut și nici nu te-au auzit?

Chris se gândi la cele câteva momente de dinainte de a apărea Tynan,când i se păruse că cei doi știau că ea este acolo și se îndreptau direct spre ea.Da,firește asta a fost numai în imaginația ei.

-Tocmai începuse furtuna și nu m-au auzit din cauza ploii și a tunetelor.Singura problemă este că acest...acest om insistă că acum trebuie să plecăm de aici.De fapt,voia să plecăm direct din pădure și să nu ne mai întoarcem să te avertizăm.

Asher nu spuse nimic.

-Ei bine? întrebă Chris.Îți dai seama că nu putem pleca acum,nu-i așa? Trebuie să-l protejăm pe Lionel.Se îmbrăcase și veni în fața lui.Ash privi în jos spre ea.

-Cum te-a găsit Tynan?

-Nu știu.Cred că m-a urmărit.Ash o apucă cu amândouă mâinile de brațe.

-Chris,cred că Ty are dreptate.În momentul ăsta ar fi trebuit să fii în drum spre tatăl tău.Dacă nu te-ai fi întors,te-aș mai fi căutat o zi,două,apoi aș fi plecat și eu într-acolo.Atunci toată lumea ar fi fost în siguranță.N-a fost prea înțelept din partea ta să te întorci știind că aici ar putea fi un criminal.Făcu câțiva pași,îndepărtându-se de el.

-Bine,dar ce se întâmplă cu Lionel? Nu-i pasă nimănui că s-ar putea ca el să-și piardă viața?

-Tot ce trebuie să facem este să alertăm șeriful local.Dacă o să-l chestioneze pe Hamilton,aceasta îl va face să fie mai prudent.

-Și să-l ucidă pe Lionel într-un mod foarte,foarte secret.Sunt sigură că va părea un accident și că Owen nu va fi prin apropiere.

-Asta nu este treaba mea.Treaba mea ești tu.Cred că ar trebui să plecăm de aici cât mai curând posibil.Astăzi.Se îndreptă spre garderobă și-și scoase sacul de voiaj.Vreau să-ți împachetezi chiar acum lucrurile.Am să-i spun lui Owen că

pericolele acestui loc sunt prea mari pentru o femeie ca tine și că am hotărât să te duc înapoi, în est, acolo unde-ți este locul.

-Nu merg, zise fulgerându-l cu privirea.

-Atunci am să-i spun cine ești în realitate. După asta nu cred că am mai fi bineveniți. Împachetează și odihnește-te. Mă întorc cam într-o oră. Vreau să vorbesc mai întâi cu Tynan.

-Nu vorbi cu el! Zise Chris furioasă. El vrea să scape de mine cât mai repede posibil. Asher se opri în ușă.

-Pe drumul spre casă vreau să-mi spui ce s-a întâmplat când amândoi ați lipsit toată noaptea. Iar acum, ca să te descurajez să mai faci vreo viteză prostescă, am să încui ușa. Ne vedem într-o oră.

Înainte ca Chris să poată scoate un cuvânt, el ieșise și auzi cheia răsucindu-se în broască. O secundă se sprijini de ușă și-i blestemă pe toți bărbații din lume, dar privirea îi căzu pe patul moale, cu cearceafuri curate și proaspete și se îndreptă spre el de parcă era în transă. Adormi aproape înainte să aterizeze în pat.

Camera era scaldată în lumina soarelui, iar Chris dormea profund când simți o mână pe gură. Deschise ochii speriată-ca să vadă aplecat deasupra ei un bărbat cu fața acoperită cu o glugă de postav.

-Stai liniștită, don'șoară, și n-o să pățești nimic. O să te luăm la o mică plimbare.

Nu recunosc vocea, nici formele corpului, încercă să se zbată, dar omului îi fu ușor să o țină, îi băgă un căluș în gură după care îl legă mâinile. Încercă să-l lovească cu picioarele, dar o ținut de glezne cu niște mâini cât niște lopeți.

O înfășură bine în metri întregi de frânghie fină, flexibilă, care-i pătrundea în carne ori de câte ori încerca să facă o mișcare, ca și cum ar fi fost un cadavru pe care tocmai se pregătea să-l arunce în mare. Când termină, din Chris nu se mai vedea nimic altceva decât ochii; până și părul lăsat liber pe spate, îi fusese legat lipit de corp. O ridică cu ușurință, o aruncă pe umăr și se îndreptă cu ea spre fereastră, unde îl aștepta o scară. Coborî cu ea ca și cum ar fi fost un covor rulat.

Chris încercă să se întoarcă și să vadă dacă mai era cineva prin preajmă, dar felul în care o legase făcu să-i fie imposibilă orice mișcare. Între copaci îl aștepta un cal. O aruncă întâi pe ea de-a latul șei, apoi încalecă în spatele ei și o porni ușor ca să nu-l audă nimeni. Chris se gândi că de câte ori plecase undeva fusese văzută de cineva, dar acum, când avea nevoie de ajutor, nu era nimeni prin preajmă. Nu mai putu nici măcar să gândească pentru că cel care o răpise porni în galop, iar șaua îi pătrundea în abdomen. În următoarele ore nu făcu altceva decât să se controleze ca să nu leșine. Era aproape seară când își dădu seama că mai călărea cineva alături de ei.

Nu simțise când apăruse cel de-al doilea călăreț dar când, în sfârșit, calul pe care era se opri, auzi vocea celui care o răpise.

-Ți-a creat ceva probleme?

-Nu. Dar ție?

-Absolut deloc. Dezleag-o. N-o să reziste mult așa. Omul o trase pe Chris de pe cal și o aruncă jos. Cu colțul ochiului văzu că de pe celălalt cal este coborât un alt pachet, la fel de imobilizat ca ea. Celălalt bărbat puse pachetul lângă ea, dar Chris nu putu întoarce capul să vadă cine este. Numai când omul începu să o dezlege, eliberându-i capul astfel încât să se poată mișca, se uită și i se tăie răsuflarea. Lângă ea zăcea Pilar la fel de surprinsă și ea să o vadă pe Chris.

Omul își scoase gluga.

-Ce faceți aici? reuși ea să îngaime. Ce înseamnă asta?

-Gura, zise bărbatul cel solid. Celălalt era înalt și subțire. Nu vrem să-ți auzim pliscul. Vreți puțină apă sau nu?

Însetată, Chris luă cu mâinile tremurânde cana de cositor murdară pe care i-o întindea.

-Cine ești? îl întrebă ea. Ce dorești?

-Vrei să te leg din nou?

Chris vru să răspundă, dar simți mâna lui Pilar pe braț. Îndreptându-și privirea spre ea, o văzu că dă ușor din cap. Chris se uită în altă parte, dar nu mai spuse nimic. Câteva minute mai târziu, bărbatul solid o smunci ridicând-o în picioare și o aruncă în șa.

-Nu-mi plac femeile vorbărețe, îi zise în ureche. Dacă îți ții gura o să ne înțelegem grozav. Dacă o deschizi, voi fi nevoit să ți-o închid eu. Ai înțeles?

Îl văzu că și aruncă gluga jos, dar nu se întoarse să-l privească; era prea ocupată să încerce să se țină pe cal și în același timp să evite mâinile bărbatului care începuseră să o pipăie.

-Eu și Chris o să plecăm în mai puțin de o oră, îi zise Tynan lui Asher strângând din dinți și cu o privire încărcată de furie.

-Așteaptă, vreau să vorbesc cu tine.

-N-am timp, zise Tynan îndepărtându-se. Poți să vii sau nu cu noi, cum vrei.

Asher îl prinse de braț.

-Vreau să știu ce s-a întâmplat noaptea trecută. Unde ați fost amândoi toată noaptea? Și de ce ai tras atât de aproape de capul meu? Ar fi trebuit...

-Ce, Prescott? Ce ar fi trebuit? Asher făcu un pas înapoi.

-Ascultă,sunt băgat în treaba asta în aceeași măsură ca și tine.Mathison te-a angajat ca să mă duci la Chris și să mă ajuți să o cuceresc ca să devină nevasta mea.Până acum tu n-ai făcut decât să o ții pentru tine.Iar acum ai petrecut noaptea cu ea făcând numai Dumnezeu știe ce.

-Ai dreptate,numai Dumnezeu știe pentru că eu sunt al dracului de sigur că n-am să-ți spun.Acum îți repet: eu și Chris plecăm într-o oră,iar tu poți să mergi cu noi sau să rămâi,asta depinde numai de tine.

-Am să merg,nu-ți face probleme cu asta,zise el.Furios,Asher se întoarse spre casă,întră și urcă scările.La dracu! Cât de arogant putea să fie omul ăsta.Era bun ca tovarăș de drum,dar erau momente când o lua razna.

Încercă să se adune înainte să intre la Chris.Nu i-a făcut plăcere să o închidă în cameră,dar știa că era singurul mod în care putea să o împiedice să mai facă vreo prostie.Foarte,încet deschise ușa.Ar face al dracului de bine să se mărite cu el după ce trecuse prin atâtea din cauza ei și după tot ce făcuse el ca să-i intre în grații.Văzu imediat că nu este acolo.Primul gând fu că sărise pe fereastră,dar aruncând o privire afară,la pervazul aproape imposibil de îngust,își dădu seama că nu putea să plece pe calea asta.Uită complet de cearta cu Tynan și de faptul că era supărat pe el și coborî în goană scările,străbătu grădina și se îndreptă spre micuța cabană în care locuia Tynan.Acesta scotea niște unelte de sub un șopron.

-A dispărut.Mi-a fost frică să nu facă vreo prostie și am închis-o în cameră,dar a dispărut.Era într-adevăr îngrijorată de copilul ăla.

În timp ce Asher încă vorbea,Tynan trecu pe lângă el și se îndreptă spre casă oprindu-se numai ca să-și încarce arma.Urcă treptele câte două de-o dată.

-Tare aș fi vrut să nu facă așa ceva,zicea Asher.Este destul de rău că-și petrece o noapte întreagă cu un...Se opri dându-și seama ce era să zică.Tynan examina pervazul ferestrei.Vezi ceva? Cum putea să plece pe acolo?

-Fii sigur că nu a făcut-o.Aici a fost sprijinită nu de mult o scară,uite,este dărâmată tencuiala.Se întoarse spre pat privind gânditor.Cearceafurile erau mototolite,cuvertura aruncată pe podea.Unde este Hamilton?

-Nu știi sigur.Cred că este sus.Crezi că o fi văzut-o el pe Chris? M-aș fi gândit că este ultima persoană pe care ar fi dorit să o vadă.Îl urmă pe Ty afară din cameră.Ți-a spus ce a auzit,că Hamilton vrea să-l ucidă pe Lionel? Nu că aș crede-o; vreau să zic că am acceptat toate astea numai pentru a mă putea da drept soțul ei.Cred că trebuie profitat de tot ce se poate.Tynan se opri pe scară.

-Dacă nu-ți tace fleanca aia,am să ți-o închid eu imediat.Se răsuci pe călcâie și o porni mai departe.

Owen Hamilton se afla în biroul lui, uitându-se la niște hârtii. Tynan trânti ușa în urma lui, o încuie, se îndreptă foarte calm spre fereastră și aruncă cheia.

Asher se lipi cu spatele de ușă și-și ținu răsuflarea când Owen ridică privirea încruntat.

-Cărui fapt datorez această mascaradă? întrebă el.

-Unde este? zise Tynan cu o voce joasă, amenințătoare.

-Habar n-am ce vrei să spui, răspunse Owen complet detașat, strângându-și documentele de pe birou. Dacă crezi că nevasta aia a ta și eu...

Nu termină propoziția pentru că Tynan îl înșfacă de guler și-l trase peste birou.

-Vreau să știu unde este și nu glumesc. Ori îmi spui pe loc, ori ai să începi să pierzi câte o parte din corp, bucățică cu bucățică și încet.

-Nu am nici cea mai mică idee la ce te referi.

-Chris! strigă Asher. Vreau să zic Diana, unde este? Nu este în camera ei, acolo am lăsat-o.

-Cine este Chris? întrebă Owen. Tynan îi arse o palmă peste față.

-Nu știu cât de multe cunoști, dar bănuiesc că destul. Am trimis deja registrele alea duble ale tale unui contabil, prieten de-al meu. Cred că o să descopere cât ți-ai furat nepotul.

-Registre, care registre?

Tynan îl lovi din nou, de data asta făcând să-i sângereze colțul gurii.

-M-am săturat de minciunile tale. Nu-mi pasă ce faci în familia ta, dar de fata asta eu răspund și vreau să știu unde este.

-Cine este? Diana Eskridge a fost ucisă. Tynan îl strânse și mai tare de gât.

-Tu ai ucis-o, fără îndoială, dar am să las asta pe seama legii. Unde este Chris?

Văzând că nu răspunde, Tynan îl lovi din nou, apoi scoase pistolul și-l îndreptă spre capul lui.

-Ce vrei să pierzi mai întâi? O mână sau un picior? Cred că pot să te țin destul de mult în viață ca să-mi răspunzi. Acum, pentru ultima dată, unde este?

-A luat-o Dysan. Tynan fu evident atât de surprins de ce auzi, încât slăbi strânsoarea.

-Și ce vrea să facă Dysan cu ea?

-Nu știu. A venit aici din cauza unui văr al lui - privirea lui Owen se furișă în lături

-și a hotărât că o vrea pe femeia care se dădea drept Diana. Se uită din nou la Tynan. A luat-o și pe soția ta.

-Pe Pilar? Cine este omul ăsta? Strânsoarea lui Ty slăbise într-atât încât Owen se putu trage înapoi, își frecă gâtul și încercă să-și oprească sângele ce-i șiroia în colțul gurii cu o batistă.

-Este o persoană cu care nu ai vrea să ai de-a face.Nu știu prea multe despre el. Este foarte misterios când este vorba de unde locuiește,cine este sau orice altceva despre persoana lui.Vine aici o dată pe an,cumpără chereștea și cai de la mine,apoi dispare.N-am îndrăznit niciodată să-l întreb prea multe despre el.

-Și totuși a răpit-o pe Chris,zise Ash.Crezi că intenționează să ceară răscumpărare?

-Răscumpărare? explodează Hamilton.Cine este ea?

-Fiica lui Del Mathison,zise încet Tynan.

-Oh,Dumnezeule! exclamă Owen și se lăsă greu pe scaun.Am crezut că este vreo actriță de doi bani care încearcă să facă și ea ce poate.Ridică privirea spre Ty.Cum mi-ai găsit celelalte registre? Tynan nu se obosi să-i răspundă.

-Vreau să știu tot ce se poate ști despre Dysan.Vreau să știu unde-l pot găsi.

-Ți-am spus că nu știu nimic.Pur și simplu apare și dispare.Mi-a spus că le vrea pe cele două femei,ceea ce pe mine nu mă deranja.Oricum,toți ați încercat să mă duceți de nas,urmărindu-mă,scotocindu-mi prin birou,pretinzând că sunteți rude cu mine.Ce-mi păsa mie ce vrea să facă cu femeile? Dacă le-a vrut,pe pentru mine a fost perfect.N-am avut nici cea mai mică idee că este fata lui Mathison.Dacă omul ăsta descoperă...Nu termină ce voia să spună.

-Deschide punga,zise Ty.Plecăm după el și avem nevoie de capital.

-Nu am de gând să fiu părtaș la un jaf,zise Asher.

-Nimeni nu ți-a cerut să fii.Hamilton,nu m-aș juca cu răbdarea mea dacă aș fi în locul tău.Scoate banii.Owen se grăbi să se supună și descuie micul seif aflat în spatele unui tablou deasupra biroului.

-N-o să-l găsești niciodată.Nu ești de talia lui Dysan.Mănâncă pe pâine la micul dejun borfași de două parale ca tine.Ty luă teancul gros de bancnote.

-Atunci o să aibă cea mai gravă indigestie făcută vreodată.Mișcă și scoate-ți cureaua.Tynan luă batista de pe birou și-l legă pe Owen la gură.Apoi îi legă mâinile cu cureaua și folosi capătul găurit ca să-l suspende de un cârlig în tavan.

-Asta ar trebui să dureze câteva ore.Contabilul îi va informa pe avocații care se ocupă de afacerile lui Lionel.Am impresia că registrele pe care le-ai arătat lor nu sunt aceleași cu cele pe care le-am găsit eu.Și mai este și chestia minoră a uciderii familiei Weskridge.Owen se zbătea în cureaua care-l ținea atârnat,de-abia atingând podeaua cu picioarele.

-De asemenea am să o trimit pe Unity cu băiatul la Mathison până se limpezesc lucrurile.Credeam că o să merg și eu cu ea,dar se pare că n-o să fie așa.Sunt sigur că o să te găsească cineva și o să-ți dea drumul.Dacă nu,cam în două ore o să ai niște dureri groaznice.

Asher se îndepărtă de ușa când îl văzu pe Tynan că se îndreaptă spre ea. Și, spre surprinderea lui, Ty scoase o cheie din buzunar, o deschise și o încuie la loc după ce ieșiră.

-Credeam că...

-Să nu mai crezi întotdeauna ce vezi, zise Ty coborând scările și îndreptându-se spre bucătărie. Unity, palidă la față și cu teamă în ochi, era în bucătărie cu Lionel lângă ea.

-Nu vreau să plec, zise Lionel. Este casa mea și am de gând să rămân aici. Nu mă poți obliga să plec. Ty nu scoase un cuvânt, ci îl luă frumușel de mijloc și îl duse afară unde aștepta o căruță cu doi cai.

-Ai să pleci și, mai mult, ai să o ajuți pe Unity. Prescott va merge cu tine și va veghea la siguranța ta în cursul călătoriei. Îmi pare rău, dar eu nu pot să merg.

Asher îi atinse brațul.

-Vreau să merg cu tine.

-Categoric nu. N-am nevoie de cineva care să se tot certe cu mine și, în plus, zise el cu dispreț, îmi trebuie un om care să știe cu care capăt al puștii se trage.

-Pot să... zise cu un gest către pistolul lui Ty. Acesta i-l dădu.

Asher luă arma și, cât ai clipi din ochi, se întoarse și doborî o creangă destul de groasă dintr-un copac folosind toate gloanțele din pistol, pe care i-l înapoie lui Tynan.

-Există și alte motive pentru care am fost angajat de Mathison să merg după fiica lui. Cunosc toate armele care există în momentul de față. Pot să spulber fulgii din coada unei vrăbii cu pușca. S-ar putea să nu am experiența ta, dar știu să trag.

Tynan își încarcă foarte calm pistolul, apoi ridică privirea spre Unity. Lionel ședea pe capra căruței cu gura deschisă.

-Prescott merge cu mine. Cunoști pe altcineva care ar putea să călătorească cu voi?

-Eu... nu prea mai știu în cine să am încredere, zise ea, fiind pe punctul de a izbucni în lacrimi. Fratele meu locuiește cam la zece mile de aici. Poate că el... Se opri în timp ce Ty scoase un teanc de bancnote din buzunar.

-Plătește-l. Când ajungi la Mathison, spune-i tot ce știi. S-ar putea să vrea să trimită pe cineva aici, dar lasă asta pe seama lui. Spune-i că am plecat după fata lui și dacă nu mă întorc cu ea înseamnă că sunt mort-nimic altceva nu mă va opri. Și spune-i că are motive să fie îngrijorat, foarte îngrijorat. Îl privi pe Lionel.

Și dacă aud măcar un cuvânt, o plângere despre comportarea ta, ai să dai seamă în fața mea. Când ajungi la Mathison, poți să faci ce vrei. Va avea el grijă de tine.

Acum dați-i drumul. Lovi un cal pe crupă și porniră.

Ty se întoarse și-l privi pe Asher clătinând din cap.

-Sper că nu am făcut o greșeală.Dacă ai o armă,du-te și ia-o.Te aștept lângă grajduri cu doi dintre cei mai buni cai ai lui Owen.

CAPITOLUL 17

Călătoreau de trei zile.Chris și Pilar mâncau puțin,nu li se permitea nici un moment să rămână singure și nici să se odihnească.Noaptea,le legau mâinile,le ridicau deasupra capetelor și le fixau cu frânghii de vreun copac,ceea ce făcea imposibil să poată dormi.Nu li se permitea nici să vorbească între ele.În fiecare dimineață o porneau din nou spre nord-est,iar acum ele,tot legate,călăreau pe același cal,cu care apăruse brusc unul dintre cei doi.Chris se întreba dacă nu cumva îl furase.În pofida faptului că era foarte slăbită,începea să memoreze drumul străbătut.Dar în cea de-a doua zi,o legară la ochi,lăsând-o pe Pilar să conducă calul și să aibă grijă ca Chris să nu cadă jos din șa dacă se poticnește.În a treia zi,au dezlegat-o pe ea la ochi,dar au legat-o pe Pilar.Deși n-au scos un cuvânt între ele,femeile au început să depindă una de alta pentru protecție.

Inițial,Chris a fost foarte ostilă față de Pilar,refuzându-i ajutorul,displăcându-i atingerea ei,displăcându-i chiar prezența ei.Pilar păru să o înțeleagă și o lăsă în pace,până când la un moment dat Chris fu cât pe ce să cadă de pe cal și Pilar fu nevoită să o țină bine în șa.

-Ne-am descurca mai bine dacă n-am fi inamice,șopti Pilar,iar unul dintre bărbați o lovi peste față pentru că a îndrăznit să vorbească.După această întâmplare,ostilitatea manifestată de Chris începu să slăbească.Oricum,ce motive avea să fie supărată? Tynan era singura legătură comună pe care o avea cu această femeie,iar el îi spusese mai mult decât clar că nu vrea să aibă nimic de-a face cu Chris.Dacă Tynan o dorea pe Pilar,atunci era liber să aleagă.

Era a treia noapte,târziu,când în sfârșit bărbații opriră caii,le traseră jos pe cele două femei epuizate,le apucară de încheieturi și le târâră într-o casă întunecoasă pe care Chris n-o putea vedea.Le-au dus pe niște scări și când brațul lui Pilar se lovi de balustradă,o smunciră și mai tare.

-Putem să mergem și singure zise Chris întinzând mâna ca să o sprijine pe Pilar. Bărbatul care o ținea nu scoase nici un cuvânt,ci continuă să o târască până când ajunseră la etajul patru.Cel care se ocupase de Pilar luă un inel de chei de pe un perete,deschise o ușă care părea făcută dintr-un stejar foarte solid și le împinse pe cele două femei înăuntru.În cameră nu era nici un fel de lumină,dar ochii lui Chris se obișnuiră repede cu întunericul după ce auzi ușa închizându-se în urma lor.Începu să deslușească conturul unui pat mare și moale în mijlocul camerei.

Aproape nevenindu-i să creadă și cu lacrimi în ochi începu să înainteze bătăind, cu Pilar după ea, și se prăbușiră pe pat. Adormiră aproape instantaneu.

Soarele începuse să apună când Chris se trezi în ziua următoare, ceea ce însemna că era după-amiază. Rămase o vreme așa, întinsă, privind spre una dintre ferestrele mici și încordându-și fiecare mușchi pentru a încerca să-și dea seama ce o durea și ce era complet paralizată. Ridicând brațele, văzu că erau numai zgârieturi, răni, unele supurând, altele acoperite de sânge încheșat și pline de mușcături groaznice de țânțari.

Întoarse capul și privi la Pilar care dormea încă, pe burtă, și se întrebă dacă și ea arăta tot atât de rău. Pilar era murdară, avea cearcăne adânci sub ochi și după ce se putea vedea de sub hainele murdare era toată numai răni și arăta a carne vie.

Pilar deschise un ochi.

-Pleacă, zise ea și se întoarse pe partea cealaltă. Chris rămase nemișcată, așteptă și o secundă mai târziu Pilar se întorcea cu fața spre ea.

-Nu poate fi adevărat, zise ea. Am crezut că nu este decât un vis îngrozitor. Pilar încercă să se sprijine în brațe, dar gemu de durere și căzu la loc pe pat. Unde ne aflăm? Și, mai important, de ce suntem aici unde suntem? Și crezi că o fi pe aici pe undeva vreo oală de noapte?

-Uite acolo un paravan, poate găsești în spatele lui.

-Cred că trebuie să mă dau jos din pat pentru asta, zise ea mișcându-se cu greutate. Coborî și Chris din pat și trecu destulă vreme până când putu să se țină bine pe picioare.

-Nu cred că am să mai fiu vreodată cea care am fost înainte. Era o cameră rotundă, cu trei ferestre pe peretele de vizavi de pat, o ușă în dreapta, un paravan în stânga și nici o altă mobilă. Chris se îndreptă încet spre una dintre ferestre. Nu văzu nimic decât pădurea deasă, cu copaci seculari. Uitându-se în jos, își dădu seama că erau cel puțin la etajul al patrulea.

-Pot să-ți spun că n-o să fie ușor să scăpăm de aici, zise Pilar cu o grimasă, apărând de după paravan și privind vârful copacilor care se vedeau de la fereastră. Se opri în dreptul ferestrei, lângă Chris.

-Arăt tot atât de rău ca tine?

-Mult mai rău, zise Chris cu seriozitate. Pilar scoase un oftat de resemnare și se întoarse în pat, punându-și o pernă sub cap.

-Ai vreo idee despre tot ce se întâmplă?

-Nici una, răspunse Chris de după paravan. Speram că știi tu ceva. A zis cineva ceva când te-au ridicat? Pilar așteptă până când Chris apără în mijlocul camerei.

-Credeam că tu știi mai mult decât mine.

Tynan are motivele lui ca să facă pe grădinarul lui Hamilton,dar nu mi-a spus nimic.

-Zău? Ai venit cu el pur și simplu când a pocnit din degetul mic?

-Îi sunt datoare un serviciu,de fapt mai multe dacă este vorba de asta.Ascultă,o să o ținem tot într-o ceartă,sau o să ne unim forțele ca să vedem cum ieșim din asta? Aș vrea să știu ce se întâmplă,dar dacă tu vrei să ne certăm din cauza unui bărbat,atunci spune-mi,ca să știu ce să fac.

-N-am nici un motiv ca să mă cert cu tine pentru domnul Tynan.Pentru mine este mort.Îți aparține.Chris nu observă că Pilar ridică o sprânceană și o privi ștregărește.Sunt reporter la un ziar și scriu sub numele de Nora Dallas.Am fost...

-Chiar Nola Dallas? Cea care se vâra în tot felul de buclucuri numai ca să scria despre ele?

-Mă tem că da,zise Chris.Pilar întinse mâna spre ea.

-Mă bucur să te cunosc.Suntem într-una din escapadele tale și în orice minut poate să apară cineva ca să ne salveze? Chris zâmbi slab.

-Cred că ar fi mai bine să-ți spun tot.Îi povesti lui Pilar totul din momentul în care au descoperit cadavrele soților Eskridge până când Tynan i-a spus că într-o oră vor părăsi reședința Hamilton.Pilar ședea cu genunchii strânși la piept.

-Cred că Tynan a descoperit ceva.A tot plecat în toiul nopții,iar într-o noapte s-a întors cu un registru mare sub braț.Toată noaptea a stat și l-a citit,iar dimineața a plecat și nu l-am mai văzut de atunci.

-Ce era în registrul ăla?

-Cifre,știi,cum avea Roșcata.

-În ceea ce privește identitatea mea,zise Chris,s-ar putea să creadă că sunt Diana Eskridge și totul să fie legat de planul lui Owen Hamilton de a-l ucide pe Lionel.Poate că Owen a vrut să fie singur,ca să-și ducă la capăt treaba lui murdară.

-Asta tot nu explică de ce mă aflu și eu aici,zise Pilar.Eu nu știam nimic din ce se petrecea acolo.

-Dar răpitorii noștri,indiferent cine ar fi,nu știu asta.Dacă Tynan a furat noaptea ceva din casă,s-ar putea să creadă că știi și tu totul deoarece vă petreceați nopțile împreună.Chris rosti cu greu ultima parte a propoziției.Nu că ar mai fi avut vreun sentiment pentru Tynan,totul fusese ucis în noaptea aceea la cabană,dar nu-i plăcea să piardă.

-Dacă așa stau lucrurile,zise Pilar gânditoare,s-ar putea să-l fi răpit și pe Tynan. Crezi că este și el aici cu tânărul ăla al tău?

-Asher? Nu pot să-mi imaginez ce să aibă cu Asher. A intrat în treaba asta numai pentru că aveam nevoie de un soț.

-Orice ar fi, nu înțeleg nimic. Mi-ar plăcea să cred că ai fost răpită pentru răscumpărare și că m-au luat și pe mine pentru... Sinceră să fiu, nu știu de ce mă aflu și eu aici. Eu nu am nimic la care să râvnească cineva.

Pilar ședea în picioare în plină lumină, aproape dezbrăcată, cu frumosul ei păr negru căzându-i în valuri pe spate, cu un trup bine făcut, cu toate rotunjimile acolo unde le era locul, iar lui Chris îi trecu prin cap că are tot ce și-ar dori orice bărbat.

-Eu mă aflu aici pentru răscumpărare, iar tu pentru că cel care te-a răpit s-a îndrăgostit de tine, zise Chris dintr-o suflare, încercând să nu lase să i se vadă invidia și suferința. Pilar nu spuse nimic, ci continuă să se spele. Cu o oră în urmă, un gardian le adusese două rochii și le spusese să se facă frumoase, pentru că sunt invitate de Dyson la masă. Când, în sfârșit, cele două femei terminară cu spălatul, se uitară la rochiile de pe pat.

-Nu sunt tocmai stilul meu, zise Chris, ridicând una dintre ele și examinând-o. La corsaj au făcut mare economie de material.

-Ei bine, nu te uita la mine, eu n-am mai îmbrăcat de ani de zile așa ceva. Pentru tine este prea lungă și s-ar putea să fie și prea largă prin unele părți. Chris oftă pentru că Pilar avea dreptate.

-Este posibil ca pe tine să te fi răpit pentru că trupul tău este exact pe măsura rochiei.

-Ei bine, haide să o modificăm.

-Numai bustul ne-ar lua ore întregi, murmură Chris. Cusură până când apuse soarele, apoi se îmbrăcă la lumina lunii care se strecura prin ferestre. Nu aveau nici o lumânare, nici un pieptăn ca să-și aranjeze părul, nici o bijuterie și nici cea mai vagă idee unde urma să fie duse. Când ușa de stejar fu dată de perete, erau gata și făcuseră ce putuseră ca să arate mai bine. Chris nu-și dădu seama că tremură până când Pilar nu-și strecură mâna într-a ei strângând-o liniștitor.

Unul din bărbați o împinse pe Chris înainte, apoi pe Pilar, și se îndreptară spre scară.

-De unde știi că ăsta e drumul pe care trebuie să mergem? strigă Asher după Tynan în timp ce galopau ca vântul. Tynan nu se obosi să-i răspundă, mergând spre sud-est și oprindu-se numai când ajunseră în dreptul unor corturi așezate pe un teren mizerabil. Locul nu merita numele de oraș. Piciorul ți se îngropa pe jumătate în noroiul străzilor din cauza ploilor căzute în ultima vreme.

Trecură pe lângă un cort pe care scria simplu „femei” în fața căruia doi bărbați se luptau tăvălindu-se în noroi. Calul lui Asher sări într-o parte când cei doi bărbați, încleștați, se rostogoliră la picioarele lui. Trebuie să faci eforturi mari ca să stăpânească animalul și când reuși îl văzu pe Tynan dispărând într-unul din corturile mai mari. Asher descăleca în noroi și-l urmă.

Tynan era la bar și ședea sprijinit ca și cum ar fi avut la dispoziție tot timpul din lume. În jur, câteva mese la care erau mai mulți jucători. Ty se uita la un bărbat care părea mai curat în comparație cu ceilalți din cort, cu o vestă brodată cu fir auriu și cu paturile pistoalelor încrustate cu perle. Asher comandă o bere și tocmai sorbea din ea când jocul se întrerupse. Imediat, omul ridică privirea la Tynan.

-Credeam că ești la închisoare dintr-un motiv oarecare.

-Am ieșit din același motiv, zise Ty. Și am venit să încasez o datorie.

Omul dădu scurt din cap, se ridică și veni lângă Ty, la bar.

-Două whiskey-uri comandă el, apoi coborî vocea. Ce vrei?

-Informații.

-Asta costă mult.

-Am plătit deja, zise Tynan. Ai auzit de un oarecare Beynard Dysan?

Omului îi rămase whiskey-ul în gât. Când reuși să înghită, îl privi cu ochii mari.

-Ține-te departe de el. Este rău, al dracului de rău.

-Are ceva ce-mi aparține și vreau să iau înapoi. Unde îl pot găsi?

-Eu zic să renunți. Orice ar fi, să știi că nu merită. Dacă tot ce ai avea de pierdut ar fi numai viața, totul ar fi în regulă, dar omul ăsta poate să-ți ia mai mult decât viața. Stai departe de el. O vreme Tynan nu scoase un cuvânt.

-Ai de gând să-mi răspunzi, sau vrei să mă dădăcești?

-Mi-a părut într-adevăr bine că te-am cunoscut, Tynan. Am să-ți trimit flori la mormânt. Nu știu prea multe despre el, numai ce se șoptește. Are un loc, undeva, la nord de aici. Există un oraș numit Sequona, și dacă cineva știe ceva despre omul ăsta, atunci acolo ai să afli. Și poți să mai întrebi despre el pe drum, dar riști să te trezești cu un glonț în cap, cel mai probabil în ceafă. Omului îi place secretul. Nu agreează ca cineva să-și vâre nasul în treburile lui. Își termină băutura din pahar. Ce ți-a luat?

-Pe fata lui Del Mathison. Omul fluieră scurt.

-Mathison contra Dysan! S-ar putea să fie războiul războaielor! Tynan, ferește-ți spatele! Dysan este vârat în toate și angajează oameni ca să ucidă pe oricine s-ar amesteca în treburile lui. Ar trebui să-l lași pe Mathison să-și ia singur fata înapoi.

-M-a angajat pe mine.Mulțumesc mult Frank.Consideră că ți-ai achitat datoria.

Cu asta Tynan se întoarse și părăsi cortul.Asher sorbi berea și-l urmă.

Afară,Tynan se opri o secundă și spuse fără să-l privească pe Ash.

-Ai auzit ce a spus Frank.Mai ai timp să te retragi.Dacă nu-ți pierzi viața în toată treaba asta,s-ar putea să nu mai fii același.

-Și să o pierd pe fata lui Mathison? zise Asher,iar în momentul ăla un glonte zbură pe lângă capul lui Tynan.Ty se trânti în noroi trăgându-l și pe Asher după el.Luat pe nepregătite,Ash căzu cu fața în noroi.Se ridică scuipând.Șuieră un alt glonț și se aruncă din nou în noroi,în spatele lor se auzi zgomot de mese răsturnate și răcnete când două gloanțe străpunseră pânza cortului.

Asher privi spre Tynan,spre fața lui curata deasupra noroiului și spre pistolul din mână lui.Din spate se auzi o voce.

-Aș paria că este mâna lui Dysan.Asher se întoarse și-l văzu pe jucător,pe Frank,chircit în ușa cortului cu pistolul în mână.

-Stai așa să văd dacă te pot ajuta cumva.Un minut mai târziu,Asher îl auzi pe om răcnind cât îl ținea gura.

-Atenție! A sosit un transport de târfe peste drum.Toate virgine.

Tynan strigă la Asher să se rostogolească din drum,iar Ash fu fericit că a făcut-o pentru că în răstimp de secunde o hoardă de oameni năvăliră afară.

-Acum! îl auzi pe Ty și,luptându-se să scape din noroi,se repezi în spatele cortului.Era cam derutat în ce privește următorul pas când apăru Tynan cu caii.

-S-o luăm din loc,zise Ty înainte să încalece și să părăsească mizerabilul oraș și ceea ce semăna a răscoală în urma lor.Merseră spre nord și călăreau cu o asemenea viteză încât noroiul uscat începu să zboare în jurul lor.Spre după-amiază,intrară printre copaci,pe o potecă pe care Asher nu o văzu până nu se trezi pe ea,și care-i duse spre un deal.Începu să plouă și își traseră pălăriile pe frunte acoperindu-și fețele.Era aproape noapte când Tynan opri și descăleca.

-Trebuie să fie pe aici un fel de peșteră.O să ne petrecem noaptea acolo,strigă el spre Ash ca să acopere zgomotul ploii.

Câteva minute mai târziu aprinseseră un focușor,puseră fasolea la încălzit, cafeaua fierbea,iar hainele aproape că li se uscaseră pe ei.

-Crezi că o să o găsim? îl întrebă Asher ațâțînd focul cu un băț.

-Eu asta intenționez,zise Tynan.Se sprijinise cu spatele de șa trăgându-și pălăria peste ochi.

-Dacă Dysan nu vrea decât bani,atunci cu siguranță că n-o să-i facă nici un rău lui Chris,nu-i așa?

-Sau lui Pilar.

-A,da,zise Ash.Îmi amintesc că am văzut-o în bucătărie.Tynan își împinse pălăria în sus și după o scurtă privire spre ceafa lui Ash,se ridică,luă fasolea de pe foc și o împărți în două farfurii.Ash luă farfuria și o ceașcă de cafea din mâna lui Ty.

-Sunt sigur că ai un plan în cap,nu-i așa? Vreau să zic că te-ai gândit la o modalitate de a o salva pe Chris.Tatăl ei va fi furios dacă o să i se întâmple ceva.

-Iar tu ai să pierzi banii ei,zise Tynan.

-Chris este o tânără foarte atrăgătoare,poate cam îndărătnică uneori,dar categoric atrăgătoare.Și nu văd de ce n-aș putea să preiau eu administrarea averii tatălui ei.Nu are nici un fiu,și evident,Chris nu este interesată să găsească pe cineva pentru asta.Îi aruncă lui Tynan o privire aspră.Doar nu ai de gând să te căsătorești tu cu ea,nu-i așa? Banii lui Mathison ar fi...

-Ar fi mai bine să-ți ții părerile pentru tine.Acum stinge focul și culcă-te.O să plecăm dimineață.Nu era deloc dimineață-ba chiar departe de a se face ziuă-când Tynan îl trezi pe Asher astupându-i gura cu mâna.În ochii lui Ty citi un avertisment când îi făcu semn să-l urmeze afară din peșteră.Luară șeile și lucrurile și conduseră caii pe deal în jos făcând cât mai puțin zgomot posibil.Încă burnița.

-Cât este ceasul? întrebă Ash căscând.

-Va fi ultima noastră oră pe pământ dacă nu ieșim de aici.Era cineva lângă peșteră.

-Eu n-am auzit pe nimeni.

-Foarte bine,atunci tu rămâi,dar eu am să plec.Asher aruncă o privire spre pădurea întunecată,apoi încalecă și porni după Ty.Călăriră toată ziua și noaptea următoare,cu Asher pe jumătate adormit în șa.Când,în sfârșit,Tynan se opri,Ash nici nu-și dădu seama că se află într-un grajd.

-Scoate șaua de pe cal,îi ordonă Tynan.Sau ai de gând să stai toată noaptea acolo? Încet,Asher se supuse,dădu calului fân și ovăz și-l urmă aproape orbește pe Ty afară,apoi urcară niște scări în spatele unei case.Nu puse nici un fel de întrebare când Ty se săltă pe acoperiș,apoi,aplecat,o porni înainte și sări pe următorul.Ash era fericit că este noapte ca să nu vadă cât de departe era pământul.După ce au traversat trei acoperișuri,Tynan scoase o cheie,deschise o trapă și coborî în ceea ce părea să fie o mansardă.Odată ajunși în interior,o luă încetișor pe un coridor lung și deschise a treia ușă pe stânga.O femeie tânără se răsuci în pat și-i privi somnoroasă.

-Alice,el este Asher și are nevoie de un loc unde să doarmă.

Femeia se înveli la loc,se întoarse pe-o parte și-și continuă somnul.

Tynan îl împinse pe Asher în cameră și închise ușa în urma lui. Ieși pe coridor și deschise a doua ușă. Roșcata tocmai cobora din pat trăgându-și un halat pe ea.

-Mi-am zis eu că trebuie să fie cineva.

-De ce este totul atât de liniștit? întrebă Ty turnându-și un pahar de whisky.

-Patru oameni călare au dat năvală și au început să terorizeze locul. Ty, pe tine te căutau. Sorbi băutura dintr-o singură înghițitură.

-Mă urmăresc de două zile. Ai ceva de mâncare?

Roșcata scoase dintr-un dulap niște pâine și brânză.

-M-am gândit că ai să vii dar nu poți rămâne. Se așeză pe sofa. Ty, ce-ai mai făcut de data asta? Credeam că te-ai lăsat de prostii de o vreme.

-Nu mă urmăresc decât ca să mă împiedice să o găsesc pe Chris, zise el cu gura plină.

-Chris! tresări Roșcata. Mincinoasa aia mică cu două fețe? Am avut încredere în ea, iar ea a plecat și te-a lăsat să putrezești în închisoare, deși erai nevinovat.

-Da, pentru ea asta înseamnă dragoste adevărată. Indiferent ce a făcut, este datoria mea să o duc înapoi la tatăl ei.

-Cu riscul propriei tale vieți? Ty continuă să mănânce și nu-i răspunse.

-Mai ai vreun pat pe undeva? L-am dus pe Prescott la Alice, zise el după o vreme.

-Poți să te culci în patul meu. Mi-a ajuns cât am dormit în noaptea asta. Pe cine vrei? Tu și Leora se pare că v-ați cam făcut de cap data trecută.

-Nu vreau decât să dorm, zise Ty umplându-și din nou paharul cu whisky. Fără femei. Nu băgă de seamă că Roșcata, uimită, fu incapabilă să scoată un cuvânt.

-Bine, zise după o vreme. Dă-mi hainele ca să ți le spăl. Rămase tăcută în picioare în timp ce el se dezbracă până la chiloți și se vârî în pat. Se așeză lângă pat, mângâindu-l pe păr până adormi, apoi îl sărută pe frunte și ieși în vârful picioarelor.

-Tynan! strigă Roșcata năvălind în dormitor. Au venit după tine. Aruncă pătura de pe el și fu în picioare.

-Unde dracu îmi sunt pantalonii?

-Sunt uzi. N-ai dormit decât trei ore, dar trebuie să pleci. Jos sunt o duzină de oameni care te caută. Tynan își trecu mâna prin păr.

-Doar trei ore, ai? Dysan trebuie că n-a mai lăsat piatră pe piatră căutându-mă.

-Dysan? zise Roșcata. Îl cauți pe Beynard Dysan?

-N-am timp de dădăceală. Îmi trebuie o pereche de pantaloni. Dă-mi ceva să mă îmbrac.

-Ar trebui să te refuz.Ar trebui să chem șeriful să te închidă și să te salvez de tine însuși.Înainte ca Ty să scoată un cuvânt,în cameră năvăli o femeie.

-A murit,zise cu dezgust în voce.Ți-am spus că nu rezistă cu noi toate trei deodată.Se opri,făcând ochii mari.Tynan,n-am știut că ești aici.

-Și n-o să fie multă vreme,zise Roșcata împingând femeia afară și închizând bine ușa.Acum toată lumea o să știe că ești aici.Brusc ochii i se luminau.Stai acolo.Nu te mișca.Am o idee.Părăsi imediat camera,în timp ce Ty căuta ceva să se îmbrace.Câteva minute mai târziu,Roșcata se întoarse cu un maldăr de piele albă și franjuri în brațe.

-Omul ăsta care a murit era de la un circ și n-o să mai aibă nevoie de toate astea.Îi arată cel mai fantezist costum pe care îl văzuse cineva vreodată.O haină din piele cu trei rânduri de franjuri bătute cu pietre care atârnau de la umăr până la talie,pantaloni asortați,bătuți în argint,și o pălărie cu o panglică bătută în diamante false mari cât monezile de un penny.Tynan nici nu se uită la costum.

-Dacă nu-mi găsești niște pantaloni,sunt un...

-Poftim,zise Roșcata întinzându-i pantalonii de piele.

-Nici să nu te gândești,zise el lăsându-i să cadă jos.Am nevoie...

-Ty,ascultă! Jos sunt șase oameni,iar tu ești unul singur și locul ăsta este înconjurat.Rachel spune că a văzut o pușcă pe un acoperiș așa că s-ar putea să fie chiar mai mulți.Încearcă să ieși tu de aici și n-o să ai nici o șansă de scăpare. Dar ei te așteaptă pe tine,nu un bețiv bătrân și gras.Tynan se așeză pe pat.

-Nu mă îmbrac în astea.

-Vrei mai degrabă să mori decât să te îmbraci cu ele? exclamă Roșcata.

-În cizmele și în pantalonii mei.Ce se întâmplă dacă va trebui să fiu îngropat în astea? Roșcata ridică ochii spre cer.

-Dintre toate tâmpeniile pe care le-am auzit,asta este cea mai mare.

Ascultă,Ty,scumpule,cum ai să o salvezi pe fata aia dacă ai să fii mort? Căci așa o să se întâmple dacă ai să ieși de aici în hainele tale.Cu astea pe tine,poți să ieși pe ușa principală.Toată lumea va fi atât de orbită de diamante și de argint,încât nici nu se vor uita la fața ta.Și încă n-ai văzut totul,uite,cizme albe și pistoale de argint cu mânere albe și chiar cu gloanțe de argint.Ty ședea pe pat și scrâșnea din dinți.

-Lasă-te ucis și am să am eu grijă să fii îngropat în costumul ăsta,zise Roșcata.Ty dădu din cap.

-Sper ca Mathison să aprecieze prin ce-am fost nevoit să trec ca să-i dau fata înapoi.

-Hai să ne grăbim.Trebuie să te căpțușesc bine ca să-ți vină costumul ăsta.

O oră mai târziu ședea în picioare înconjurat de femeile care chicoteau.

Asher, trăgând dintr-un trabuc, ședea pe un scaun cu Alice în brațe.

-Ți se potrivește, Tynan, zise el. Zău că ți se potrivește.

Roșcata se întinse spre Tynan care deja apucase patul pistolului, și-i controla părul pe care i-l albise cu pudră de talc. Femeile îndesaseră perne în costumul mortului ca să-i poată veni lui Tynan. Acum avea o burtă mare care-i atârna peste cureaua cu paftale de argint și-i ajustaseră pantalonii astfel încât turul îi atârna pe la genunchi.

-Păcat să ascunzi așa ceva, zise Leora zăbovind cu mâinile pe fesele lui Tynan.

-Acum ești gata, zise Roșcata. Omul ăsta a intrat trăgând focuri de pistol. Trebuie să ieși în același fel.

-Îmi place să te văd trăgând cu pistolul, îi șopti Leora la ureche lui Tynan.

-N-are timp pentru asta, acum, spuse Roșcata. Sunteți gata, domnule Asher Prescott?

-Oricând.

-Atunci trebuie să-l ajuți să meargă, pentru că Ty, tu ești prea beat ca să te ții singur pe picioare. Ai priceput? Ty dădu din cap fără să scoată un cuvânt.

-Caii sunt gata? întrebă Roșcata.

-Care cai? întrebă Ty.

-Ai să știi când ai să-i vezi, răsă Asher. Crede-mă, că ai să știi. Roșcata îl strânse cu dragoste de braț pe Tynan,

-Dragule, vreau să te văd din nou și asta este singura cale. Acum dă-mi un sărut și ia-o din loc. Ty o îmbrățișă, o sărută pe obraz, apoi părăsi camera, pintenii lungi și ornamentați lovindu-se de podeaua de lemn. În capul scărilor de lemn se opri, scoase ambele pistoale de argint și trase în tavan. În minutul următor cobora scările, cu femeile agățate de el.

-Sunt m...mai agil ca un șarpe și de două ori mai iute, bolborosi el, împleticindu-se. Apoi înșfacă o femeie și o sărută, descărcând în același timp un pistol în tavan și pe celălalt spre o masă plină de bărbați. Atinse două căni cu bere și fu cât pe-acți să nimerească un cowboy uriaș. Cowboy-ul se ridică și porni spre Tynan, dar Asher se interpușe între ei zicând:

-Este beat. N-a fost decât un accident.

-Ai face mai bine să-l scoți de aici, mormăi omul, încă în picioare cu mâna pe pistol.

-Sunt puternic ca un urs și am ochiul ager ca un șoim, bâlbâia Ty.

-Haide șoimule, hai să ieșim de aici, zise Asher, împingându-l spre ușă.

-Pot să călăresc, să trag, să...

Văzând că Ty îndreaptă din nou pistolul spre masa cowboy-ilor, care erau cu ochii pe el, Asher îi ridică mâna în așa fel încât pistolul se descarcă în tabloul de deasupra barului, făcând o gaură în fesele voluptuoase ale nudului din pictură.

-Sunt drept ca bradul și urât ca un catâr, dar fetele mă iubesc pentru că sunt tare și mare ca un catarg, răcnea Ty în timp ce Ash îl împingea afară.

-Încălecă odată nenorocitul ăla de cal înainte să fii ucis, zise Asher.

În fața lor era un armăsar alb, cu ochi roz și cu șa de piele albă. Ty nici nu clipi, se aruncă în șa, desfăcu frâul, apoi scoase o pușcă. Cu franjurile fluturând în urma lui, galopând spre nord, Tynan începu să tragă spre marginile acoperișurilor.

Câțiva dintre oamenii ascunși acolo se ridicară să vadă ce se întâmplă, iar Ty ochea la milimetri de ei. Asher, în urma lui, era sigur că era la fel de alb precum costumul de piele al lui Ty, dar oamenii de pe acoperiș crezură că li se oferă un spectacol gratuit și vreo doi chiar traseră în aer în semn de apreciere.

Asher nu-și trase răsuflarea decât când erau deja la câteva mile bune de oraș când brusc Tynan dispăru în spatele unor copaci. Când îl ajunse, el căuta cu frenezie în sacii albi de voiaj legați de șa.

-Ce s-a întâmplat? întrebă Ash descălecând.

-Speram să găsesc alte haine aici. La dracu! Roșcata nu mi-a pus nimic.

-Te-ai descurcat destul de bine și cu astea. Ți-ai dat seama că era cât p-aci să împuști unul din oamenii lui Dysan?

-Am numărat unsprezece în total. Câți ai văzut?

-Câți ce?

-De ce crezi că am făcut tot cercul ăla? Am vrut să iasă toți să vadă ce se petrece. Erau patru înăuntru, cinci pe acoperiș, iar doi au apărut din spate. Cred că mai erau vreo doi în partea de sud a orașului. Le dau două ore înainte să-și dea seama că eu am fost cel îmbrăcat așa. Așa că avem două ore să-mi iau alte haine și să scap de astea. Se uită la ochii calului nevenindu-i să creadă. Este ca și cum aș încerca să ascund un munte într-o casă de păpuși. Aș vrea să găsim pe altcineva ca să poarte toate astea. Atunci oamenii lui Dysan o să-l urmărească pe respectivul și o să ne lase în pace o vreme. Asher pufni.

-Zău? Și unde crezi tu că o să găsim un asemenea prost? Nu cunosc pe nimeni care să poată fi plătit destul ca să le poarte și dacă ai să încerci să le dai cuiva o să te întrebe de ce. Iar ei vor fi de asemenea suspicioși. Cel mai bun lucru este să le ardem. Nu există nici o speranță să găsim pe cineva atât de prost încât să le poarte.

-Nu știu, zise Ty încălecând și înjurând când fu nevoit să tragă franjuri de sub el. Lumea este plină de tot felul de oameni.

CAPITOLUL 18

Tynan se lipise de zidul alb al clădirii ca și cum ar fi sperat că l-ar fi putut face să dispară. Categorie, Asher nu se grăbea să-i găsească haine ca să înlocuiască costumul alb. În câteva rânduri Tynan fusese pe cale să facă ceva în legătură cu gura lui Asher-poate să i-o îndese pe gât-dar până la urmă îl convinsese că cel mai bine este să-l ajute să găsească niște haine noi.

Încet, Tynan scoase capul pe după clădire ca să vadă dacă este cineva prin jur. Când se asigură că strada era goală, din doi pași fu lângă jghebul pentru adăpat caii și-i vârî capul în el. Asher făcuse de câteva ori comentarii în legătură cu mirosul pudrei de talc pe care Roșcata o folosise ca să-i albească părul. Exact în momentul în care scotea capul din apă simți pe gât răceala de neconfundat a țevii de pistol.

-Spune-ți rugăciunea, zise omul, pentru că este ultimul tău minut în viață.

-Lester Chanry, zise Tynan dându-se înapoi și privind-l. Era un om solid și înalt, cu păr roșu care îi ajungea până la umeri. Era plin de pistrui, acestea fiind singurele pete de culoare de pe fața lui, întrucât sprâncenele și genele erau atât de albe că aproape nu se vedeau. Purta o cămașă de un roșu-aprins cu epoleți cu cusături indiene pe umeri, iar în păr avea trei agrafe de argint.

-Lester, mă bucur să te văd din nou. De fapt, tocmai vorbisem de tine.

-Pun pariu că da. Vorbeai cumva despre cum mi-ai omorât fratele?

-A fost un accident. Lester îl împinse pe Tynan lângă zid.

-Tu l-ai omorât și acum ai să plătești pentru asta.

-Nu am făcut-o eu, iar tu știi prea bine.

-Șeriful ăla pe tine te vâna și s-ar fi putut foarte bine ca tu să-l fi ucis. Tu ești cel care ai să plătești pentru asta. Ești gata să mori?

-Numai dacă ai să-mi promiți că ai să mă îngropi în costumul meu nou.

Pentru prima dată Lester privi costumul ciudat pe care-l purta Tynan, iar acesta îi urmărea cu mare atenție expresia feței.

-Îmi promiți că mă îngropi în el, nu-i așa că o s-o faci, Lester? Este ultima mea dorință și ultima dorință a unui om trebuie respectată.

-Unde ai găsit asemenea bulendre? îl întrebă Lester aproape cu venerație în glas.

-Un om a trebuit să-și dea viața înainte ca să le pot avea. Îmi promiți, nu-i așa?

-Știi, poate că mi le vinzi mie. Îmi plac mult lucrurile astea.

-Să le vând! Ce să fac cu banii dacă sunt mort? Ce-ar fi să facem un târg? Ți le fac cadou dacă mă lași să plec. Lester îl împinse înapoi la zid.

-N-am decât să te împușc și să ți le iau.

-Să știi că eu sângerez foarte tare.

Dacă mă tai când mă bărbieresc mă umplu tot de sânge. Aș păta atât de rău costumul, încât nu l-ai mai putea purta și, în plus, ți-ar lipsi calul care să se asorteze la costum.

-Calul? Mă minți, Tynan. Dacă-i așa, să știi...

-Lester, este viața mea în joc. Nu mă ucide și am să-ți dau costumul alb și un cal alb cu șa tot albă.

-Șa albă? exclamă Lester. Nu am văzut niciodată o șa albă. Tynan, dacă-ți bați joc de mine, am să...

-Slăbește-mă puțin cu pistolul ăsta și am să te duc la ascunzătoarea în care se află calul. Am să ți-l dau cu chitanță de vânzare ca totul să fie legal. Dar dacă mă împuști ai să ai un costum pătat de sânge și știi cât de tare întărește sângele pielea și nu vei găsi niciodată calul de care ți-am spus. O să-l găsească vreun copil de țăran și va avea și calul și singura șa albă care a existat vreodată. Am uitat să-ți spun că frâul este bătut în argint. Lester se gândi câteva minute la ce-i spusese Tynan, în timp ce acesta ridică un braț ca să-i arate franjurile.

-Ei bine, am să o fac. Dar dacă cumva vrei să mă duci, am...

-Să încerc să păcălesc un Chanry? Lester, doar n-am îmbătrânit degeaba. Hai să mergem. Va fi mai ușor să pleci cu costumul meu dacă nu pierdem prea multă vreme cu târguiala, zise Ty cu un oftat.

Când Chris coborî scările, încercă să tragă corsajul rochiei cât putu mai sus ca să-și acopere sânii, dar se pare că nu era material suficient ca să acopere ce era de acoperit. Aruncându-i o privire lui Pilar, văzu că cealaltă femeie avea la vedere mai mult decât sperase Chris vreodată să poată expune.

La capătul scărilor cei doi bărbați se opriră și le lăsară să intre singure într-o cameră mare cu podeaua de cărămidă și cu mobilă grea acoperită cu pleduri de mătase. Era o cameră care vădea opulență, cu câteva scaune, o măsuță lângă un perete și nimic altceva. În stânga era o ușă, iar lângă ea o fereastră. Imediat Chris se îndreptă spre ușă și o încercă, dar era încuiată. Exact în momentul în care se îndreptă spre fereastră, din spatele ei se auzi o voce.

-Vei constata că toate ieșirile sunt încuiate, domnișoară Eskridge.

Recunoscui imediat vocea.

-Tu! zise și se răsuci pe călcâie.

-Credeam că ai ghicit până acum, zise Beynard Dysan. După felul în care m-ai urmărit prin casă și prin pădure, am crezut că ai să-ți dai seama imediat că eu sunt cel care te-am răpit.

-Îl urmăream pe Owen, zise ea aproape șoptit. Nu pe tine.

-Nu aveam de unde să știu asta,nu-i așa? Doamnelor,sunteți amabile să luați masa cu mine?

Involuntar Chris făcu un pas înapoi,îndepărtându-se de el.

-Am fi încântate,zise Pilar apucând-o pe Chris de braț și trăgând-o după ea în timp ce cu cealaltă mână îl luă pe Dysan de braț.Suntem moarte de foame.

Ca să-și recapete echilibrul,Chris o lăsă pe Pilar să vorbească în timp ce Dysan le conducea în sufragerie.Trebuia să-și înfrângă repulsia instinctivă pe care o simțea față de acest om dacă voia să afle ceva.Când Dysan îi ținu scaunul să se așeze,era destul de calmă ca să nu se ferească de el.

După ce se așezară și le fu adusă mâncarea,Dysan privi spre Chris,aflată vizavi de el,și la Pilar,lângă el,și spuse:

-Acum vreau să-mi spui ce a fost toată chestia aia la Hamilton acasă.Ce încercai să afli? Chris nu se grăbi să-i răspundă.Nu voia să-i dea prea mult acestui om fără să afle ce știa el.

-Tatăl meu...zise ea,apoi își umplu gura cu mâncare și începu să mestece.

-Da,zise Dysan.Știu că tatăl tău s-a sinucis,dar se pare că soțul tău este vinovat de asta,nu-i așa? Acum Chris era sigură că Dysan nu știa cine era ea în realitate, el credea că este Diana Eskridge.

-Whit și eu...privi în farfurie și reuși să stoarcă o lacrimă.L-am iubit cu adevărat,dar tatăl meu...Ridică ochii și-l privi pe Dysan printre genele umede și văzu că se uită la ea cu mare nerăbdare și cu o expresie de dezgust.Bun,își zise Chris,să-l lase să creadă că este o creatură supusă,lașă.Pilar,după ce se uită la ea nevenindu-i să creadă ce vede,își aținti privirea în farfurie.

-Ce sperai să găsești la Hamilton? insistă Dysan,lăsând să se întrevadă din voce că timiditatea ei îi trezea repulsie.

-Vărul meu,Lionel,era în pericol.N-am vrut decât să-l ajut.De ce am fost răpitate? Ce ai de gând să faci cu noi? Nu încercam altceva decât să-l ajut pe Lionel.Iar Pilar nu are nici o legătură cu asta.Dysan începu să mănânce.

-Considerați-vă oaspeții mei.Mă tem că n-am să pot să vă permit să părăsiți casa,dar cât veți sta aici,veți avea tot confortul.

-Dar de ce ne aflăm aici? întrebă Chris aplecându-se în față.

Dysan o privi pur și simplu fără să spună nimic.

-Vor veni după noi,știi asta,zise moale Pilar în tăcerea care se lăsase.

-Te referi la soțul tău? Crezi că o să vină să te salveze? Să mă amenințe cu grebla?

-Cu...începu Chris,dar se opri.Va veni cineva după noi ca să ne caute.

Dysan puse furculița jos și se lăsă pe spătarul scaunului.

-Am trimis peste o sută de oameni ca să patruleze zona între mine și Hamilton.

Au ordin să împuște pe oricine care măcar întreabă despre una dintre voi, doamnelor,sau despre mine.Vă asigur că nimeni n-o să vină după voi.

-Atunci înseamnă că vrei răscumpărare? întreabă Chris fără să se gândească.

-Și cum puteți fi răscumpărate? întreabă el ca și cum ar fi așteptat cu mare interes răspunsul.Cine va plăti pentru vreuna dintre voi?

-Nimeni nu va plăti bani,zise Pilar încet,dar s-ar putea ca cineva să fie dispus să plătească cu viața.O să ne caute.Dysan o studie o vreme pe Pilar privind-o de sus și până jos într-un mod insultător.

-Poate ai dreptate,dar o să vedem,nu-i așa? Acum mă tem că nu-mi mai pot permite să-mi petrec timpul cu voi.Veți fi duse înapoi în camera voastră și veți aștepta acolo.

-Să așteptăm ce? întreabă Chris.

-Până când voi decide ce este de făcut cu voi,zise Dysan,apoi se ridică și părăsi încăperea.Chris înfășură repede câteva felii de carne într-un șervețel și strecură pachetulul în buzunar.Imediat apărură cei doi bărbați care le răpiseră și le escortară până în camera lor.

-Deci n-am aflat nimic în afară de faptul că,dacă-l supărăm,nu ne mai terminăm masa,zise Pilar când rămaseră singure.Crezi într-adevăr că a trimis o sută de oameni să ne acopere urmele sau crezi că se lauda?

Chris privi pe fereastră,gândindu-se cât este până jos.

-Cred că omul ăsta este capabil să facă orice rău.De ce ne aflăm aici? întreabă ea aproape strigând.Nu știe cine este tatăl meu așa că nu suntem ținute pentru răscumpărare.M-am gândit că poate cu rochiile astea,se hotărăște pe care dintre noi o vrea,fizic vreau să spun,dar nu pare să-l intereseze asta.Atunci ce vrea?

-Tu știi ceva ce nu știe el și ar dori să afle?

-Sigur,răspunse Chris.Crede că știu unde se află tezaurul incaș.Dacă vrea să știe ceva de ce nu ne întreabă?

-Nu ne-a întrebat decât dacă credem că Tynan vine după noi,zise Pilar gânditoare.Crezi că-l vrea pe Tynan?

-Am impresia că singurii oameni interesați de Tynan sunt cei care se află de partea legii și a ordinii.Nu cred că Dysan vrea să-l aresteze pe Tynan pentru vreo crimă pe care să o fi înfăptuit săptămâna asta.Pilar privi o vreme la Chris.

-E clar că ești supărată pe el,nu-i așa? Ce ți-a făcut?

-Și-a bătut joc de mine,asta-i tot.Se așeză pe pat.Nu cred că Dysan îl vrea pe Tynan.Dacă l-ar fi vrut,l-ar fi putut avea mult mai simplu decât să recurgă la un asemenea plan elaborat.L-ar fi putut lua la un picnic,iar Tynan s-ar fi împușcat

fericit cu el.Nu,trebuie să fie altceva.Cred că Dysan știe cine este tatăl meu și că suntem ținute aici pentru răscumpărare.Atunci au rațiune și sutele de puști desfășurate pentru că Dysan nu vrea să știe nimeni că ne ține ostatice aici.

-Pe noi? zise Pilar.Nu mi-ai explicat deloc de ce sunt și eu aici?

-Cine știe? Pilar,crezi că dacă legăm cearceafurile cap la cap ajung până jos?

-Ți-ai pierdut mințile? zise Pilar ducându-se la fereastră și uitându-se afară.Nu vezi oamenii ăia cu puștile de colo? Crezi că or să-ți facă cu mâna când ai să cobori?

-Nu,dacă o fac noaptea.

-Chris,zise Pilar cu o mare răbdare în voce.Să așteptăm până o să plătească tatăl tău răscumpărarea și pe urmă o să fim eliberate.Chris privi îndelung la femeia brunetă din fața ei.

-Să ne elibereze și să-l putem identifica pe Dysan ca fiind cel care ne-a răpit? Să putem merge la un șerif federal și să-i spunem cine ne-a ținut ostatice? Nu,nu cred că o să se întâmple așa ceva.S-ar putea ca Dysan să obțină răscumpărarea, dar nu poate risca să ne elibereze ca să spunem tuturor cine ne-a răpit.Se opri o secundă privind-o pe Pilar în ochi.Cred că o să ne ucidă îndată ce o să primească banii de la tata.Până atunci trebuie să ne țină în viață în cazul în care tata cere o dovadă că trăim.Pilar se întoarse și se așeză pe pat.

-Cât crezi că mai avem?

-Tata va răscoli cerul și pământul ca să obțină indiferent câți bani va cere Dysan și...Se opri că i se umpluseră ochii de lacrimi.S-ar putea să nu-l mai vadă niciodată pe tatăl ei,s-ar putea să nu mai vadă niciodată nimic cu excepția interiorului acestei camere.Va aduce banii cât de repede pot ajunge calul și călărețul.Dacă Dysan a trimis nota în sud în timp ce noi eram duse în nord,cred că mai avem vreo două zile înainte ca banii să fie aici.

-Două zile? exclamă Pilar,dar ridică imediat capul.Asta înseamnă că Tynan ar putea fi aici la noapte.

-Nu putem să riscăm,zise Chris apucând-o de mână.Mergi cu mine sau mă aștepți aici în speranța că mă pot întoarce cu ajutoare?

-Vreau ca amândouă să rămânem aici,zise Pilar,apoi oftă.Ei bine,am să rămân aici.Poate că am să pot ține ascuns o vreme faptul că ai fugit.

-Dacă Dysan descoperă că am fugit,spune-i că ești Christiana Mathison.Atunci o să vrea să fii în siguranță până când îi aduce tata banii.Acum mă ajuți să rupem cearceafurile astea și să le legăm bine?

-Dacă trebuie,zise Pilar,și spre consternarea ei,iși dădu seama că-i tremură mâinile.Am să te ajut dacă trebuie.

Când ajunseră la Sequona, Tynan întinse mâna să-l oprească pe Asher.

-Vreau să te duci tu înainte. Intră în cârciuma aia mare și așează-te la o masă într-un colț. Nu faci nimic altceva decât...comanzi o bere și să mă aștepți. Să nu vorbești cu nimeni, ai înțeles?

-Nu-ți fă probleme în legătură cu mine, pot să mă descurc.

-Scoate-ți pistolul, pune-l sub pălărie și așteaptă. Vreau să fii pregătit când încep împușcăturile.

-Împușcăturile? șopti Asher. Cum poți să fii sigur că or să fie împușcături?

-Cum poate să fie cineva atât de bătrân ca tine și să nu fie sigur de asta? Ești gata? Asher dădu din cap și își îndemnă calul să pornească înainte, pe strada lungă și plină de praf și se opri în fața cârciumii. Când să intre, un trup trecu în zbor pe lângă ei, cât pe-aci să-i lovească, și ateriza în stradă.

-Și acolo să rămâi, zise un bărbat cu șorț în față, cu brațele musculoase încrucișate la piept. Asher așteptă până când intrarea fu liberă, apoi pătrunse și el înăuntru. Fu nevoit să stea la bar până când masa din spate, unde mai mulți bărbați jucau poker, se eliberă, apoi își luă berea și se așeză. Cât mai discret posibil scoase pistolul din toc și-l puse pe masă sub pălărie.

Se lăsă pe spătarul scaunului, cu ochii pe jumătate închiși, când intră Tynan și imediat simți mai multe priviri întorcându-se spre el. Așa deci, gândi Ash, Ty avusese dreptate, erau așteptați. Tynan comandă un whisky dublu și, în timp ce-l bea, o femeie se strecură lângă el, prinzându-l de talie și plimbându-și mâna pe spatele lui.

-Ce-ai zice să-i cumperi ceva de băut unei doamne?

Asher își îndreptă scaunul, încercând să pară că nu este interesat decât de berea lui, dar de fapt încerca să-i țină sub observație pe cei din jur. În dreapta lui era un cowboy gras și murdar ale cărui mâini erau la câțiva milimetri de tocul pistolului. Vezi-ți de treabă, doamnă, zise în gând, cu toată concentrarea de care era capabil. Tynan se îndepărtă o idee de femeie.

-Scumpo, aș împărți mai mult decât o băutură cu tine. Crezi că poți să aranjezi asta? De ce nu te duci sus să mă aștepți? Trebuie să-mi ud și eu puțin gâtul și vin imediat. Femeia, într-o rochie murdară roșu cu negru, aruncă o privire triumfătoare celorlalte câteva care se mai aflau în cârciumă, apoi porni pe scări.

Când fu la jumătatea drumului, Ty se întoarse spre barman și zise cu voce puternică.

-De fapt ce vreau eu sunt niște informații. Știi unde-l pot găsi pe Beynard Dysan? Nu trecu nici o fracțiune de secundă și se auzi primul foc de pistol.

Tynan urmărea, evident, încăperea prin oglinda de deasupra barului. Se răsuci pe călcâie, se lăsă la pământ și trase în burta cowboy-ului gras. Sărind de la masă, Asher împușcă un altul care se afla la balcon. Când simți cum îi trece razant un glonț pe lângă ureche, Asher se aruncă la podea, răsturnă masa și se ascunde în spatele ei. Exact în momentul în care Tynan era pe punctul de a ajunge la ușă Asher văzu capul unui om la o fereastră în stânga lui. Ridicându-se în picioare, îl avertiză.

-Tynan! Ty se întoarse și trase. Omul de la fereastră căzu pe spate, iar Ty ieși, când Ash simți o durere ascuțită în piciorul stâng, înainte să ajungă în siguranță în spatele mesei. Asher se afla acum singur în cârciumă și toate pistoalele se descărcău asupra lui, țintuit în spatele măsuței rotunde, ușa fiind la numai câțiva pași de el. Se așeză să-și încarce arma uitându-se la sângele care-i curgea din picior când auzi din nou focuri de pușcă.

Uitându-se pe după masă îl văzu pe Tynan în ușă cu o pușcă pe umăr.

-Primul care se mișcă este un om mort. Vino încoace, Prescott, ordonă el. Când Asher ieși de după masă, Tynan trase un foc într-un om aflat într-un colț și pistolul îi căzu acestuia din mână.

-Îl caut pe Beynard Dysan și vreau să știu unde este. Acoperă-mi spatele, îi șopti lui Ash. În cârciumă nu se mai aflau decât patru oameni și cinci cadavre. Ceilalți ori fugiseră când au început împușcăturile, ori acum erau morți.

-Tu, de coloi se adresa Tynan unui bărbat înalt cu o cicatrice de-a latul ochiului. Tu vei fi primul. Am să-ți scurtez cu câțiva centimetri piciorul stâng dacă în două secunde nu-mi spui ce vreau să știu. Unde este bârlogul lui Dysan?

Tynan își sprijini mai bine arma pe umăr.

-Are o reședință mare la zece mile nord de aici, zise omul. Dar este apărată și nu poate pătrunde înăuntru nimeni dacă nu vrea el.

-Asta-i problema mea. Ty începu să se retragă cu spatele, cu Asher în fața lui, supraveghind mulțimea care se adunase în stradă. Caii înșăuați îi așteptau.

-Să călărești cum n-ai mai făcut-o niciodată în viața ta, strigă la el Tynan în timp ce se îndreptau spre ieșirea de nord a orașului. Asher îl urmă pe Tynan care mergea ca vântul direct spre pădure. O vreme, Ash crezu că Ty știe pe unde merge, dar când părăsiră drumul și intrară printre copaci îl văzu că se oprește de câteva ori și privește în jur.

-Nu cunoști ținutul ăsta, nu-i așa? îl întrebă Ash.

-Dacă l-aș fi cunoscut, aș fi știut unde să-l gădesc pe Dysan. Descăleca, cred că aici este.

-Ce să fie? Unde ne aflăm?

-Trebuie să ne întâlnim cu cineva aici.

-Cu cine? întrebă Ash,dar nu primi nici un răspuns.Ty descăleca luându-și sacii de la oblâncul șeii.Strâmbându-se de durere,descăleca și Asher.

-Ia să-ți văd piciorul,zise Ty când Ash se așează.După ce-l examina cu atenție,luă din sac o sticlă de whisky.O să te usture,dar asta distruge orice otravă cu plumb.Nu este o rană urâtă,mai degrabă o arsură decât o rană de glonț.

O să te vindeci repede,chiar dacă o să suferi puțin.Ash aproape că urlă de durere când Ty turnă whisky pe rana deschisă,dar reuși să se controleze.

-Prima rană făcută de un glonț? îl întrebă amuzat Ty.

-Prima săptămâna asta,răspunse Ash încercând să-și recapete suflul.

O oră mai târziu,amândoi ședeau întinși sub copaci când Ash auzi un zgomot venind din spatele lui Tynan.Privi spre Ty,dar ochii acestuia îl avertizau să stea liniștit.Prefăcându-se că doarme,Ash urmări cu fascinație cum o femeie,nu prea tânără,dar nici prea bătrână,se strecura în spatele lui Ty fără să facă aproape nici cel mai mic zgomot.Când ajunse la Tynan,care părea că doarme cu pălăria trasă pe ochi,Ty întinse mâna,o înșfacă și o trase pe picioarele lui.

-Dă-mi drumul,răcni ea.

-Ei haide,Belle,tot mai ești supărată pe mine?

-Aș vâri un cuțit în tine dacă aș putea.Tynan o imobilizase în brațele sale,luptându-se numai cu mâinile ei care voiau să-l zgârie.

-Știi că n-am vrut să-ți fac nici un rău,dar fata nu avea decât treisprezece ani.Nu te puteam lăsa să o vinzi babalâcului ăluia.

-Nu trebuia să-mi distrugi localul ca să o salvezi.Am pierdut totul atunci.A trebuit să mă întorc în stradă ca să strâng destui bani să plătesc pentru ce ai făcut tu.Tynan începu să o gâdile pe gât.

-Pariez că ai făcut o avere.

-Ba n-am făcut! răcni ea,apoi începu să se relaxeze.Ei bine,poate că am făcut ceva.Ce faci aici? Și să întrebi de Dysan! Probabil că ți s-a urât cu viața.

-Nu vreau decât să-l găsesc.Știi ceva de el?

-Nu destul ca să vreau să-mi pierd viața spunându-ți ție.Ce ți-a făcut?

-A răpit-o pe Chris Mathison,spuse Asher.Permiteți-mi să mă prezint.Asher Prescott la dispoziția dumneavoastră doamnă,spuse el scoțându-și pălăria.

Femeia încercă să-și elibereze mâinile din strânsoarea lui Ty,dar el nu-i dădu drumul.

-E-n regulă,ce vrei de la mine? zise ea cu un oftat.Tynan,uneori ceri prea multe favoruri.

-Ce-mi place mie la femei este că întotdeauna știu cum să ți le dea.

Brusc,femeia deveni rigidă în brațele lui Ty.

-Chris? Este o femeie? Tynan,dacă m-ai adus aici ca să te ajut să găsești o altă femeie,așa să mă ajute Dumnezeu dacă nu...Ty o sărută ca să o facă să tacă.

-Este vorba strict de afaceri.Am fost angajat de tatăl ei să o duc înapoi acasă,iar Dysan a răpit-o.

-Atunci ai face mai bine să o lași acolo unde este.N-o să mai facă două parale când Dysan o să termine cu ea.Tynan se încruntă.

-Vorbești în cunoștință de cauză?

-Am văzut o fată după ce s-a săturat de ea.Nu-i plac femeile; din cauza asta nu-i place nimeni.Are un loc nu departe de aici,dar nu cred că stă prea mult timp acolo.Cred că se duce des în est și,pe viața mea,nu-mi închipui de ce vine în această gaură uitată de Dumnezeu.Are destui bani ca să trăiască oriunde ar dori. Tynan îi lăasă mâinile libere,dar ea continuă să stea pe picioarele lui.

-Am auzit că are afaceri pe aici.

-Circulă zvonul că este implicat în toate matrapazlăcurile de pe aici din ultima vreme,dar nimeni nu a putut dovedi nimic.Oamenii legii sunt terorizați de el.

Tynan rămase tăcut o vreme.

-Ai spus că locul este păzit.Cât de bine este păzit?

-O garnizoană militară ar avea de învățat de la el.Are oameni care patrulează zi și noapte,iar noaptea umblă cu câini.Numai să se apropie cineva și dau drumul câinilor.Se spune că animalele astea te sfâșie,nu altceva.

-A pătruns cineva vreodată înăuntru? întrebă Ash.

-De ce să fie cineva atât de tâmpit încât să încerce? întrebă femeia privind de la unul la altul.

-Belle,cunoști pe cineva care a fost acolo? Pe cineva căruia să-i putem pune întrebări? Belle lăasă privirea în jos cercetându-și unghiile.

-Ca să fiu sinceră am fost acolo anul trecut.M-am dus cu alte fete și...Tynan,nu-mi place să mă gândesc la ce s-a întâmplat în noaptea aia.

Tynan strânse femeia la piept,ascunzându-i fața la umărul lui.

-Dysan a răpit o tânără femeie și o ține captivă.Împreună cu Prescott intenționăm să o scoatem de acolo,așa că avem nevoie de tot ajutorul pe care-l putem obține.Dacă-mi poți spune ceva ce-ți amintești despre locul ăla,o cale de acces,planul casei,orice îți amintești,am să-ți fiu recunoscător.

Belle se îndepărtă de umărul lui.

-Deși nu meriți să te ajut,după ce mi-ai distrus localul,am să o fac totuși.Îi aruncă o privire seducătoare.Am să o fac în amintirea vremurilor petrecute la San Antonio.Îți amintești?

-În fiecare zi din viața mea,zise el zâmbind.Mi-am făcut un obicei să raportez totul la ce s-a întâmplat atunci.Prescott,ai o bucată de hârtie? Belle o să ne facă planul casei.Ty o împinse jos de pe picioarele lui,în timp ce Asher reuși să-și mute piciorul înțepenit ca să ajungă la cal.Câteva minute mai târziu toți trei erau aplecați asupra unei hărți pe care o desena Belle,iar după două ore cei doi bărbați încălecară din nou.Belle ridică privirea spre Tynan.

-Apropo,Ty,ieri te căuta un tip prin oraș.

-Cum arăta?

-Înalt,solid,cu păr roșu lung.Avea un braț în eșarfă și șchiopăta.Părea într-adevăr dornic să te vadă.Tynan se aplecă de pe cal și o sărută îndelung.

-Să-i spui că m-ai văzut la patruzeci de mile sud de aici.Ea îi zâmbi.

-Poate.O să mă gândesc la asta dacă te întorci tot pe aici și mă despăgubești pentru ce mi-ai făcut.

-S-ar putea.Ty îi zâmbi,apoi o porni spre nord,spre locul unde se afla Dysan.

CAPITOLUL 19

Pilar ședea pe podea,sprijinită de piciorul patului și,în pofida bunelor ei intenții, adormise.Nu auzi pe nimeni intrând în cameră până când o mână nu-i acoperi gura,trezind-o.

-Tynan? întrebă ea nevenindu-i să creadă.Tu ești?

-Unde este Chris? o întrebă el imediat.

-Nu știu.A plecat de câteva ore.Am auzit câinii lătrând și oameni strigând,dar nimic despre ea.Ty,sunt îngrijorat din cauza ei.Expresia de pe fața lui arăta clar ce gândea despre faptul că Chris fugise.

-Cum a ieșit?

-Am rupt cearceafurile,le-am răsucit și am făcut o frânghie și a coborât pe fereastră.Ty! Ești rănit! Vino încoace și stai jos.

-Nu am timp.Trebuie să o găesc și repede.Lasă asta,nu este grav,m-au mușcat vreo doi câini.De ce dracu ai lăsat-o să plece? Nu mă așteptam de la ea să aibă minte,dar tu,Pilar,speram mai mult de la tine.Ți-am spus să o supraveghezi.

-Cum puteam să o țin? Dysan a spus că a trimis o sută de oameni ca să oprească pe oricine ar încerca să ne caute.Ai fi putut să fii mort după câte ne-a spus el și atunci Chris a zis că Dysan n-o să ne dea drumul pentru că l-am putea identifica.

-L-a contactat pe Mathison?

-Asta-i ciudat,Ty,nu sunt sigură că Dysan știe cine este Chris.A vorbit despre tatăl ei care s-a sinucis și despre soțul ei care a furat banii.Dacă nu știe că Chris este bogată,atunci de ce ne-a răpit?

-Am să mă gândesc ce este în capul omului ăsta mai târziu.Acum mă preocupă mai mult armele pe care le are la dispoziție.Ai văzut ce a făcut Chris când a ajuns jos? A încercat să fugă sau s-a întors în casă? îi place la nebunie să-și vâre nasul prin hârtiile oamenilor.

-N-am văzut,peutru că trăgeam sfoara sus,dar cred că a fost nevoită să intre în casă pentru că imediat ce a pus piciorul pe pământ au apărut câinii.Și-a înfășurat pantofii în bucăți de hârtie și le-a frecat cu niște carne grasă.Avea de gând să le arunce când ajungea la marginea pădurii.

-Ei bine,se pare că n-a mers,peutru că nu este nicăieri pe-afară.Acum vreau să mă ascuți și să faci exact ce-ți spun.Prescott,bărbatul de la reședința Hamilton,va fi aici într-un minut și vreau să-l lași să te ajute să ieși de aici.Te va scoate pe acoperiș.

-Și tu unde vei fi?

-O caut pe Chris.Cu asta se duse la fereastră și începu să se cațere pe o frânghie pe acoperiș.Pilar îl auzi cum se cățara încet,apoi se făcu liniște.

Tynan îi dădu un semnal lui Asher care era chircit în spatele unui horn,apoi își legă frânghia de un coș mai îndepărtat și începu să coboare.Mulțumită lui Belle,cunoștea în mare planul casei și se îndreptă spre biroul lui Dysan.Era camera care în modul cel mai probabil ar fi atras-o cel mai mult pe Chris.

Camera era întunecată și nici urmă de activitate în ea-nici un fel de hârtii,numai câteva cărți.Nici urmă de registre acoperite de cifre și nici o blondă micuță care să-și vâre nasul peste tot.Prudent,Ty se îndreptă spre ușă și ieși pe holul întunecat.Încordându-și auzul,prinse voci de jos dar nu păreau alarmate de ceva, cum ar fi fost dacă ar fi descoperit-o pe Chris bântuind prin camere.Cu spatele lipit de perete,începu să coboare scările,oprindu-se la fiecare pas să asculte dacă mai putea afla ceva.După cum spusese Belle,casa era mare,iar Tynan nu prea știa de unde să înceapă să caute,dar biblioteca i se păru locul indicat-nu pentru că se gândea că Dysan ar fi putut avea ceva acolo,ci pentru că lui Chris i-ar fi plăcut să scormonească într-un loc ca ăsta.

Se opri de două ori la picioarele scărilor să tragă cu urechea,dar nu auzi nimic, așa că traversă sufrageria goală spre ușa închisă care știa că duce în hol.Se mișcă încet ca o pisică,ajunse la ușă și ieși în hol.Prima ușă la dreapta era biblioteca.

Odată intrat se opri,se sprijini cu spatele de ușă și așteptă.Nu era sigur ce,dar ceva nu era în regulă.Rămase atât de nemișcat de parcă era o umbră pe cale de a se risipi.Sunetul unui chibrit aprins îl făcu să întoarcă iute capul și atunci îl văzu pe Beynard Dysan stând pe un scaun în fața lui,aprinzându-și țigara.

-Bravo,spuse Dysan.Aproape că n-ai făcut nici un zgomot.

Se aplecă să aprindă o lampă aflată pe o masă în fața lui.La lumină,Tynan o văzu pe Chris pe un scaun lângă Dysan,cu mâinile și picioarele legate,cu un căluș în gură.Avea o privire îngrozită și arăta ca și cum văzuse ceva înfiorător.

-Eu n-aș încerca,zise Dysan când Ty vru să facă un pas înainte.Am un pistol ațintit spre ea și n-o să ezit să o împușc.

Tynan rămase pe loc,fără să miște nici măcar un singur mușchi,dar încercând să cuprindă dintr-o privire încăperea.Dysan zâmbi.

-Pot să te asigur că nu există cale de scăpare.Ai intrat pentru că ți-am permis eu să intri.Își scoase țigara din gură și îi privi vârful aprins.Mă întrebam după care dintre femei ai să vii mai întâi.Dysan se ridică și veni în spatele lui Chris, lipindu-i un pistol de ceafă,plimbându-și mâna pe gâtul ei,și dându-i apoi capul pe spate.

-De ce am eu impresia că nu este ceea ce pare? Hamilton mi-a spus că este verișoara lui,un șoricel fricos care se lasă bătută de soțul ei,dar poftim,uite-o,a scăpat coborând pe frânghie de la etajul al patrulea,și nu știu cum,dar am senzația că nu este ceea ce pare.

-Ce vrei? Dacă vrei bani vei fi plătit.Nu trebuie decât să-i dai drumul.

-Bani? Dysan păru cu adevărat surprins.Și ai tu bani ca să-i plătești răscumpărarea?

-Pot să fac rost.Dysan se îndepărtă de Chris dar nu destul ca să nu-i poată face rău dacă Tynan încerca ceva.

-Și ce ai tu ca să poți vinde? Au bani vreunele dintre prostituatele pe care le cunoști? Își vor vinde trupurile lor bolnave ca să facă rost de bani pentru tine? Sau minerul ăla al vostru a găsit în sfârșit aurul?

Tynan îl privea fără să scoată un cuvânt.

-Aha,eroul salvator nu vrea să spună ce știe.Ce pot să fac ca să-ți dezleg limba? Să tai câte o bucățică din această micuță doamnă?

Tynan rămase în continuare nemișcat.Dysan se apropie de Chris și începu să-și plimbe mâinile pe brațele ei.

-Te deranjează dacă alți bărbați o ating? Ții să fie numai a ta?

-Poți să faci ce vrei,zise Tynan.Pentru mine nu este decât o afacere.Am fost plătit ca să o duc înapoi tatălui ei.

-Și cine este tatăl ei ca să plătească pentru ea? Tynan nu se grăbi să răspundă.

-Del Mathison,căzură cuvintele lui în tăcerea mormântală.Singurul indiciu că Dysan a auzit a fost o scurtă tremurătură a țigării pe care o ținea în mână.Se instala o lungă tăcere,timp în care Tynan devenise ținta privirilor lui Dysan.

-Am impresia că te-am subestimat. Am crezut că nu umbli decât după târfe.

-Așa este. N-am nimic cu fete ca ea. N-a făcut nimic altceva decât să-mi creeze probleme, așa că dacă ai ceva cu mine, poți să o scoți pe ea din cauză.

Dysan își plimba mâna de-a lungul gâtului lui Chris.

-Să-ți pun la încercare cuvintele? Să văd cât de puțin îți pasă de ea?

-Lui Mathison nu i-ar face plăcere să știe că fiica lui este prost tratată și nu cred că ești destul de puternic ca să te pui cu unul ca el. Dysan păru să se gândească la asta, și, după câteva momente, se îndreptă spre ușă, cu arma ațintită spre Chris și se uită afară. Apărură imediat doi bărbați.

-Du-i în pivniță și încuie-i. Tynan rămase în spate și privi cum o dezleagă pe Chris, care când fu eliberată, căzu în față. Unul dintre bărbați o prinse de braț și o smuci cu brutalitate. Ty rămase nemișcat când ridică privirea spre el în timp ce era târâtă de unul dintre cei doi. Fără nici un protest venea în spatele ei, urmat de celălalt bărbat cu pușca în mână.

Fură duși pe scări în jos. Într-unul din ziduri era o ușă, iar unul dintre bărbați luă o cheie și o descuie, aruncând-o pe Chris în mica încăpere rău mirositoare și întunecată. Tynan intră de bună voie, rămânând lângă ușă până când bărbații o închiseră și o încuiară în urma lor.

Într-o secundă fu în mijlocul camerei, bătând după Chris în întuneric.

-Chris, Chris! repetă el în neștire plimbându-și mâinile pe trupul ei ca și cum l-ar fi cercetat să vadă dacă este întreg. Ești rănită? Chris se agăță de el ca un înecat.

-Este un om îngrozitor, reuși să îngaieme ea, apoi o îneacă lacrimile. Mi-a povestit de trei femei care au fost aici. Mi-a spus...

-Ssst! Ty o strângea în brațe bătând-o ușor pe spate. Gata acum. Chris începu să sughită.

-Femeia a murit. El a ucis-o. Mi-a spus în cele mai groaznice amănunte ce a făcut și cum a determinat-o pe cealaltă să privească. Femeia a sângerat până a murit.

-Chris, nu mai plânge. Acum n-o să-ți mai facă nimic.

-Dar cum poate o ființă omenească să facă așa ceva alteia? îmi povestea și nu avea nici o remușcare. De ce nu a fost pedepsit?

-Nu știu și nu mă interesează atâta vreme cât nu-ți face ție nici un rău.

Lui Chris îi mai trebui ceva timp ca să se controleze.

-Ce importanță are pentru tine? îl întrebă împingându-l și lipindu-se de zid. Sunt destul de bine ca să mă întorc la tatăl meu, dacă asta te preocupă.

Ty își retrase mâinile și vorbi cu resemnare în voce.

-Să văd dacă găsesc ceva să facem puțină lumină.

Chris se sprijini de perete și ascultă cum bătâie prin încăpere.

O dureau capul,frânghiile o roseseră la glezne și la încheieturi și,împreună cu istorisirile hidoase ale lui Dysan,în urechi îi

persistau cuvintele lui Tynan că nu înseamnă nimic pentru el.

Îl văzu că scapără un chibrit și aprinde o lumânare.Era o cameră groaznic de mică,cu trei pereți murdari și o ușă masivă de lemn.Pe un perete era un dulap din lemn neprelucrat,cu ușa care atârna în balamale,lăsând să se vadă câteva cutii de fructe conservate și vreo două,trei lumânări pe jumătate consumate.Cu excepția câtorva plante care încercau să crească din pereți,camera era goală și rece.

-Lasă-mă să văd dacă ai ceva,zise el cu voce rece,cu fața hotărâtă.Chris se smunci la apropierea mâinilor lui.

-Să nu mă atingi.N-am absolut nimic,zise ea.Nu trebuie să-ți faci griji din cauza mea.

-Ar fi mult mai bine dacă am colabora.Câtă vreme mi te tot opui,nu putem face nimic.

-Cum ar fi să mă duci înapoi la tata și să-ți iei banii? Poate că Dysan o să-ți dea drumul acum,că i-ai spus cine sunt.Poate că împărțiți între voi banii pe care o să vi-i dea tata.

-Cât de nerecunoscătoare...Ar trebui să te las aici.

-Dă-i drumul.Poftim ușa.Tynan nu-i răspunse,ci continua să cerceteze ușa.Chris încercă să se ridice sprijinindu-se de perete.

-Presupun că pe Pilar ai scos-o de acolo și este în siguranță.

-Dacă ai fi rămas în cameră,ai fi fost și tu acum afară,în siguranță.

-Dysan a spus că a trimis o sută de oameni ca să oprească pe oricine ar încerca să ne găsească.Tu cum ai reușit să ajungi aici?

-Banii tatălui tău au fost un stimulent puternic.M-au ajutat să trec prin potopul de gloanțe.Chris se sprijini de peretele umed,mișcându-și gleznelor care o dureau.

-Ei bine,s-ar putea să fi fost cam grosolană și-mi cer scuze.Îți mulțumesc că ai încercat să mă salvezi și îmi pare rău că eu sunt vinovată pentru...că eu sunt vinovată pentru tot ce ni se va întâmplă.Se întoarse cu spatele la ea.

-Cred că faptul că a descoperit că ești fata lui Mathison l-a făcut pe Dysan să renunțe la planurile pe care le avea cu tine,indiferent care ar fi fost ele.Acum îți sugerez să stai jos și să te odihnești cum poți pentru că dimineață cred că ne va scoate de aici.Chris se așeză și o vreme nu mai spuse nimic.

-Ai fi putut să faci ceva acolo.Ai fi putut să-i ataci pe cei doi bărbați care ne-au escortat.De ce n-ai făcut-o? Tynan se întinse cu spatele sprijinit de ușă,cu ochii pe jumătate închiși.

-Poate da,poate nu.De ce nu vrei să dormi?

S-ar putea ca dimineată să fii nevoită să alergi puțin. Chris nu putu dormi, dar nu mai scoase un cuvânt, țintuindu-l cu privirea. Din noaptea aia îngrozitoare de la cabană făcuse toate eforturile să nu se mai gândească la Ty, să nu-și mai amintească cum arăta, cum mirosea, cum o atinsese, dar acum, când era lângă ea, îi era imposibil să nu-și amintească fiecare detaliu. Și odată cu amintirile plăcute, îi reveniră în minte cuvintele pe care le-a spus atunci: că nu voia decât să o ducă înapoi la tatăl său, că pentru el nu era decât o posibilitate de a-și obține grațierea, că nu era decât una dintre sutele de femei cu care se culcase, nici mai mult, nici mai puțin. Chris își aminti cu rușine de modul în care încercase să-l atragă într-o conversație despre căsătorie. Și acum simți cum fața i se îmbujorează. Ce nesăbuită fusese, ce imatură.

Și cât de copilărește se purta și acum, își zise în gând. Își tot zicea că el a trădat-o când adevărul era că fusese mai mult decât cinstit cu ea, nu a lăsat niciodată să se înțeleagă că ar dori de la ea mai mult decât o slujbă bună și un pic de distracție.

În timp ce-l urmărea, el deschise ochii și o privi și timp de o secundă, aproape că se aruncă în brațele lui. Indiferent care erau simțămintele ei pentru el, el nu i le întorcea și ar fi mai bine să se obișnuiască cu acest adevăr. Nu o iubea și ea o să înceteze să-l mai iubească-chiar dacă asta o să o omoare.

-Vrei să-ți arăt ce am găsit? îl întrebă ea. Dădu din cap în semn că da, dar nu spuse nimic, stând și privind-o cu ochi aprinși. *Probabil crede că dacă am făcut dragoste o dată, vom face din nou. Nici vorbă, cowboy*, își zise ea.

Îndepărtându-se de el își descheie bluza și scoase un cordon lung și îngust, care părea să aibă cataramă de argint.

-Este al meu, zise ea mângâind cordonul înainte de a i-l da lui.

-Este uzat și pare vechi. Unde a fost? în sacul tău de pânză.

-Nu, firește că nu, zise luându-l înapoi. L-am găsit aici, când am scotocit printre lucrurile lui Dysan. Are câteva comori într-un mic dulap. Cred că le-a găsit sau le-a furat. Dar de îndată ce am văzut cordonul ăsta, am știut că a fost al meu și l-am luat. Tynan o privi un moment derutat.

-Vrei să spui că n-ai mai văzut lucrul ăsta niciodată până acum, dar crezi că este al tău? Îl privi cu o expresie de încăpățănare pe față.

-Este a doua premoniție a ta? zise și în voce i se simțea ironia.

Chris continuă să strângă din dinți și își vârî cordonul înapoi sub bluză.

-Și totuși ce este chestia asta?

-Cred că am să mă culc acum, zise Chris cu nasul pe sus.

-N-am vrut... începu Ty dar se opri. Vrei să auzi de ce am din nou haine noi? zise el după o vreme. Chris încercă să-și tempereze curiozitatea dar nu reuși. Era

reporter până în vârful unghiilor de la picioare și nu putea rezista când era vorba de o poveste. Aproape fără să vrea, dădu din cap că da.

Începu cu momentul intrării în casa Roșcatei prin trapa ascunsă și continuă vorbindu-i despre oamenii care-l așteptau afară. Îi povesti despre refuzul lui de a îmbrăca costumul omului ăluia și despre faptul că în cele din urmă a acceptat.

Chris asculta ținându-și răsuflarea din cauza a ceea ce nu-i spusese: cât de greu i-a fost ca să ajungă la ea. Nu râse până când nu începu să-i povestească despre Chanry și cât de mult îi plăcuse acestuia costumul din piele albă.

-Bine, dar oamenii s-ar fi năpustit asupra lui crezând că ești tu dacă ar fi purtat costumul tău.

-Tocmai asta-i ideea! îi zâmbi Ty.

-Oh, Ty, ești îngrozitor. Ar fi putut fi ucis.

-Hm! Ai fi vrut mai bine să port eu costumul și să mă omoare pe mine?

-Nu asta am vrut să spun și știi asta.

-Atunci ai să fii fericită când ai să afli că am auzit deja că Chanry a scăpat, puțin cam șifonat, dar este în viață.

-Și te cauți, fără îndoială.

-Se pare că sunt un tip foarte popular, zise Ty.

-Ai vreo idee de ce te vrea Dyan? Pare că-l interesezi foarte mult.

-Mă îndoiesc. Nu a vrut decât să vadă cine a reușit să treacă prin toată această rețea pe care a organizat-o. Chris, dar fiind că s-ar putea ca asta să fie ultima noastră noapte în viață, n-ai vrea... Nu putu să termine.

-Dintre toate lucrurile dezgustătoare, impertinente pe care le-am auzit vreodată, asta este cel mai infam. După tot ce mi-ai spus! Cum îndrăznești să-mi ceri așa ceva? Ce fel de femeie crezi că sunt?

-Dar la cabană...

-La cabană am crezut că te iubesc și am crezut că ai să te căsătorești cu mine.

Asta a fost înainte să aflu ce mizerabil ești, că nu ai nici un fel de sentimente pentru o femeie, decât dacă poți să obții ceva de la ea. Pot să-ți spun că de la mine nu vei mai obține niciodată nimic.

-M-am gândit doar să te întreb, zise el și în voce i se simțea zâmbetul care-i juca pe buze. Acum hai să dormim puțin. Chris nu mai spusese nimic dar nici nu dormi, stând acolo cu sângele fierbându-i în vene. Cum îndrăznise? Cum îndrăznise să îndrăznească... Era încă furioasă când ușa fu descuiată și deschisă.

CAPITOLUL 20

Un bărbat o înșfacă pe Chris de braț,și înainte de a ieși pe ușă o împinse cu brutalitate spre scări.

-Cum termină cu tine,ai să fii a noastră,îi șopti omul la ureche în timp ce ea se împleticea pe scări.Și după ce-l ucide pe frumosul,adăugă făcând un gest spre Tynan,care venea în urma lor.Un alt bărbat,cu pușca în mână,îi escorta din urmă. Odată ajunși sus,fură împinși în sufragerie,unde îi aștepta Dysan.Acesta nu scoase nici un cuvânt cât timp cei doi îl legară fedeleș pe Tynan de un scaun, apoi ieșiră.Dysan își aprinse o țigară privind-o pe Chris,care ședea în picioare la capătul mesei și pe Tynan,imobilizat pe scaun,lângă fereastră.

-De mult aștept momentul ăsta,spuse el în cele din urmă.Anii de zile am plănuit asta,ce voi face,cum o voi face.Nu mi-a trecut prin cap că ai să-mi dai cu atâta ușurință chiar tu răspunsul.În timp ce vorbea,Dysan îl privea pe Tynan,ca și cum ea nici n-ar fi fost de față,dar Chris avu impresia că ea este răspunsul la care se referea Dysan.Pe ea urma să o folosească Dysan ca să-l determine pe Tynan să facă ce dorește el.

-Înainte să...murim,zise Chris,nu ne poți spune de ce? Ce-am făcut?

Dysan trase cu putere din țigară.

-N-am de gând să vă spun nimic.Mâine dimineată casa asta va fi un morman de cenușă sub care vor fi cadavrele a doi oameni.Nimeni nu va putea să le identifice vreodată.Tatăl tău nu va ști niciodată ce i s-a întâmplat fetiței lui.

-Bine,dar ce va spune lumea? Nu o să vrea să știe ce s-a întâmplat cu Nola Dallas? O vreme Dysan nu scoase nici un cuvânt.

-Categoric,ești plină de surprize.Se întoarse spre Tynan care ședea nemișcat și tăcut în scaun.Și tu de altfel.Nu este ca femeile cu care obișnuiai să umbli.

-Ce ai împotriva lui Tynan? Iar dacă crezi că mă vrea câtuși de puțin,atunci greșești.Eu nu însemn pentru el nimic,absolut nimic.Dysan afișă un zâmbet ușor,plin de încântare.

-Firește că nu.Ia vino încoace.Chris înțepeni.

-Nici gând.

-Pentru fiecare ordin al meu căruia nu i te supui am să-i iau o oră din viață.Mă ascuți și o să trăiască mai mult.

-Nu pot...începu Chris,dar se opri când văzu expresia de pe fața lui Dysan.Nu se uită spre Tynan pentru că începu să simtă că pe el este în primul rând furioasă. De ce nu schițează nici cel mai mic gest de protest? Îi pasă atât de puțin de ea, încât să permită să i se întâmple indiferent ce? Chris încercă să-și limpezească gândurile.Tynan nu o să o ajute,n-o să scoată nici măcar un cuvânt care să-l

descurajeze pe Dysan, așa că totul depinde de ea. Ce ar face dacă s-ar afla singură în aceeași încăpere cu un bărbat agresiv?

Încercă să privească prin cameră fără să pară că o face și zări pe bufet două cutii de argintărie, într-una dintre ele trebuia să fie un cuțit. Dacă ar putea să-l împingă pe Dysan în partea aceea... Porni spre Dysan, care nu o scăpase nici o secundă din privire.

-Ce te face să crezi că-mi pasă câtuși de puțin de el? Nu este decât un cowboy angajat de tatăl meu să mă călăuzească prin junglă. Știi că a fost în închisoare? Tatăl meu l-a scos ca să conducă această expediție. Nu este câtuși de puțin genul meu de bărbat. Dysan o urmărea cu privirea și Chris fu fericită să-i vadă ochii coborând de vreo două ori spre coapsele ei; după felul în care se mișca i-ar fi fost și greu să nu se uite.

-Mie îmi plac bărbații puternici. Acum era aproape de el, ambii în fața bufetului. Ai măcar cea mai mică idee cât de bogat este tatăl meu? Îți poți imagina ce imperiu ai avea dacă ai fuziona cu el? Dysan o privea amuzat.

-Încerci să mă seduci? Crezi că mă poți face să uit ce vreau eu de fapt? Nu ești decât un spectator în schimbul de focuri. Acum Chris nu se afla decât la câțiva centimetri de el, cu fața exact sub fața lui.

-Încerc să-mi salvez propriul meu gât. Dacă noi doi am fuziona, ca să mă exprim așa, am putea controla o avere imensă. Dacă mă ucizi, tata te va urmări până la capătul pământului. Viața o să-ți fie un iad.

-Și el?

-Ce contează el? Dă-i drumul. Nu avem nevoie de el. Dysan se uită în jos spre ea zâmbind.

-Frumoasă încercare, prințesă, dar nu ține. Veți muri amândoi. Mathison nu va accepta niciodată în imperiul lui pe cineva care i-a amenințat fiica. Brusc, o prinse pe Chris de talie și o trase spre el, strivindu-i gura cu a lui, forțând-o să o deschidă pentru a-și strecura limba în cavitatea fierbinte. Când îi dădu drumul repulsia era evidentă pe fața ei. O îmbrânci cât colo.

-Și crezi că poți să pretinzi că mă dorești, suieră printre dinții încleștați. Nu-mi place să fiu luat drept prost. Vino aici! Lui Chris îi era într-adevăr frică de el acum. N-o să cedeze la nimic din ce-și pusese ea în cap, o să o tortureze în fața lui Tynan, apoi o să-lucidă și pe el într-un mod la fel de dezgustător -și nici măcar nu are de gând să-i spună de ce trebuie să moară. Șovăind, se îndreptă spre el, ridică din proprie inițiativă brațele și îi înconjură gâtul. Începu să-l sărute pe gât, mișcându-se încet spre gura lui, vrând să-i concentreze întreg interesul asupra ei și în timp ce-l săruta încerca să ajungă cu mâna la cutia cu argintărie din

spatele lui. Simulând pasiunea, când el își strecură din nou limba în gura ei, reuși să deschidă cutia cu argintărie și, deschizând un ochi, văzu că era un set de șase cuțite de masă cu mânerele spre ea. Numai dacă ar putea să ajungă la unul dintre ele. Aproape că ajunsese, când brusc, Dysan se răsuci și o prinse de mână, degetele ei fiind la numai câțiva milimetri de mânerul cuțitului.

-Ai de gând să mă înjunghii pe la spate, draga mea? zise el și o palmui peste față. Chris căzu la podea, ducându-și mâna spre colțul gurii care sângera. Dysan înainta spre ea, iar Chris începu să se târască înapoi pe podea.

În momentul în care Dysan o ajunse și ridică mâna să o lovească din nou, Tynan tâșni de pe scaun și-l înșfacă pe Dysan de gât, amenințându-l pe mizerabil cu un cuțit.

-Cred că este timpul să te iei de cineva pe măsura ta, zise Ty. Și îl răsuci, trântindu-i o dreaptă în plină față. Dysan se prăbuși peste cel mai apropiat scaun și apoi căzu pe podea lângă Chris. Tynan nu-i dădu răgaz să-și recapete suflul, că se și aruncă din nou asupra lui.

-Lașule! îi zise printre dinți, înșfăcându-l din nou și cărându-i la pumni.

Chris se ridică și încercă să-l oprească pe Tynan ca să nu-l omoare, dar Ty era atât de furios că nici măcar nu o auzea. Ea se tot uita la ușă de teamă că în orice secundă ar putea intra unul dintre paznici ca să-i ducă înapoi în pivniță. Trebuiau să iasă de aici acum, cât aveau această șansă.

Sări în spatele lui Tynan, sperând că greutatea ei va avea vreun efect asupra lui. Tynan se scutură și, din nou, Chris se trezi pe podea. Îi luă multă vreme lui Tynan ca să-și dea seama ce a făcut. Îi dădu drumul lui Dysan care alunecă de-a lungul peretelui la podea într-o baltă de sânge și se îndreptă spre Chris.

-A fost o prostie din partea mea să fac așa ceva, zise el ridicând-o de pe podea.

Chris scutură din cap ca să-și revină.

-Trebuie să ieșim de aici cât mai putem. De ce naiba ți-a trebuit atâta vreme ca să te eliberezi de frânghii?

-Ai tăiat vreodată o frânghie groasă de aproape doi centimetri cu un briceag? Și nu păreai deloc a fi în suferință. Poate că vrei să rămâi aici, cu Dysan, mai degrabă decât să evadezi cu mine? Poate că, o dată scăpați de cowboy, voi doi o să vă uniți imperiile.

-Nu poți să faci criza de gelozie mai târziu? Aș vrea să ieșim de aici și mai avem de înfruntat paznicii și câinii de afară. După ce o ajută pe Chris să se țină pe picioare, se îndreptă spre Dysan și-l ridică smuncindu-l.

-Ai să vii cu noi, iar dacă animalele alea se apropie cât de cât, am să te azvârlor. Chris, dă-mi bucata aia de frânghie.

În timp ce Tynan îl legă pe Dysan, Chris privi pe fereastră.

-Ce șanse crezi că avem? Sunt paznici peste tot.

-Sper ca Pilar și Prescott să fi scăpat.

-N-au scăpat. Acum trebuie să fie jos în pivniță, zise Dysan înainte ca Tynan să-i astupe gura cu o batistă murdară pe care o scoase din buzunarul de la spate.

-Atunci trebuie să mergem să-i scoatem și pe ei, zise Chris îndreptându-se spre ușa ce ducea la scările spre pivniță. Tynan îl împinse pe Dysan la perete și o apucă pe Chris de braț.

-Ce te face să-l crezi? Dacă sunt jos, atunci după ce te scot pe tine de aici, mă întorc după ei, singur. Ai înțeles?

-Faci asta pentru că dacă nu sunt eu în siguranță ai să te întorci la închisoare? Pilar și Asher nu contează pentru tine, nu-i așa?

Tynan închise ochii o secundă, apoi se întoarse la Dysan și începu să-l caute prin buzunare. Din buzunarul din interiorul hainei scoase un mic pistol.

-Gata, hai să plecăm. Chris, îl scot mai întâi pe el pe fereastră și vreau să ne urmezi când totul este sigur. Făcu o scurtă pauză privind-o. Și vreau să juri că n-ai să mai faci nimic stupid cum ar fi să încerci să te întorci în casă ca să-i găsești pe ceilalți. Înțelegi?

Chris dădu din cap, dar se gândea la Pilar și Asher, aflați acolo în pivniță. N-ar fi fost mai bine dacă ar fi încercat amândoi să-i scoată, în loc să se întoarcă Tynan singur?

-Chris! strigă în șoaptă Tynan aflat dincolo de fereastră. Dysan îi făcuse probleme, așa că fusese nevoit să-i mai ardă una după ceafă. În spatele casei era un zid scund de cărămidă, un loc pentru flori și pentru verdețurile necesare la bucătărie. Ty se chirci în spatele zidului, forțându-l pe Dysan să se lase pe vine în fața lui. Se tot întorcea să se uite după Chris ca și cum s-ar fi așteptat să dispară și dorea să fie gata să pornească cât mai repede posibil după ea.

Ajunseră la capătul zidului când Ty se opri și săltă puțin capul ca să vadă cum ședeau lucrurile. Pădurea nu era decât la câțiva metri, iar Chris îi putea auzi pe paznici vorbind de partea cealaltă a zidului și lătratul câinilor din depărtare.

Probabil că nu era decât o chestie de minute înainte ca paznicii să-i descopere.

Tynan se lăsă din nou jos în spatele zidului și verifică pistolul lui Dysan să vadă dacă este încărcat.

-Chris, vreau să stai în spatele nostru. Am să-l folosesc pe Dysan ca scut ca să ajungem în pădure. Crezi că poți să faci asta? Nu mai vreau și alte necazuri, îmi ajung cele pe care le-am avut deja. Nici vorbă să te întorci după ceilalți.

Era evident că nu o crezuse când spusese că o să-l asculte.

Tynan privi o secundă spre pădure, apoi spre Dysan.

-Iar tu, dacă-mi mai crezi vreo problemă, îți zbor creieii. Și acum hai să mergem, zise înșfăcându-l pe Dysan și smuncindu-l în sus. Părăsiră zidul care le oferise siguranță și pășiră pe teren deschis, dar se opriră pentru că nimeni nu era interesat de ei. Văzură vreo șase paznici, unul cu patru câini în lesă, dar nici o privire nu se întoarse în direcția lor. Paznicii parcă înțepeniseră pe locurile lor holbându-se la ceva ce se afla după colțul casei. Chris auzi de undeva clinchet de clopoței.

-Înapoi, îi zise Tynan lui Chris, împingându-l pe Dysan după zid.

-Ce este? întrebă Chris.

-Cred că este o căruță-vagon de negustor ambulant, zise Ty. Pilar umbla cu una. Dacă ei sunt, am face mai bine să plecăm împreună. În pădure câinii ne-ar lua imediat urma.

-Dar cum să ieșim de aici? Nu putem merge pur și simplu spre căruță. Și ce facem cu el?

-Îl lăsăm aici, apoi ne croim drum înapoi spre ieșirea din față a casei. O să găsim noi o cale să-i atragem atenția lui Prescott. Chris îl privi pe Tynan cum îl leagă pe Dysan de un picior și-l atârnă de o țepușă ce ieșea din creasta zidului. Lăsă frânghia suficient de lungă încât Dysan să nu se balanseze, dar oricum se afla într-o poziție foarte incomodă.

-Ceva îmi spune că ar trebui să te ucid, zise Ty printre dinți, Nu știu de ce am impresia că nu o să-mi crezi decât neazuri și o să vină o vreme când am să regret că nu am profitat de șansa pe care o am. Ridică privirea spre Chris. Ești gata?

-Ty, ești sigur că sunt Pilar și Asher? Poate că este un vânzător adevărat, iar ei sunt închiși în pivniță. Ty nu-i răspunse, ci o apucă de braț și o trase după el înapoi spre casă. Uitându-se pe fereastră, se asigură că nu este nimeni prin preajmă, apoi escaladă fereastra și o ajută și pe Chris.

Îl urmă în timp ce el o conduse prin casă, ținându-se de-a lungul pereților, așa cum o înstruise, el controlând fiecare cameră prin care urmau să treacă pentru a se asigura că nu este nimeni. La un moment dat, se strecură într-o cameră, iar Chris auzi o bufnitură surdă, ca și cum un corp omenesc ar fi căzut pe podea, apoi se întoarse și-i făcu semn să-l urmeze. Chris nu se întrebă cum de știa planul casei atât de bine, ci îl urmă cu încredere. Se opri într-un dormitor, la capătul casei.

-Este Pilar, chiar ea, zise după ce se uită pe fereastră. Este pe coviltirul căruței, dansează, iar Prescott mână caii. Nu știu cât timp mai avem până când or

să se plictisească să se mai uite la ea. Dacă stau să mă gândesc mai bine, după cum este îmbrăcată Pilar, s-ar putea să avem la dispoziție tot restul săptămânii. Se întoarse spre Chris. Cât de repede poți să fugi?

-Nu...nu știu. Dacă mă urmărește cineva, cred că pot să fug destul de repede.

-Am să creez o diversiune și vreau să ieși pe fereastră, să fugi spre căruță și să sari în spate. Crezi că poți să faci asta?

-Dar tu? Nu pot să plec și să te las aici.

-După felul în care-l sărutai pe Dysan, ce-ți mai pasă de mine?

-Dysan? Întrebă ea uluită. Încercam să iau un cuțit din cutie. Trebuia să-i distrag atenția. Tynan, ești gelos?

-Categoric nu. Acum nu vrei să ieși și să fugi spre căruță sau ai de gând să pierzi timp ca să fim omorâți cu toții?

Dădu din cap spre el, dar nu-i plăcea deloc faptul că-l lăsa acolo. Spera să nu facă ceva care să-l pună în pericolul de a fi prins din nou. Nu-și închipuia că ar mai fi atât de ușor ca Dysan să fie înfrânt a doua oară.

-Cuminte fată, zise el și porni să se îndepărteze, dar se întoarse brusc și o luă în brațe. Sărutul lui fu apăsător și scurt, atât de scurt, că nu avu timp să-i desfacă decât trei nasturi de la rochie, dar a fost un sărut încărcat de pasiune. Îi dădu drumul tot atât de brusc pe cum o luase în brațe.

-O să mă descurc, îi zise peste umăr. Să ieși numai în momentul în care ai să auzi focul de armă. Lui Chris i se părură cele mai lungi minute din viața ei, timpul cât așteptă ca Tynan să tragă. Se chircise sub fereastră și se întindea să vadă căruța cu coviltir înalt a negustorului, pictată extravagant, înconjurată de oameni cu puști pe umăr. Sus, pe coviltir, dansa Pilar, îmbrăcată într-un costum ciudat, pantaloni din mătase albastru deschis și un top micuț din aceeași mătase. Era evident că respectivul costum nu fusese făcut pentru cineva de dimensiunile ei, pentru că mătasea ședează să pleznească la toate încheieturile. Chris se gândi că tocmai asta îi fascinează cel mai mult pe jumătate dintre cei care priveau - speranța că mătasea va ceda în timp ce ei o priveau.

Când tocmai se uita cum se unduiește Pilar, din spatele casei se auzi un foc de armă, iar reacția paznicilor fu instantanee. Toți o luară la fugă când au auzit împușcătura. Chris nu pierdu nici o secundă, sări pe fereastră și alergă peste pajiște spre spatele deschis al căruței, în care se aruncă. O auzi pe Pilar când strigă la Asher.

-Este înăuntru, apoi căruța o porni cu o viteză amețitoare. Chris se prinse de marginea căruței și încercă să-și țină echilibrul. Podeaua era plină de marfă, de la baloți de îmbrăcăminte, oale și tigăi până la unelte agricole, toate fixate bine ca să

nu zboare din cauza vitezei.Ușa din spate se deschise larg tocmai când Chris își recăpătase echilibrul.Când se întinse să o închidă,văzu că se îndepărtează de casa lui Dysan.

-Nu! strigă ea,dar nu era nimeni acolo să o audă.Ca să-l facă pe Asher să se întoarcă,trebuia să întreprindă ceva și încă repede.Luptându-se cu zdruncinăturile căruței,începu să se cațere peste cutiile depozitate în partea din față și smulse din peretele lateral o mică toporișca.

Își luă de trei ori avânt înainte ca toporișca să străpungă partea din față a căruței și să se oprească îngrijorător de aproape de urechea dreaptă a lui Asher.

Se întoarse și o privi,nevenindu-i să creadă,în timp ce ea se lupta să-și croiască drum spre el.

-Trebuie să te întorci,răcni ea la Asher.Nu-l poți lăsa pe Tynan acolo.

-Are dreptate,răcni și Pilar,atârând de pe acoperiș.Trebuie să ne întoarcem ca să-l scoatem pe Tynan.

-Atunci mă întorc eu,iar voi rămâneți aici! zise Asher oprind caii.

-Nu! răcniră femeile la unison.Asher nu mai scoase un cuvânt,puse mâna pe bici și întoarse caii înapoi,spre casa lui Dysan.

CAPITOLUL 21

Chris încercă să se țină bine în timp ce Asher mâna căruța cu toată viteza înapoi pe drumul pe care-l străbătuseră.Singura speranță de a-l salva pe Tynan era ca Dysan să nu fi fost încă descoperit și ca oamenii lui să nu-și fi dat seama că vagonul vânzătorului ambulant este implicat în evadare.O auzea pe Pilar,sus pe acoperiș,cântând și făcând zgomot ca să atragă atenția.

-Acoperă gaura asta,strigă Asher biciuind tot mai tare caii.Cu picioare nesigure,căzând de câteva ori,Chris reuși să atârne o țoală peste gaura pe care o făcuse în partea din față a căruței.Exact în momentul în care fixa marginile hainei respective cu o așchie de lemn,îl auzi pe Asher strigând.

-Îl văd,fuge spre noi! Oh,Doamne! Jos! Voi două,culcați-vă! răcni el la prima împușcătură.Cu inima bătând să-i spargă pieptul,Chris se lungi pe podeaua vagonului,sau mă rog,atât de aproape de ea cât îi permiteau mărfurile împrăstiate pe jos.Deasupra,auzi o bufnitură ca și cum Pilar s-ar fi prăbușit.

Imediat izbucni o cascadă de împușcături.

Târându-se pe burtă,deschise una dintre ușile vagonului.Tynan alerga paralel cu drumul,cu oamenii și câinii pe urmele lui; oamenii lui Dysan alergau și trăgeau în toate direcțiile.Gloanțele loveau partea din spate a vagonului în ritm cadentat, unele trecând la o distanță de milimetri de capul lui Chris.

Se apropie și mai mult de ușă și întinse mâna spre Tynan.

-Haide! îi strigă ea. Mai repede! Tynan îi strigă și el ceva, dar sângele îi pulsa atât de tare în urechi încât nu înțelegea ce spunea.

-N-ai să mai scapi niciodată din închisoare! îi strigă ea. În momentul ăla un glonț îl lovi pe Tynan în picior. Se clătină, iar ea își zise că o să cadă, dar nu, el continuă să alerge. Își croi cu greu drum printre mărfurile împrăștiate până a ajuns în partea din față a vagonului și puse mâna pe umărul lui Ash strigându-i să meargă mai încet că Tynan a fost rănit și că de-abia mai poate alerga. Se întoarse înapoi ca să-i întindă din nou mâna lui Tynan. Asher nu putea să încetinească prea mult pentru că altminteri i-ar fi prins oamenii lui Dysan. Tynan ajunsese căruța și atinse mâna lui Chris exact când câinii erau cât pe-acum să-l prindă de călcâie. L-a ajutat să sară în vagon, iar Ty răcni la Ash să-i scoată dracului odată de acolo. Ty fu nevoit să se debaraseze de un câine care încerca să-l muște de gleznă chiar în momentul în care vagonul țâșni, lăsându-i în urmă pe oamenii lui Dysan.

Imediat Chris începu să examineze rănilor din coapsa dreaptă a lui Ty.

-Nu știi dacă Prescott are caii pregătiți? strigă el cât putu ca să acopere zgomotul căruței.

-Nu știi nimic. Ty, sângerezi mult!

-O să se vindece. Unde este Pilar? Este încă pe coviltir?

-Da și n-am mai auzit nici un zgomot de la prima împușcătură. Tynan se încruntă.

-Nu poți găsi ceva ca să-mi leg piciorul să nu mai sângereze? Avem nevoie de peste patru ore ca să ajungem undeva unde ne putem odihni.

-Da, sigur, pot să gădesc, Ty, dar ai nevoie de un doctor.

-Vreo trei dintre oamenii lui Dysan au nevoie de gropar. De ce v-ați întors? De ce n-ați plecat când o puteați face?

-Ne-am întors ca să-ți salvăm pielea ta nerecunoscătoare, îi răspunse, rupând o fâșie din fustă, și înfășurându-i piciorul. Nici nu-i legase bine bandajul că Ash opri atât de brusc încât Chris și Ty erau cât pe ce să zboare pe ușa din spatele vagonului. În fracțiuni de secundă Ash fu la ușa din spate.

-Ne așteaptă caii. Pilar mi-a spus că tu cunoști un bătrân care are pe aici pe aproape un loc unde ne poți duce.

-Ea cum se simte? întrebă Ty. Ash se urcă pe acoperișul vagonului și după un lung moment de suspans strigă că este rănită.

-Cât de rău? întrebă Ty, care cu piciorul înțepenit din cauza răni coborâse din căruță.

-Trăiește, dar sângerează mult.

Chris urca deja scăricica atașată de partea laterală a căruței și-și croia drum către Pilar. Scoase un strigăt ducând mâna la gură când o văzu. Pilar zăcea într-o baltă de sânge, iar fața îi era albă ca varul.

-Ty, strigă Chris aplecându-se, este rănită la umăr și și-a pierdut cunoștința.

Bătăile inimii sunt puternice, dar este slăbită. Poți să ne ajuți să o coborâm?

-Da, zise el și în voce i se simți nerăbdarea. Chris se mișcă cât de repede putu ea, punând un bandaj pe rană și încercând să-l lege, dar locul făcea aproape imposibil să strângă rana, astfel încât să se oprească sângele. Bufnitura pe care o auzise Chris pe acoperiș trebuie să fi fost în momentul în care s-a prăbușit Pilar, atinsă de primul glonț tras. Paznicii luaseră și ei la ochi cea mai ușoară țintă: femeia de pe acoperișul vagonului.

-Să i-o dăm jos lui Ty, zise Chris după ce făcu tot ce putu pentru Pilar. Ajută-l cât poți pentru că și el este rănit, îi șopti ea la ureche. Ty o prinse pe Pilar și se îndreptă cu ea spre caii care așteptau, cu sângele picurându-i din picior și cu fruntea acoperită de broboane de sudoare.

-Dă-mi-o mie, zise Ash luând-o pe Pilar în brațe. Tu arată-ne drumul.

Tynan îi întinse fără un cuvânt trupul inert al lui Pilar și porni către cai.

-Ne așteaptă un teren cam accidentat, dar nu cred că or să ne urmărească. Nu vreau nici un fel de eroisme, m-ai înțeles, Chris? Dacă eu spun să mergi înainte, atunci asta să faci, ai priceput?

-Pot să respect niște ordine înțelepte. Eu zic să plecăm înainte ca oamenii lui Dysan să ne prindă stând aici. Asher încalecă, apoi Ty i-o puse pe Pilar pe șa în fața lui, astfel încât să o poată avea sub ochi.

-Crezi că o poți ține? îl întreabă Ty, iar în voce i se simți tristețe, din cauză Chris era sigură de asta-că nu putea să aibă singur grijă de ea. În câteva secunde încălecară și ea și Tynan și porniră cu toții. Avusese dreptate când spusese că va fi o călătorie dificilă. Urcară abrupt o vreme, apoi traversară un teren mlăștinos în care se afundau picioarele cailor, trecură mai multe cursuri de ape reci și rezezi.

Pe o distanță de aproape o milă merseră prin apă ca să li se piardă urma.

Chris tot privea la Pilar, care continua să țină ochii închiși, în timp ce Asher o ținea zdravăn. Se făcea tot mai palidă.

-Fii atentă pe unde mergi, îi strecură printre dinți Tynan, iar felul în care o făcu o avertiză cât de îngrijorat era. La un moment dat au auzit lătrat de câini undeva, pe un mal deasupra lor, și imediat au adăpostit caii sub niște copaci în apropierea unor căderi puternice de apă. Calul lui Chris alunecă, dar Tynan se rezezi, prinse calul de frâu, și-i restabili echilibrul. Când oamenii și câinii dispărură, se afundară în jos pe cursul apei în pădure, în direcție opusă celei în care mergeau hăituitorii

lor.Se făcuse aproape noapte când Tynan opri calul și descălecară cu greutate.

-Așteptați-mă aici,nu vrea vizitatori.

-Cine nu vrea? întrebă Chris,dar Tynan dispăruse deja printre copaci fără să-i răspundă.

-Bătrânul! spuse Pilar într-o șoaptă hârâită.Aș vrea puțină apă.

Chris descăleca imediat și luă plosca de la oblâncul șei.Asher o ajută pe Pilar să soarbă câteva guri,în timp ce Chris îi examina rănilor.Nu mai sângerau,dar Pilar arăta ca și cum fusese stoarsă de ultimele puteri.Chris tresări când auzi un foc de armă,undeva,destul de aproape.Pilar își sprijini din nou capul de Asher.

-Este bătrânul,zise ea.Bătrânul care l-a găsit pe Tynan când s-a născut.

-Minerul? întrebă Chris.

-Așa își spune el.De fapt vinde tot ce-i iese în cale.

-Cum ar fi băieței de șase ani,zise Chris cu dispreț în timp ce astupa la loc plosca.Pilar nu răspunse,continuând să se sprijine de Asher,iar el îi aruncă lui Chris o privire ce-i spunea clar că au nevoie cât mai curând de odihnă.

Tynan se întoarse mișcându-se fără zgomot printre copaci,ca și cum ar fi apărut de nu se știe unde.

-Am găsit un loc pentru vreo două zile,dar nu mai mult,zise el ajutând-o pe Chris să încalcece și uitându-se cu îngrijorare la Pilar.Îl lăsă pe Asher să pornească înainte și veni lângă Chris.

-Nu este ca alți oameni,îi spuse el urmărind printre gene poteca.Să nu stai cu spatele la el și să nu ai încredere în el.Să nu-i spui cine este tatăl tău și să nu crezi că are ceva bun în el.Și să nu-i pui întrebări.

-Îl urăști cu adevărat,nu-i așa? murmură ea.

-Da,așa este,chiar îl urăsc,zise Ty îndemnându-și calul să o ia înainte ca să-i conducă spre maghernița bătrânului.

Era o construcție mică și ciudată,de o murdărie ce depășea orice închipuire,cocoțată pe un ciot de stâncă ce atârna deasupra unei prăpăstii ce se căsca jos.Chris gândi că probabil stânca însăși dorea să scape de ceva atât de mizerabil,în jurul intrării erau numai carcace putrezite,iar muștele parcă formau o perdea neagră,groasă.Nu departe se aflau munți de piei de animale și un morman de carne rancedă.De peretele din față era legat un câine lihnit despre care la început Chris a crezut că este mort.

-Să o lăsăm aici pe Pilar cât curățăm noi locul,zise Ty desfăcând sfoara de care era legat câinele.Sărmanul animal se îndreptă șchiopătând spre o cratiță mizerabilă în care se afla apă și începu să soarbă lacom.Ty o ajută pe Pilar să

coboare de pe cal, în timp ce Chris privi în jur, alungând muștele și încercând să-și acopere nasul.

-Nu fac acte de caritate, se auzi o voce din spatele ei. Să plățiți pentru tot ce luați. Nu eu v-am cerut să veniți aici. De ce ați dat drumul câinelui? O să mănânce tot ce-i iese în cale. Chris se întoarse și văzu un omuleț strâmb, cu dinți negri, măcinați, cu fața schimonosită de agonie când văzu că Tynan aruncă carcacele putrezite în prăpastie. Bătrânul se îndreptă în fugă spre Ty.

-Ce faci? răcni el. Asta este hrana mea. Vrei să mă ucizi, cum ai ucis-o și pe maică-ta? Vrei să mă omori prin înfometare?

Tynan ignoră mâinile bătrânului care încercau să se agațe de brațul lui și privi peste umăr la Chris care rămăsese stupefiată.

-Ai grijă de Pilar, îi ordonă el. Prescott, vezi dacă nu poți să împuști ceva pentru cină. Chris, ia cratița asta, freac-o bine cu nisip, du-te pe deal la izvor și adu niște apă proaspătă.

-Să iei! Asta ai făcut toată viața ta! Ai luat viața unei femei încă înainte să tragi pentru prima dată aer în piept! Acum vrei să mi-o iei și pe a mea.

Tynan puse mâna pe ceva ce fusese cândva o sapă și începu să îndepărteze mizeria din fața intrării, aruncând-o în prăpastia care se deschidea sub construcție. Se opri și examină carcasa unui animal după care o aruncă câinelui.

Bătrânul miner se aruncă asupra câinelui, să-i smulgă bucata animalului înfometat, iar câinele, din instinct, începu să lupte pentru supraviețuire. Sub privirile lui Chris, bătrânul scoase un pistol vechi de la cingătoarea pantalonilor mizerabili de pe el și împușcă câinele în picior. Animalul începu să scheaune.

Cu o privire triumfătoare, bătrânul luă carnea pe jumătate putrezită din fața câinelui, o puse sub braț și se îndreptă spre magherniță. Fără să se grăbească,

Tynan porni după bătrân, îi luă carcasa și i-o dădu înapoi câinelui.

-Chris, îi spuse uitându-se la laba câinelui, nu vrei să ai grijă de el? Nu cred că este rănit rău. N-a știut niciodată să tragă cu o armă. Chris avu nevoie de ceva timp ca să reacționeze și se ridică de lângă Pilar. Cu ochi mari de uimire, se îndreptă spre Ty care era îngenușat lângă câine.

-Leagă-i cu ceva la picior. Și ține, zise dându-i pistolul, dacă se mai ia din nou de câine, împușcă-l. N-o să fie nici o pierdere pentru lume. Chris privi cu gura căscată cum el îi dădu câinelui carnea, iar animalul rănit începu să mănânce. Ty îi puse mâna sub bărbie și-i închise gura.

-Cu atâtea muște în jur, nu-ți poți permite să rămâi cu gura căscată de uimire.

Ocupă-te de câine și adu apoi niște apă. Trebuie să curățăm și coliba. Zici că aici este rău? Așteaptă să intri înăuntru.

-Are un nume? îl întrebă Chris făcând un gest spre bătrân.

-Dacă are,nu l-a dezvăluit nimănui.Firește,n-am încercat niciodată să-l plătesc pentru asta.

-Vrei să spui că ai fost pe lângă el de când te-ai născut și nu știi cum îl cheamă?

-Exact.

-Ai venit după aurul meu,nu-i așa? se tângui bătrânul.Vrei să iei tot ce am.

-Ce vreau este un adăpost într-un loc greu de găsit,zise Ty,întorcându-se să curețe locul.Al dracului să fiu dacă vreau altceva de la tine.Chris văzu că într-adevăr câinele nu fusese decât ușor julit la picior,după care se duse să ia găleata de apă.Pe jos era alunecos.

-Ty,piciorul tău,îi zise întorcând privirea spre el.Bandajul căzuse și în jurul răni era sânge închegat,iar acum,din cauza mișcării,începuse să sângereze din nou.

-Acum nu pot să stau,spuse el.Du-te după apă.Chris luă găleata și începu să urce panta când bătrânul se propti în fața ei.Duhoarea pe care o emana îi tăia răsuflarea.

-N-are mamă.A ucis-o.Chris îl ocoli și-și continuă drumul.Când se întoarse cu găleata curată și cu apă proaspătă,Asher adusese o căprioară,iar Tynan făcuse curățenie sub un șopron pentru Pilar.Chris văzu că piciorul lui continua să sângereze.Asher pregăti focul și începu să frigă carne de căprioară,în timp ce bătrânul ședea mai retras de grup,urmărindu-i cu multă suspiciune.În sfârșit,Tynan se așează și el lângă Pilar,pe o pătură întinsă peste un pat de fân. Doar o fracțiune de secundă Chris îi zări durerea întipărită pe față.Se întuneca, iar singura lumină venea de la foc.

-Trebuie să ne facem niște planuri,zise Ty cu o voce foarte obosită.Prescott,va trebui să facem pe rând de pază.

-De pază? se miră Chris.Dar categoric oamenii lui Dysan nu ne vor găsi! Câinii n-au cum să ne mai ia urma după ce am trecut prin atâtea râuri și,Ty,ai nevoie de odihnă.

-Îți mulțumesc pentru grijă,dar nu din cauza oamenilor lui Dysan trebuie să facem de pază,ci din cauza lui.Și făcu un semn din cap spre bătrânul miner.Dacă își închipuie că poate să primească ceva în schimbul nostru,o să găsească pe indiferent cine ne-ar vrea și o să-i aducă aici.Trebuie să stăm cu ochii pe el,ca să fim siguri că nu părăsește tabăra.

-Oh,zise Chris luând o bucată de carne din mâna lui Asher și îndreptându-se spre Pilar.Mâine o să încerce să facă o supă,dar pentru moment,asta era tot ce-i putea da.Asta înseamnă că atâta vreme cât vom sta aici cineva trebuie să-l păzească în permanență?

-Dacă vrem să rămânem în viață,spuse Ty.

-Pilar are nevoie de doctor și trebuie să se odihnească.Iar tu ești mult mai grav decât lași să se vadă,zise Asher tăind carnea friptă.

-O să-mi treacă,spuse Ty.Dar sunt de acord că trebuie să avem grijă de Pilar. Numai că nu știu nici un alt loc atât de sigur ca ăsta-sau cel puțin ar fi sigur dacă n-ar fi el aici.Asher îi aruncă bătrânului o bucată de carne ca și cum ar fi fost un câine și omul o înșfacă,ascunzând-o de ceilalți,mâncând cu o privire vigilentă.

-Nu avem nevoie decât de puțin ajutor,zise Asher,privind spre Chris.Dacă l-am putea anunța pe tatăl tău,ne-ar trimite o armată de oameni ca să ne escorteze până la reședința sa.Sunt sigur că nici măcar Dysan n-ar îndrăzni să-i atace pe oamenii lui Mathison.Chris își strânse genunchii la piept și zâmbi.

-Da,tatăl meu l-ar putea înfrânge.Dar el este acolo,iar noi suntem aici.

-Trebuie să ajungi la el,Prescott,zise Tynan.Trebuie să mă lași aici cu femeile și să te duci cât poți de repede să-l aduci pe Mathison.

-Și să vă las pe mâna omului ăstuia? zise Asher făcând un gest spre bătrân.Ai măcar cea mai mică idee câți oameni te caută? Tynan își îndreptă o vreme privirea spre cerul întunecat.

-Cam vreo șase din banda Chanry,circa o sută de oameni ai lui Dysan și...

-Și lui Rory Sayers i-ar plăcea probabil o bucățică din pielea ta,adăugă Chris.

-Și cum îl cheamă pe omul ăla de dincolo de junglă?

-A,da,zâmbi Chris.Hugh Lanier.Nu cred că i-a trecut furia după cele ce am scris despre el.Zâmbi spre Tynan,amintindu-și cum o ajutase în ziua aceea.

Tynan se sprijini de un stâlp.

-Deci jumătate de lume ne caută,doi dintre noi suntem răniți,și avem și un trădător în mijlocul nostru-dacă i se oferă cel mai mic prilej să fie! Nu mi se pare că ne așteaptă un viitor prea bun.

-Am să-l iau cu mine,zise Asher încet.Am să-l iau pe bătrân cu mine și vă las numai pe voi trei; și am să-l aduc aici pe Mathison cu toți oamenii pe care și-i poate permite.

-O să-ți taie gâtul la prima ocazie când ai să stai cu spatele la el sau ai să dormi.

-N-am să stau cu spatele la el,iar dacă am să dorm,am să-l leg.Este singura noastră șansă,iar tu știi asta.Aici nu poți să ai grijă de el,iar eu tot ce am de făcut este să-l duc la cincizeci de mile sud de aici și apoi o să aibă grijă de el Mathison.Este singura noastră șansă.Un bărbat poate să iasă de aici,dar nu două femei și un bărbat,toți răniți.Chris își dădu seama că Ty chibzuiește la cele spuse de Ash.Putea să vadă cât de mult îi displace asta,cât de mult îi displace faptul că este pus într-o asemenea situație.Și înțelese de asemenea că probabil rana era

mult mai gravă decât îi lăsase să înțeleagă dacă era nevoit să ia în considerare cele spuse de Ash.

-Ty,este singura cale,șopti Chris.Nu putem să o transportăm pe Pilar și nu putem să o lăsăm aici.Dysan este undeva pe aproape și trebuie să meargă cineva după ajutor.Continuă,ridicând dintr-o sprinceană.Te temi că n-o să mai obții grațierea dacă altcineva o să-l aducă pe tata la mine?

Tynan o privi lung înainte să vorbească.

-Prescott,ai să pleci mâine în zori.Am să veghez eu noaptea asta și am să-l păzesc pe bătrân ca tu să poți dormi.Vreau să fii odihnit dimineată.

Acum,amândoi la culcare.

CAPITOLUL 22

Odată așezat,Tynan păru aproape incapabil să se mai ridice.Chris îi bandajă din nou rana din picior,constatând că glonțul nu era acolo,așa cum se temuse.Cât timp s-a ocupat de rana lui,Ty a rămas liniștit,rezemat cu spatele de stâlp,cu ochii închiși,părănd inconștient de faptul că mâinile lui Chris se ocupă de coapsa lui.Ea încercă să-l atingă cât mai puțin posibil,încercă să nu lase să se vadă cât de tare o afecta vederea rănii lui deschise.

-Nu cred că Prescott se va descurca cu bătrânul.Prescott nu este prea versat.Și este prea încrezător.

-Ty,câtă vreme ai petrecut cu omul ăsta? A trebuit într-adevăr să locuiești cu el?

-Din când în când până la șase ani,dar copiii învață repede.Nu mi-a trebuit multă vreme să învăț că trebuie să am singur grijă de mine.

-Așa independent cum ești tu,de ce n-ai fugit când...când te-a vândut? Nu puteai să te fi întors la Roșcata? Tynan deschise ochii și o privi.

-Eram beat și m-a ținut în starea asta două zile întregi înainte-Tynan avu un rictus-înainte să mă vândă.

-Dar nu aveai decât șase ani.

-N-am întâlnit încă nici un copil căruia să nu-i placă berea.Acum trebuie să dormi puțin.Mâine trebuie să fii odihnită.Ridicându-se,luă apa în care-l spălase de sânge și se îndepărtă de el,urmărindu-l din ochi cum se reazemă din nou de stâlp.Părea că a adormit,dar îi zări printre gene strălucirea ochilor negri.Avea de gând să stea treaz toată noaptea ca să-i apere de bătrânul nebun-dar nu-l legă și nici nu-l închise undeva și ea se întrebă de ce.O porni spre izvor ca să aducă apă proaspătă.

-Chris.Fu uimită să audă atât de aproape vocea lui Ash.

-Pot să vorbesc cu tine?

-Ar fi trebuit să dormi deja.Ai un drum greu de făcut mâine și Ty spune...

-Ty spune! Numai asta aud: Tynan spune asta,Tynan spune aia!

-Este conducătorul grupului,zise ea,și dacă mai suntem în viață asta se datorează deciziilor lui.Își continuă drumul spre izvor.O prinse de braț.

-Nu am vrut să te supăr.Cred însă că sunt gelos.Chris,motivul real pentru care vreau să vorbesc cu tine este...

-Da...zise ridicând privirea spre el,sub clar de lună.Ce vrei să-mi spui?

-Voiam să te rog să te căsătorești cu mine.Chris fu luată pentru moment prin surprindere.În ultimele zile nu se gândise decât cum să scape de Dysan.

-Nu crezi că este puțin cam prea brusc?

-Știi că nu este.Chris,m-am îndrăgostit de tine,de mintea și de curajul tău.Femeia care aruncă cu toporișca prin peretele căruței ca să se facă auzită este femeia cu care mi-aș dori să-mi petrec tot restul vieții; femeile slabe nu valorează nimic pentru mine.

-Nu cumva este vorba de banii tatălui meu? Sau de faptul că ți-a oferit o poziție în administrarea imperiului său? Nu cumva asta mă face să-ți par și mai atrăgătoare?

Asher deschise gura să spună ceva dar nu se auzi nici un sunet.În schimb o trase la piept și o sărută moale și delicat.

-Cândva,îmi spuneam că m-aș însura cu fata lui Mathison chiar dacă ar fi urâtă ca noaptea,dar te-am întâlnit și totul s-a schimbat.Chris,nu semeni cu nici o femeie pe care am cunoscut-o.Îmi doresc din toată inima să te căsătorești cu mine.Și dacă crezi că vreau banii tatălui tău,renunț la orice pretenție în sensul ăsta.Cu tine alături cred că pot să o iau de la capăt,iar de data asta n-am să mai dau greș.O ținea încă în brațe și-i zâmbea.Nu cred că mi-ai permite să dau greș.Cred că dacă ceva n-ar merge bine,ai pocni din bici deasupra capului meu și nu m-ai lăsa să cedez.Chris îi zâmbi și ea.

-Nu,nu cred că aș renunța,nu dacă îmi doresc ceva cu orice preț.Brusc,se gândi la Tynan.Numai dacă voi fi obligată să renunț,murmură ea.

-Cred că am fi o pereche potrivită,zise el.Am avea echilibrul meu și curajul tău. Eu te-aș putea ține cu picioarele pe pământ,iar tu m-ai putea opri să renunț când lucrurile devin prea încurcate.

-Așa cum spui tu,seamănă cu o fuziune,râse Chris.Ash o trase mai aproape.

-Unele fuziuni pot fi foarte bune.Chris,te rog,spune că ai să te gândești la propunerea mea.Am să fac tot ce vrei.Dacă vrei să renunț la banii tatălui tău,o fac.Orice spui tu.

-Mi se pare cam prea drastic,iar tata dorește ca cineva să-l ajute să-și conducă

afacerile.

-Vrei să spui că te căsătorești cu mine? o întrebă cu ochii strălucitori.

-Ba pe dracu,se auzi vocea lui Tynan din spatele lor.Ia mâinile de pe ea, Prescott.Și dacă nu o faci,ți le spulber eu cu pistolul.Chris se depărta de Asher.

-Credeam că ai adormit.

-A,asta sperați voi? Să dorm ca să vă puteți întâlni pe furiș?

-Ei,nu,așteaptă o secundă,Tynan,zise Asher.Sunt liber să fac tot ce dorește domnișoara Mathison.În definitiv,ai fost angajat să mă ajuți să o cuceresc.

Oh,Chris,zise el când își dădu seama ce i-a ieșit din gură.

-Nu-i nimic,știam.Tynan,n-ai nici un drept să te amesteci în ceea ce fac eu.Acum vreau să te întorci la...Nu termină ce voia să spună pentru că Tynan o înșfacă de braț și o trase spre el.Nu putea să meargă foarte bine pentru că piciorul îi era încă țeapăn,dar avu forță să o tragă lângă el.

-Prescott,întoarce-te în tabără,ai grijă de Pilar și fii cu ochii pe bătrân.Vin și eu într-un minut.Asher vru să protesteze,dar privirea lui Tynan îl făcu să renunțe,se întoarse și porni spre tabără.

-Ia-ți mâinile de pe mine,zise Chris încercând,fără să reușească,să se îndepărteze de el.Nu ai nici un drept să te amesteci în asta.În plus,cred că tatăl meu te-a angajat să-l ajuți pe el să se îndrăgostească de mine.

-Nu știi cum ai aflat asta,dar asta a fost înainte de...

-Da? Asta a fost înainte de ce? îl privi mânioasă.O trase spre el,o strânse în brațe.

-Te rog,nu,Ty,vocea îi suna ca și cum era în agonie.Te rog,lasă-mă în pace.

Încercă să se smulgă de lângă el,dar Ty nu-i dădu drumul.

-Chris,nu suport să-l văd că te atinge.Pur și simplu nu suport.O mângâia cu pasiune pe spate,îi atingea gâtul,se juca cu lobul urechilor.Reuși să-l împingă destul,încât să se poată uita la el.

-Tu nu suportți? Ce drept ai tu să mă împiedici să fac ce vreau? Ce drept ai fie măcar să-ți exprimi o părere? M-am făcut ca proasta de răs în ce te privește,iar tu mi-ai aruncat totul în față,și acum vii și-mi spui că nu pot să vorbesc cu un bărbat care are cele mai onorabile intenții?

-Și intențiile mele față de tine au fost onorabile,întotdeauna am fost deschis și cinstit cu tine.Și-ți spun și de data asta că dacă Prescott te mai atinge,îl împușc.

Mai cinstit de atâta nu pot să fiu.

-Tu! exclamă ea și-i dădu un brânci care îi despărți.Ce vrei tu de la mine nu este câtuși de puțin onorabil.Tot ce vrei tu este...este ca eu să...Era fericită că este întuneric și că nu-i poate vedea fața roșie ca para focului.

-Și ce este rău în asta? Data trecută nu păreai deloc să fii supărată.Uite ce este Chris,nu vreau să ne certăm.Ne-a fost bine în noaptea aia și,în plus,de atunci n-am mai avut nici un fel de femei.Chris era pe punctul de a exploda de furie.

-N-ai mai avut nici un fel de femei-la plural-de atunci? Iar eu ar trebui să te compătimesc pentru asta,nu? Ar trebui să fac ce vrei tu,numai pentru că ai fost tot timpul pe drum și n-ai mai avut timp să...

-Timp am avut.Pur și simplu n-am vrut nimic din ce mi s-a oferit.

Chris rămase absolut siderată.Chiar îi cerea să-l compătimească?

-Așa că acum tu...și eu ar trebui să...dintre toate lucrurile dezgustătoare, respingătoare-vreau să știi că Asher mi-a cerut să mă căsătoresc cu el.Nu mi-a cerut o întâlnire scurtă,ci vrea să se căsătorească cu mine,să trăiască cu mine pentru totdeauna.

-Vrea să trăiască cu banii tatălui tău pentru totdeauna.

-Și care-i diferența între voi doi? El vrea banii meu,iar tu vrei trupul meu.Se pare că nici unul nu mă vreți pe mine.Ei bine,dă-mi voie să-ți spun,domnule Tynan și înainta spre el,că nu sunt sigură că v-aș vrea pe vreunul dintre voi.Categoric nu-mi doresc ce-mi oferiți voi.O prinse de braț.

-Chris,pe mine mă vrei.Știu asta.O văd în ochii tăi.Și eu te doresc pe tine, așa că de ce nu? Îi aruncă o privire gravă,iar mușchii maxilarului îi jucau puternic.

-Și ai de gând să incluzi și mariajul în oferta ta? îl întrebă încet.

Ty făcu un pas înapoi ca și cum s-ar fi ferit de o boală contagioasă.

-Căsătoria? Chris,știi că este imposibil.Tatăl tău m-ar trimite înapoi la închisoare pe viață și ai rămâne fără soț.Nu pot să-ți fac asta.

-Bărbații! exclamă ea.Vă amintiți numai ce vă convine! Tata a spus că te întorci la închisoare fie și numai dacă mă atingi și totuși ai riscat făcând mult mai mult decât atât,pentru că era ceva ce-ți doreai.Dar acum,când se pune problema căsătoriei,renunți la tot.Ascultă la mine,Tynan,și bagă bine la cap.N-am să mă mai culc cu tine și crede-mă că așa o să fie.Se răsuci pe călcâie și porni spre izvor apucând cu furie găleata.

-Ba ai să o faci,zise Tynan după ea.Și ar fi bine să nu-l mai lași pe Prescott să se atingă de tine.

-Ascultă,cowboy isteț...n-am să te mai las să mă atingi niciodată.Vârî găleata în apă,apoi fără să se gândească își cufundă fața în apa rece.Nu era sigură dacă avea nevoie să se răcorească din cauza temperamentului ei sau din cauza sărutului lui Tynan,dar indiferent care ar fi motivul,sângele îi pulsa puternic.

Rămase o vreme la izvor înainte să se întoarcă în tabără și să se întindă lângă

Pilar.În cursul nopții se trezi de mai multe ori,uneori ridicându-se brusc în fund

și privind în jur.De fiecare dată când se trezi,îl văzu pe Tynan rezemat de stâlp, supraveghindu-l pe bătrân.Când se iviră zorile,se simțea de parcă n-ar fi închis ochii toată noaptea.Se ridică,își frecă spatele care o durea și privi în jur.Ty dispăruse de la postul lui,iar Asher,în fața cabanei,înșăua calul.Se îndreptă spre el.

-Bătrânul îi dă bătaie de cap lui Tynan,zise Ash în loc de bună dimineța.Cred că va trebui să-l legăm de cal ca să-l scoatem de aici.Chris căscă.

-Sper să-l lege cu fața în jos.Asher o prinse de braț și o trase lângă el.

-Este ultima dată când te mai văd pentru o vreme.Sper că o să-mi simți lipsa.Și sper că o să te gândești la propunerea pe care ți-am făcut-o.Sper că vei...Începu să o sărute pe gât.Sper că vei spune da.În minutul următor Ash fu la pământ,iar Tynan se prefigura amenințător deasupra lui,cu picioarele depărtate și pumnii strânși.

-Haide,Prescott,ridică-te.O cauți de multă vreme cu lumânarea.Sau nu ești destul de bărbat să te lupți cu cineva pe măsura ta? Nu alegi decât femeii?

-Pentru Dumnezeu! strigă Chris îndreptându-se spre Asher pentru a-l ajuta să se ridice de jos.Tynan înainta spre el.

-Dacă-l mai atingi măcar o singură dată,așa să mă ajute Dumnezeu dacă nu plec cu el.Ce dracu nu-i în regulă cu tine?

Tynan lăsă pumnii în jos,iar pe față îi apăru o expresie de nedumerire.

-Nu știu,zise mirat.Prescott,mai bine ai pleca acum ca să folosești ziua plină.

Bătrânul o să meargă cu tine,dar va trebui să-l supraveghezi tot timpul.Cred că a înțeles că ne ascundem,așa că o să facă tot ce poate să scoată bani din asta.

Când se ridică Asher,Tynan avu o secundă o expresie de regret,apoi se întoarse către Chris.

-Nu vei pleca,nu-i așa? Vreau să spun că voi fi nevoit să te aduc înapoi și cineva trebuie să stea cu Pilar.Chris îl privi lung.

-Nu,spuse ea în cele din urmă.Nu,dacă n-o să-l mai lovești pe Asher.Acum vrei să ne lași singuri? Aș vrea să-mi iau rămas-bun.Tynan nu se mișcă.

-Poți să-ți iei rămas-bun chiar în momentul ăsta.Trebuie să plece.

-Dacă tu crezi...Începu Chris,gata să-i țină o predică,dar vocea lui Pilar o opri.

Da,vin,răspunse și în mod deliberat se întoarse,își puse brațele de gâtul lui Asher,având de gând să-l sărute de rămas-bun și să-i arate lui Tynan că nu are nici un drept să-i dea ordine.Dar nu mai apucă să-l sărute pe Asher pentru că Tynan o trase spre el,lipind-o cu spatele de pieptul lui.

-Încalecă,Prescott! îi zise cu voce amenințătoare.Asher ezită un moment,apoi cu un oftat puse piciorul în scară.

-O să rezolvăm problema asta mai târziu,spuse,aruncând o privire spre bătrânul cocoțat pe calul lui Tynan și gata de plecare.

-Ai grijă să fii cu ochii pe el zi și noapte.Nu-l scăpa nici un minut pentru că o să-ți ia tot ce ai și s-ar putea chiar să te și omoare.

-Da,răspunse Ash și,după ce aruncă o privire furișă spre Chris,apucă frâul și porni.Haide,bătrâne,îi strigă peste umăr și dispărură din vedere.

Chris se smulse de lângă Tynan.

-Dă-mi drumul,nătăraule! Se întoarse spre el cu ochii plini de furie.Ce drept crezi că ai ca să-mi spui tu ce să fac? Cine crezi că ești?

Tynan o privi complet derutat,părănd că vrea să spună ceva,dar se răsuci pe călcâie și o porni în sus spre izvor.Chris privi o vreme în urma lui,apoi se duse la Pilar.

-Credeam la un moment dat că o să izbucnească o luptă acolo,zise Pilar luând cana cu apă pe care i-o întindea Chris.

-Mi-ar face plăcere să-i ard una în cap,spuse Chris.Nu mă vrea,dar lovește pe oricine altcineva care mă dorește cu adevărat.Pilar se întinse înapoi pe patul de fân și Chris începu să se ocupe de rana de la umăr.

-Ba te dorește.Și încă foarte mult.

-Știu eu cum mă dorește el.

-Nu l-am văzut niciodată așa,zâmbi Pilar.Nici atunci,cu fata fermierului.Atunci toți am crezut că în sfârșit o să se așeze și el la casa lui,dar n-a mers.

-Atunci când a sfârșit la închisoare?

-Ți-a povestit Roșcata?

-În mare.Pilar,cum l-ai cunoscut pe Tynan? De ce ai locuit cu el la Owen Hamilton?

-I-a salvat viața soțului meu.

-Soțul tău? exclamă Chris oprindu-se o secundă.

-Am lucrat cu Roșcata când eram mai tânără.Tynan era acolo,cel mai drăguț și mai dulce băiețel pe care l-am cunoscut vreodată și toate îl adoram.După ce l-a luat bătrânul,când avea șase ani,nu l-am mai văzut multă vreme.Iar când l-am întâlnit din nou era bărbatul frumos pe care-l știi.I se întâmplaseră multe în scurta lui viață și devenise cinic.Când l-am întâlnit atunci,eu eram măritată cu un fermier și aveam doi copii și doream să uit unde...îl cunoscusem pe Tynan.

-Copii? șopti Chris.

-Doi băieți,zâmbi Pilar.Unul are acum nouă ani,iar unul șapte.Făcu o scurtă pauză,după care continuă.Într-o zi eram în oraș și l-am văzut pe Tynan pe stradă.Mi-a zâmbit și s-a îndreptat spre mine,iar în momentul acela nu mi-a

trecut altceva prin minte decât că din cauza lui oamenii cumsecade din oraș au să afle de unde am venit și o să-și dea seama că nu sunt soția respectabilă a fermierului care credeau ei că sunt. Nu-mi place să o spun, dar m-am grăbit să intru într-un magazin și m-am purtat ca și cum nu l-aș fi cunoscut în viața mea.

-Și cum a salvat viața soțului tău?

-Nu-mi place ce am făcut atunci. Nu am vorbit cu Ty când m-am întâlnit cu el pe stradă, dar după o săptămână, când soțul meu a fost amenințat de un fermier mai puternic care voia să ne alunge de pe pământul nostru, n-am ezitat deloc să-i cer ajutor lui Ty, iar Tynan nu a ezitat să mi-l dea.

-Și acum, când ți-a cerut să-l ajuți să pătrundă la Hamilton ai acceptat.

-Nici nu l-am întrebat ce vrea. Pur și simplu mi-am luat rămas-bun de la familie și am plecat cu el. Nici Jimmy nu l-a întrebat ce vrea, pentru că știa că poate să aibă încredere în Ty.

-De ce a vrut să vii cu el și să te dai drept soția lui? Întrebă Chris oprindu-se din bandajatul răni.

-N-a spus, nu mi-a răspuns când l-am întrebat, zâmbi Pilar. Dar într-o zi a mormăit ceva despre o blondă micuță care tot încearcă să-l ademenească de l-a scos din minți.

-Hm. L-am ademenit pe naiba! Am făcut greșeala fatală să-l plac, pur și simplu să-l plac. Mi-a plăcut modul în care și-a luat în serios responsabilitatea când ne-a condus prin junglă. Și m-a ajutat când am avut nevoie de el.

-Și apoi, întâmplător, este cel mai frumos bărbat în viață, adăugă Pilar.

-Asta nu are nici o legătură cu ce s-a întâmplat. Era atât de tăcut. Părerea mea despre majoritatea oamenilor tăcuți era de obicei că sunt așa pentru că nu au nimic să comunice, dar despre Tynan am fost convinsă că are ce să spună, dar nu vrea. Nu știu exact ce, dar eram pe punctul să aflu.

-Erai? Întrebă Pilar. Și acum?

-Nu se deosebește de ceilalți bărbați. Nu vrea decât un singur lucru. Credeam că-mi împărtășește sentimentele pe care le am față de el, dar mi-a spus că nu vrea să aibă nimic de-a face cu mine, că greșesc în ce-l privește. Mi-a spus să-l las în pace-cu excepția, firește, a faptului că eram liberă să...

-Să te culci cu el? Chris dădu din cap, apoi plecă bărbia.

-Nici eu nu mă deosebesc cu nimic de celelalte femei pentru el.

-Nu l-am văzut niciodată să se fi purtat așa cum a făcut-o acum câteva minute cu vreo altă femeie. Până acum n-am sesizat la el nici cel mai mic semn de gelozie. Ești sigură că nu ești altfel decât celelalte?

-Foarte sigură, zise Chris ridicându-se și luând vasul cu apă murdară.

Mi-a spus clar ce vrea de la mine și pur și simplu nu acceptă să aibă altcineva ceea ce i-a fost refuzat lui. Tynan nu mă iubește mai mult decât iubește...mai mult decât iubește câinele ăsta. Acum odihnește-te, iar eu am să mă duc să pregătesc ceva de mâncare dacă pot găsi așa ceva pe-aici.

-Totul o să fie bine, zise Pilar gânditoare. Ty te va ajuta. Se pricepe la orice.

-Nu și când este vorba de dragoste, zise încet Chris. Nu poate găsi dragostea la capătul țevii pistolului sau folosindu-și pumnii, așa că fuge de ea. Acum culcă-te.

CAPITOLUL 23

Lui Chris îi luă o oră ca să pregătească câteva cotlete cu ingrediente găsite prin jurul cabanei și luate din sacul de la oblâncul șei. Nu avuseseră prea mult timp să împacheteze când fugiseră de la Dysan, iar acum simțeau lipsa proviziilor.

Privi spre cocioabă și se hotărî să vadă dacă găsește ceva înăuntru. Până acum duhoarea ce ieșea de-acolo o făcuse să nu se apropie prea mult.

Încercând să-și țină răsuflarea, se apropie de ușă și aruncă o privire înăuntru.

Arăta ca și cum aici ar fi fost comoara bătrânului. Părea să fi îngrămadit aici tot ce a strâns în viața lui. Indiferent cât de vechi și uzat ar fi fost, cât de infestat cu tot felul de insecte, bătrânul îngrămadise totul acolo.

Chris privi peste umăr spre locul unde se odihnea Pilar și parcă avu mai mult curaj. Ce înseamnă un miros ceva mai neplăcut și niște insecte târătoare în comparație cu confortul ființei umane? Luă cazmaua pe care Ty o sprijinise de peretele coșmeliei și începu să-și croiască drum în interior.

Două ore mai târziu, pe marginea stâncii făcuse o grămadă destul de mare de gunoi. Nu voia să arunce nimic în prăpastie înainte să vadă la lumina zilei despre ce era vorba, dar se părea că în cea mai mare parte erau bucăți de carne și carcase întărite și năpădite de furnici.

În colțul din fund al unicei camere găsi o lădiță de lemn, pe care o scoase afară.

Văzu că are un lacăt mare, dar la fel ca tot ce se mai găsea înăuntru, era acoperit de rugină și fără prea mare efort reuși să deschidă lădița. Înăuntru erau câțiva dolari, în bancnote prăfuite, și un bolovan mai mare care părea să fie din aur solid. Pe fundul lăzii găsi fotografia unei femei tinere și drăguțe. Chris o privi la lumină, o șterse de praf și studie femeia. Părea fericită și încântată de ceva și gata să cucerească lumea. Zâmbind, Chris vârî fotografia în buzunar și se apucă să închidă la loc lădița.

-Ceva interesant? auzi vocea lui Tynan din spate.

-Ar fi trebuit să dormi. Ai stat treaz toată noaptea, spuse ea.

-Am dormit destul. Ce faci acolo? în viața mea n-am mai văzut o femeie ca

tine,căreia să-i facă atâta plăcere să-și vâre nasul peste tot.

-Nu-mi vâram nasul,făceam curățenie.Se așeză lângă ea cu zâmbetul ăla cu subântelesuri,atât de enervant.

-Făceai curățenie în cutii? o întrebă făcând un gest spre lacătul mare și ruginit care zăcea jos.Ai găsit ceva interesant?

-Numai vreo doi pfunzi de aur,zise ironic,întinzându-i bolovanul.De asta nu vrea să părăsească locul minerul tău? Ty luă piatra,se sprijini într-un cot și o cercetă.

-Aurul nebunului.Bătrânul nu știe ce este ăla aur dacă-l vede.Există acolo sus,pe deal,un loc unde sapă de ani de zile.Săpa de când eram eu copil.

-Dacă nu este nici un fel de aur,de ce mai stă aici? De ce trăiește în felul ăsta? întrebă Chris luându-i piatra din mână.

-El crede că aici se găsește aur și realitatea nu are nici o legătură cu convingerile bătrânului.Cât despre faptul că trăiește în modul ăsta,pur și simplu îi este teamă să arunce ceva.Dacă nu poate vinde astăzi,le ține până când crede el că or să valoreze ceva.

-Cum ar fi copiii.Un nou-născut nu valorează prea mult,dar un băiețel puternic poate munci.Tynan nu-i răspunse.Privea o pasăre așezată pe o creangă deasupra capului,părănd mulțumit să nu se miște pentru moment.

-Cum a trăit aici,sus? Trebuia să aibă bani de mâncare de undeva.Întotdeauna a furat și a vândut lucruri?

-Obișnuia să fure,dar de la o vreme,când am putut,i-am trimis eu bani,spuse după un timp Tynan.

-Tu? De ce tu? După ce ți-a făcut și după cât îl urăști,credeam că nu faci nimic pentru el.

-Bătrânul ăsta este pentru mine tot ce poate fi mai apropiat de un tată.În plus,n-am vrut să mai vândă și alți copii.

-Mă întreb cum a ajuns să fie așa.Mă întreb ce lucruri îngrozitoare i s-or fi întâmplat.Pun pariu că a iubit și el cândva.Poate și-a pierdut iubita și nu a mai găsit-o niciodată.Ty se uita la ea ca și cum s-ar fi întrebat dacă nu și-a pierdut mințile.

-Ce te face să crezi că bătrânul ar fi iubit vreodată pe cineva?

-Am găsit fotografia femeii pe care a iubit-o.

-Ia să văd,zise Ty încet și Chris îi dădu fotografia.O privi lung,înainte să i-o înapoieze.Mi-a spus că a aruncat-o în prăpastie și eu l-am crezut.

-Ai mai văzut-o?

-Multă vreme a fost pentru mine cea mai prețioasă comoară pe care am avut-o.

-Cine este femeia? întrebă ea șovăind.

-Mi s-a spus că este mama mea.

-Mama ta? Dar Ty,nu-ți dai seama că dacă ai fotografia asta,poți să afli cine a fost? Să descoperi cine ești?

-Știu cine sunt,zise strigând din dinți.

-Cum o cheamă? întrebă Chris privind lung fotografia.

-Nu știu.

-Dar n-ai încercat să afli ?

-Pe cine să întreb? zise uitându-se la ea.Bătrânul mi-a spus că a scos un singur cuvânt înainte să moară și anume Tynan.

-Ai arătat fotografia femeilor de la...Roșcata?

-Sigur că au văzut-o,dar nimeni nu a știut cine era.Toate s-au minunat cât de romantic este totul și au tot cumpărat rame pentru fotografie,iar bătrânul venea,lua ramele și le vindea.A fost o mare sursă de venit pentru el de-a lungul anilor.Chris se uită pe spatele fotografiei.

-Uite,scrie ceva aici,pe spate,dar nu pot să descifrez.

-Sunt literele Sa...Restul s-a șters.Îmi tot ziceam că pe mama a chemat-o Sarah.

-Ți-ai petrecut multă vreme privind fotografia asta,nu-i așa?

Tynan nu-i răspunse,ci se întinse pe spate și privi cerul.

-Mi-a lipsit cerul cât am fost la închisoare.Ce poți vedea din el,de acolo,este brăzdat de barele de fier.Și nu-mi plăcea nici zgomotul.Chris voia să știe mai mult despre fotografie.

-Cum a ajuns fotografia asta în mâinile bătrânului? Dacă a avut asupra ei această fotografie,trebuie să mai fi avut și alte lucruri.

-A vândut totul,chiar și hainele și lenjeria de corp.Cred că a azvârlit trupul gol jos,în prăpastie.Sau poate că mai este încă pe aici,pe undeva.

-Tynan! Cum poți fi atât de cinic? Femeia a fost mama ta și a murit dându-ți viață.

-A murit cu trei gloanțe în spate,zise el ridicându-se.

-Dar cine să vrea să o omoare? De ce?

-Este ceva de mâncare pe aici? Sau mă duc să aduc ceva vânat?

-De ce nu-mi răspunzi? Poți să-ți imaginezi de ce ar vrea cineva să împuște o femeie însărcinată?

-De ce trișează bărbații la cărți? De ce se îmbată și se omoară între ei? Nu știu.Rătăcea pe-aici,prin pădure,cu trei găuri făcute de gloanțe în spate,a căzut la pământ,m-a născut,a spus Tynan și a murit.Asta-i pe scurt tot ce știu.Minerul a stat lângă ea până a născut,a vrut să-i lase acolo pe amândoi-și pe ea și pe copil

-apoi s-a gândit că ar putea să vândă hainele care nu erau îmbibate cu sânge și

copilul care orăcăia, așa că a dezbrăcat-o-pe ea a dezbrăcat-o, iar pe mine m-a dus în oraș. Asta-i Chris, asta-i tot ce este de spus. A vândut totul, în afară de fotografie. Nimeni nu a vrut fotografia unei femei pe care nu o cunoștea, așa că într-o vară, când m-a adus aici să muncesc, am luat-o eu. Acum pot să mănânc ceva? Chris continua să studieze fotografia.

-Este o femeie foarte drăguță.

-A fost. A fost drăguță. Este moartă de multă vreme. Chris, de ce te interesează atât mama mea?

-Mă interesează... Se opri brusc. Aproape că spusese că de fapt el este cel care o interesa. Sunt reporter, zise ridicându-se. Sunt curioasă, asta-i tot. Totul îmi trezește curiozitatea.

-Zău? Eu sunt curios să văd ce fierbe în cratița aia. Veni mai aproape de ea. Poate mergi la vânătoare cu mine.

-Nu pot să o las aici pe Pilar.

-Poate să meargă și ea cu noi. O să-i facă bine puțină mișcare.

-Nu cred. Trebuie să curăț aici și... Ty se apropie și mai mult de ea și-i puse mâna pe obraz.

-Chris, te rog, vino cu mine. Îți promit că am să mă port cum trebuie. N-am să fac nimic ce n-ai să vrei tu. Se îndepărta de el. Cu vocea asta putea să dea gata pe oricine.

-N-ar trebui. Ar trebui...

-Ar trebui ce? o întrebă înaintând spre ea, în timp ce Chris se dădea înapoi.

-Chris! o strigă Pilar. Aș vrea să mă mișc și eu puțin. N-ai vrea, de dragul meu, să mergem cu Ty?

-Cred... cred că da, zise, privind în ochii lui zâmbitori. Dar nu care cumva să încerci ceva, îl avertiză ea. N-am de gând... să-ți cedez.

-Scumpo, dar nici măcar nu ți-am cerut încă, zise lăsând ochii în jos și privind-o printre gene. După ce mănca aproape toate cotletele pe care le pregătise Chris, Tynan își luă pușca, o ajută pe Pilar să se ridice și porni pe cărarea din spatele cocioabei. Chris încercă de vreo două ori să-i spună ceva despre faptul că forțează piciorul rănit, dar el îi zâmbi și merse mai departe.

-Îți amintești când tu și cei din banda Chanry ați jefuit banca aia din Texas și... începu Pilar.

-Ați jefuit o bancă? exclamă Chris. Auzi, să jefuiască o bancă.

-Crede că sunt curat ca un fulg de nea, că sunt complet nevinovat, zise el făcându-i cu ochiul lui Pilar.

-Cum poți să spui așa ceva, când te-am văzut cu ochii mei împușcând un om.

L-am luat la un picnic,a început să se certe cu cineva și omul a fost împușcat.La un picnic organizat de biserică,imaginează-ți.

-Rory Sayers,îi spuse Ty lui Pilar ca și cum era suficient ca răspuns.

-În viața mea n-am întâlnit pe cineva care să o merite mai mult,zise Pilar.Ty,nu aveai o grădină aici când erai copil?

Chris mergea în urma lor și se simțea de parcă era la o petrecere și era singura care nu cunoștea lumea.Pilar și Ty vorbeau cu ușurință despre lucruri care nu aveau nici un sens pentru ea.Pomeneau nume de oameni și locuri,vorbeau de întâmplări fantastice cum ar fi fost încălcarea repetată a legii,împușcături,nume de proscriși despre care ea citise numai.Când au ajuns în vârful dealului Tynan merseră vorbind până când au dat într-un luminiș.

-Aici era grădina,spuse el.Plantasem morcovi,și cartofi și căpșuni.Căpșunile nu s-au făcut,iar iepurii îmi ronțăiau frunzele de morcovi de cum răsăreau.

Privește,zise luând de jos o cană de tablă ruginită,care fusese turtită.Una dintre primele mele ținte.Exersam aici sus ore întregi.

-Nu prea aveai ce să faci altceva,spuse Pilar.Mina de aur a bătrânului este pe undeva pe aici?

-Nu este departe,undeva pe la capătul potecii.Pilar o porni pe cărare,dar Chris rămase pe loc.Tynan se îndreptă spre ea și,înainte să-l poată opri,o cuprinse în brațe.

-Te simți puțin cam pierdută?

-Firește că nu,răspunse,împingându-l,dar fără nici un rezultat.

-Putem să-i spunem lui Pilar să se întoarcă,iar noi doi am putea merge în tufișuri.Cunosc eu un loc numai bun pentru făcut dragoste.Liniște,izolat,în apropierea unui firicel de apă și cât este vara de lungă este plin de flori.Ți-ar plăcea să faci dragoste pe un pat de flori?

-Nu,nu mi-ar plăcea,răspunse,dar vocea nu-i era prea convingătoare.Nu vreau să fiu femeia unui bărbat care nu are principii morale.

-Principii morale? Dar ce legătură au principiile morale cu a face dragoste? Chris,iubito,te pot face să te simți atât de bine...Ne-am putea face reciproc să ne simțim bine.

-Lasă-mă în pace,Tynan,zise îndepărtându-se de el.Nu am de gând să fiu una dintre femeile tale și ai face mai bine să te obișnuiești cu ideea.Am să mă duc acasă la tatăl meu și am să stau acolo,am să mă căsătoresc cu vreun fermier și am să fac o droaie de copii.

-La cine te-ai gândit? o întrebă supărat.La Prescott?

-Sunt sigură că Asher o să fie un soț bun.

M-a cerut de nevastă și s-ar putea să accept. Oricum, ce contează pentru tine? Nu vrei să te legi la cap cu nevastă și copii. Tu ai optat deja și eu la fel, așa că ce te mai deranjează? Îi vedea furia în privire.

-Zici că ești o femeie cu principii morale, dar care este diferența între a te vinde pentru câțiva dolari și a te vinde pentru o bucată de hârtie și un inel de aur?

Ridică privirea spre el.

-Cel puțin eu sunt cea care stabilesc prețul, nu tu. Se strecură pe lângă el și o porni pe potecă după Pilar. O găsi stând lângă o gaură neagră care părea să fie intrarea în mină, ținând în mână o bucată de rocă la fel ca aceea pe care Chris o găsisese în lădița din magherniță.

-Este plin pe aici de asemenea pietre. Presupun că el crede că este aur și că toată lumea este pur și simplu prea proastă ca să-și dea seama ce este de fapt. O privi pe Chris. O-ho! Arăți de parcă ați făcut-o din nou!

-Nu, n-am făcut-o. Este cel mai încăpățânat om din lume. Se pare că nu pot să-i vâz în căpățâna aia mare că atunci când spun nu, așa rămâne. L-a mai refuzat vreo femeie până acum?

-Mă îndoiesc, zise Pilar serioasă. Dar nici nu l-am văzut să insiste atât pe lângă o femeie cum o face cu tine. De obicei nu face decât să se așeze, iar restul vine de la sine din cauza feței lui. Iar în cel mai rău caz, deschide gura și vorbește, iar dacă până atunci femeia mai rezistă, apoi când îi aude vocea se topește cu siguranță.

-Aștept mai mult de la un bărbat decât o față frumoasă și o voce plăcută. Iar Tynan nu pare capabil să-mi dea ce aștept. Auziră în depărtare un foc de armă.

-Cred că a găsit ceva și ne aduce de mâncare. Hai să-i ieșim înainte, zise Pilar. Văzând că Chris era hotărâtă să nu se miște din loc, o prinse de braț. În câteva zile tatăl tău va fi aici și nu vei mai fi nevoită să-l mai vezi pe Tynan. Este pentru prima dată de nu mai țin minte când ne odihnim și noi, așa că hai să facem tot ce putem ca să fie cât mai plăcut, nu vrei?

Aproape în pofida voinței ei se lăsă trasă de Pilar. Doar n-o să permită oricui să-și dea seama că numai gândul că nu o să-l mai vadă niciodată pe Tynan îi făcea să-i ajungă inima în gât. Când îl găsiră pe Tynan, jupuia deja o căprioară mică, iar Chris pregăti focul. În curând, mirosul de carne friptă umplu aerul.

-Drăguț loc, nu-i așa? zise Ty întinzându-i o bucată de carne. Privi în jur și-și dădu seama că era exact locul pe care îl descriesese, locul unde ar fi vrut să facă dragoste cu ea.

-Da, este frumos spuse ea rece. Pilar, de ce nu ne vorbești despre bucuriile căsniciei? Și despre copiii tăi? Câți ani au?

Ignoră mormăitul lui Tynan și întoarse capul ascultând-o pe Pilar căreia-i era dor

de casă cum vorbea despre soțul și copiii ei. Nu lăsa deoparte greutatea vieții lor, și nici sărăcia și strădania permanentă, dar din ce spunea, reieșea un puternic sentiment de solidaritate pe care Chris și-l dorise toată viața. La rândul ei, Pilar îi ceru lui Chris să-i vorbească despre subiectele abordate în ziare, minunându-se cât de palpitant trebuia să fie totul.

-A fost, acum sunt hotărâtă să mă așez la casa mea.

-Vrea să facă asta din momentul în care a țâșnit cineva dintr-un dulap de haine, zise Tynan -din spatele ei cu sarcasm în voce. Crede că dacă o atinge un bărbat, trebuie să se și căsătorească cu ea.

-Nu este deloc adevărat, sări Chris întorcându-se spre el. Nu știu cum de mi-am putut măcar închipui că sunt îndrăgostită de tine. Ești un înfumurat nesuferit și mult prea obișnuit să faci numai ce vrei și cum vrei tu. Mă îndoiesc că m-aș mărita cu tine chiar dacă m-ai implora.

-Nu-ți face atâtea probleme. De acum într-o săptămână am să fiu liber. N-o să mai am sarcina să mă ocup de o fată bogată și răsfățată care crede că poate avea orice-sau pe oricine. O să fiu liber, mă auzi? Nici tu și nimeni altcineva n-o să-mi ia mie libertatea.

-Încetați, ce naiba se întâmplă cu voi amândoi? zise Pilar. Parcă ați fi băieții mei. Ascultați-mă, mai avem câteva zile de stat împreună, așa că haideți să încercăm să ne înțelegem. Ty, ești probabil furios pentru că nu ai dormit deloc și cred că te doare și piciorul. De ce nu-ți pui capul în poala lui Chris, iar ea să ne spună o poveste? M-aș oferi să te țin eu, dar am de gând să mă întind și eu puțin și să dorm. Chris nu-l privi, lăsându-se o lungă tăcere.

-Bine, zise ea în cele din urmă. Poate că toți avem nevoie de puțină odihnă. Poți să pui capul în poala mea.

-Numai dacă juri că n-o să consideri asta drept o cerere în căsătorie.

-Dacă ai fi unul dintre copiii mei, zise Pilar, te-aș smotoci pentru asta. Pune capul acolo jos și poartă-te cum trebuie. Chris se sprijini cu spatele de un copac și Tynan își puse capul pe picioarele ei. O vreme amândoi fură foarte rigizi, atingându-se cât mai puțin posibil.

-Anul trecut am citit o carte în franceză, Conte de Monte Cristo, așa putea să vă spun povestea lui, zise Chris.

-Numai dacă oamenii din poveste nu se căsătoresc ca să trăiască fericiți până la adânci bătrâneți, spuse Tynan cu capul într-o parte și cu ochii închiși.

-Este o poveste despre lăcomie, infidelitate, crimă și răzbunare. Cred că ar putea să fie biografia ta.

-Sună frumos, zise el legănându-și capul în poala ei.

-Sunt sigură că națiunea franceză va fi încântată de aprecierea ta.Începu povestea,vorbindu-le de răzbunarea care-i obseda pe cei doi bărbați îndrăgostiți de aceeași femeie.

-Personaje de roman,mormăi Tynan,dar nu mai spuse nimic când Chris intră cu voce moale în miezul poveștii.În câteva minute auzi răsuflarea regulată a lui Pilar,care adormise.Și Tynan părea că doarme și,ca să fie sigură,începu să-i dea părul de pe față.Părea atât de tânăr cu fața destinsă.Continuă povestea,deși amândoi ascultătorii ei dormeau și ea știa asta,dar îi plăceau poveștile și îi plăcea să le spună.Când,ajunse la sfârșitul tragic se opri,cu mâna pe tâmpla lui Tynan, cu degetele afundate în buclele lui negre,ascultând ciripitul păsărelelor.

-Îmi place așa,se auzi vocea lui în liniștea care se lăsase.

-Credeam că dormi,zise Chris și vru să-și retragă mâna,dar el nu o lăsă.

-Nu,am vrut să ascult toată povestea.Un vânzător la un magazin mi-a spus că minerul,cam pe când m-am născut eu,i-a vândut o carte,întotdeauna m-am întrebat dacă a fost cartea mamei mele și dacă da,ce carte era.Întotdeauna mi-au plăcut poveștile.Încet,începu să-i sărute degetele,ca și cum era cel mai firesc lucru din lume.

-Vrei să încetezi să mai faci asta?

-Chris,dacă o să mă căsătoresc vreodată,îți jur că tu vei fi prima femeie la care mă voi gândi.De fapt,ideea să trăiesc cu tine este cea mai tentantă ofertă care mi s-a făcut vreodată.Ești drăguță,înflăcărată la pat...Chris aruncă o privire spre Pilar,dar ea părea că doarme dusă.

-Și ești cea mai interesantă femeie pe care am întâlnit-o vreodată.Am vorbit cu tine și ți-am spus lucruri pe care nu le-am spus niciodată nimănui,dar adevărul este că nu sunt făcut pentru căsătorie.Nu cred că aş putea să stau într-un singur loc mai multă vreme-adică dacă am să mai ies vreodată din închisoare,unde o să mă arunce tatăl tău dacă îndrăznesc să mă gândesc să mă însor cu prețioasa lui copilă.Nu vezi că pur și simplu nu ar merge?

Chris nu lăsă să i se vadă furia de care fusese cuprinsă.Părea ca el să aibă o logică în tot.Nu voia să se căsătorească-probabil că era îngrozit de idee-așa că încerca să-i spună că nu o poate face pentru că nu se putea gândi la ea.

-Înțeleg foarte bine,spuse ea cu simpatie în voce.Tu nu vrei să te căsătorești,iar eu refuz să mă culc cu un bărbat care nu vrea să se căsătorească cu mine.Să lăsăm lucrurile așa cum sunt.Întoarse capul să o privească.

-Chris,n-ar trebui însă să ne bucurăm de toată fericirea pe care o putem găsi? Când o putem găsi? înainte să ne despărțim pentru totdeauna și să nu ne mai vedem niciodată?

-Nici să nu te gândești,îi spuse adresându-i cel mai dulce zâmbet de care era capabilă.O secundă crezu că o să înceapă să răcnească din nou la ea,dar pe buzele lui pline nu văzu decât o umbră de zâmbet.

-Nu poți să acuzi omul pentru că încearcă,întoarse capul și începu să-i sărute din nou vârful degetelor.După calculele mele,mai avem cel puțin patru zile înainte să se întoarcă Prescott cu tatăl tău.Cine știe ce se poate întâmpla în răstimpul ăsta?

-Eu știu foarte bine ce nu o să se întâmple,zise Chris sigură de ea,dar Tynan nu păru să creadă și începu să-și înfigă ușor dinții în pielea sensibilă a palmei ei.

-Așa bătrâne,zise Prescott,slăbindu-i pentru a treia oară frânghiile cu care era legat bătrânul,care duhnea îngrozitor.În toată treaba asta era ceva ce-l deranja pe Asher; luase omul de la casa lui și-l ținea legat de mâini și de picioare,deși bătrânul nu făcuse nimic ca să merite un asemenea tratament.Când se plânse că-l rod frânghiile,lui Asher i se făcu milă de el și i le slăbi.

-Am să mă culc puțin acum,zise Asher frecându-se la ochi.Călărea de aproape două zile și știa că dacă n-o să se odihnească puțin,n-o să ajungă niciodată acasă la Mathison.Cu o ultimă privire de compasiune spre bătrânul care ședea rezemat de un copac și-l cerceta cu suspiciune,Asher se pregăti să se culce folosind șaua drept pernă.Bătrânul se prefăcu că doarme până când îl auzi pe Asher cum sforăie,apoi își frecă mâinile până când și le scoase din frânghii.

-Prostul,mormăi el privind cu dispreț spre Asher,care dormea.

Își dezlegă și picioarele bombănind: Prostul!Se ridică fără să facă nici un zgomot,privi în jur până când zări în apropiere un pietroi mai mare,se aplecă,îl luă și se strecură spre Asher trântindu-i pietroiul în cap.Rămase un moment în picioare lângă el privind spre forma fără cunoștință,apoi începu să-i scotocească prin buzunare,în cincisprezece minute îi luă lui Asher tot ce avea de valoare,lăsându-l numai în chiloți,fără șa,fără pistol,fără bani și fără cizme.Se gândi câteva minute dacă să-l dezbrace și de chiloți sau măcar să-i taie nasturii,dar auzi de undeva nechezatul unui cal și hotărî să o șteargă.

Încalecă un cal,îl luă de căpăstru pe celălalt și începu să bodogăne.

-Crezi că ești deștept,domnule Tynan Care-și-a-ucis-mama! Dar cunosc eu pe cineva care o să plătească bine ca să afle unde ești.Știu eu pe cineva.Am să-ți arăt eu.Înjurând și bodogănind porni spre nord,către proprietatea lui Dyan.

CAPITOLUL 24

În următoarele două zile,Chris făcu tot ce putu ca să se țină cât mai departe de Tynan,dar era aproape imposibil.Dacă se ducea după apă,venea și el.Dacă se oprea să privească peisajul,apărea și el,cu invitația în privire și cu ochii pe ea.La un moment dat tresări puternic auzind zgomot dintr-un tufiș,ca să se trezească cu Ty,care o prinse și o strânse în brațe.În dimineața celei de-a doua zile auziră focuri de armă în depărtare și inima începu să-i bată cu putere,în timp ce Tynan își luă pușca și se furișă pe cărare ca să vadă despre ce era vorba.Aproape că începu să plângă de bucurie când se întoarse și-i spuse că nu erau decât vânători și că erau destul de departe.

-Ești îngrijorată din cauza mea? o întrebă cu privirea aprinsă și citindu-i-se clar dorința pe față.Chris își prinse fusta de poale și o luă la fugă,îndepărtându-se de el.

-S-a întâmplat ceva? o întrebă cu nevinovăție Pilar.Preluase ea sarcina gătitului din momentul în care Chris prăpădise bunătate de făină în încercarea de a face niște pesmeți.

-Omul ăsta este o belea! zise cu inima bătându-i de să-i spargă pieptul.

-Categoric te place.

-Ei bine,eu nu-l plac.

-Nu te-a învățat mama ta că nu-i frumos să minți? pufni Pilar.

-Cred că există multe lucruri pe care mama nu m-a învățat,zise încet Chris.Ca de exemplu cum să refuzi un pistolar insistent.Pilar,cred că încep să cedez.Încă două zile așa și n-o să mai pot spune nu,indiferent ce mi-ar cere.

-Nu știi de ce am eu impresia că Tynan știe asta.

-Zău,trebuie să fiu puternică.N-am de gând să-i cedez și este lucru stabilit.

Indiferent ce-mi spune,indiferent cum mă privește,n-am de gând să-i cedez.O privi pe Pilar cu mare tristețe și îngrijorare în ochi.Dacă mă mai sărută o dată pe ceafă,sunt pierdută.Zâmbind,Pilar se concentra asupra pesmeților.Chris reuși să se țină departe de Tynan în restul zilei,dar seara el îi ceru să meargă să facă împreună o plimbare.

-Nu ți-am cerut să fugi cu mine,ci doar să facem o plimbare,zise când văzu cum buzele i se țuguiau să spună nu.Jur că n-am să te ating,pentru că știu că nu poți rezista când este vorba de mine,dar cel puțin...

-Nu pot rezista când este vorba de tine! Auzi! Ba pot rezista foarte bine.Mi-aș putea petrece cu tine tot restul vieții pe o insulă tropicală și tot ți-aș rezista,minți ea.

-Grozav! zise el cu un zâmbet.Atunci n-ai nimic împotriva să ne plimbăm puțin

chiar acum,sub clar de lună.Chris știa că fusese încolțită și apelă la Pilar pentru ajutor,dar Pilar refuză să meargă cu ei pretextând că o doare rana de la umăr.

Firește,nu o duruse când făcuse gogoșile,dar acum de-abia își mai putea mișca mâna.Mai de voie,mai de nevoie,Chris porni pe poteca spre izvor cu Tynan în urma ei.

-Vrei să ne luăm la întrecere care merge mai repede,sau ți-e teamă să mergi alături de mine? întrebă el.Se opri și se întoarse spre el.

-Firește că nu mi-e teamă să merg alături de tine.Numai că nu-ți dai seama cât de încet mergi din cauza răni din picior.

-Asta să fie? zise el zâmbind cu subînțeleș.O luă de braț.Atunci poate că ar trebui să ajuți un pic un invalid sărman ca mine.Merseră împreună o vreme,Chris încercând,în pofida faptului că se țineau de braț,să stea cât mai departe de el.

-Acum câteva săptămâni nu puteam să scap de tine.Unde mă suceam,unde mă învârteam,erai acolo,cerându-mi să-mi scot cămașa sau pantalonii iar când te-am văzut de vreo câteva ori la început,n-aveai pe tine chiar nimic.Iar acum nici nu te mai apropii de mine.

-Asta a fost înainte,zise cu privirea ațintită undeva în față.

-Înainte de noaptea petrecută la cabană? înainte de noaptea în care am făcut dragoste și ne-am simțit atât de minunat?

-Nu a fost chiar atât de minunat pentru tine.Mi-ai spus că nu vrei să ai de-a face cu mine,că pentru tine nu sunt decât una dintre nenumăratele femei.

-Poate că am fost puțin cam dur cu tine în noaptea aia,dar mă înspăimântaseși de moarte când ai început să vorbești de căsătorie și copii.Nu poți să uiți toate astea și să o luăm de la capăt? Ne-a fost atât de bine până când ai hotărât că trebuie să-mi pui jugul ăla de gât.Se smulse de lângă el.

-Nu vreau să-ți pun nici un jug de gât.Căsătoria este altceva.Este pentru doi oameni care se iubesc reciproc,iar eu,prostește,am crezut că asta am făcut în noaptea aia-că am făcut dragoste.Eram îndrăgostită de tine,altfel n-aș fi făcut-o...nu te-aș fi lăsat să te atingi de mine.Dar pentru tine nu a fost dragoste.Tu nu mă iubeai,nu m-ai iubit niciodată.Tu ai obținut ce ți-ai dorit,eu nu.Se întoarse să-și ascundă lacrimile.Ty o luă în brațe,o răsuci și-i ascunse fața la pieptul lui.

-Chris,nu cred că vreo femeie să se fi îndrăgostit până acum vreodată de mine și nu am nici cea mai mică idee ce înseamnă să fii îndrăgostit.Îmi pare rău,nu am vrut să te rănesc.Poate că doar ți-ai închipuit că ești îndrăgostită de mine pentru că știi să mânuiesc o armă și pentru că nu semănăm cu nimeni întâlnit de tine

până atunci și...

-Am întâlnit sute de pistolari și sute de proscriși, zise ridicând privirea spre el și-mi displace să-mi spui că nu știu ce este în capul meu. Pot să-ți spun...

Nu putu continua pentru că Tynan o sărută sorbindu-i însetat gura, mângâind-o, lipind-o cât mai strâns de coapsele lui, încercând chiar să o înfășoare cu trupu-i înfierbântat. Chris știa că nu va rezista mult dacă va continua să o atingă în felul ăsta.

-Te rog nu, șopti când simți cum se îndreaptă spre gâtul ei. Te rog nu mă atinge.

Nu pot să suport. Nu pot să-ți rezist.

-Nici nu vreau s-o faci, îi răspunse mușcând-o ușor de lobul urechii. Nu se opri decât când ajunse în colțul ochilor și simți gustul sărat al unei lacrimi. Se îndepărtă brusc.

-Pleacă atunci, zise cu furie reținută în voce. Întoarce-te la patul tău rece și stai acolo singură. Lacrimile începură să-i curgă în voie și porni în grabă pe cărarea întunecoasă înapoi spre tabără. Pilar nu scoase nici un cuvânt când Chris se trânti pe patul de fân lângă ea. Plânse îndelung înainte să ia o hotărâre. Nu-i păsa dacă se căsătorește cu ea sau nu și nu-i păsa dacă o iubea sau nu. În momentul ăla tot ce simțea pentru el era dorință și-ar fi vrut să fie la fel ca în noaptea aceea în cabană. Dorea să-i simtă mâinile frământându-i trupul, dorea să facă din nou dragoste cu el. Ștergându-și nasul, dar simțindu-se mult mai bine acum, când decizia fusese luată, se ridică și părăsi șopronul. Știa că Tynan dormea nu departe de ele, afundat puțin între copaci, astfel încât indiferent cine ar fi venit noaptea la colibă să nu-l poată zări. Se îndreptă spre locul unde dormea, dar nu era acolo. Încet, în mod deliberat, își scoase toate hainele, se întinse pe pătură și-l așteptă.

Așteptându-l, adormi zâmbind cu gândul la momentul când o va trezi.

-Chris, zise Tynan luând-o în brațe. Oh, frumoasa mea, iubita mea Chris.

Somnoroasă, deschise ochii. Se făcuse ziuă, păsărelele cântau, în jurul lor pluteau miresmele pădurii trezite dimineața devreme iar mâinile lui Tynan erau pe trupul ei, mângâindu-i cu tandrețe pielea, li mângâie coapsele cu nerăbdarea unui copil care are în mână prima lui păpușă.

-Ai venit la mine, murmură. Ai venit la mine! N-am dormit noaptea trecută. Am rătăcit prin pădure. Oh, Chris, mă scoți din minți. Frumoasa, frumoasa mea Chris, mă faci mai nefericit decât eram în închisoare. Chris simți cum explodează de bucurie când îi auzi cuvintele. Sperase din toată inima să-l facă nefericit, cel puțin tot atât de nefericit pe cât o făcea el.

Îi luă capul în mâini și o sărută ca și cum n-ar mai fi vrut să-i dea drumul niciodată. Îi înconjură gâtul cu brațele și-l trase mai aproape de ea. Își dorea să

facă asta de multă vreme și se părea că sentimentele împotriva cărora luptase erau foarte trainice. Se întinse lângă ea pe pătură, mângâind-o tandru. Își scoase cămașa, se lipi de ea cu o dorință pătimașă care-i aprinsese toate simțurile, sărutând-o neostoit. Brusca, se retrase și înălță capul ca și cum încerca să audă ceva.

-Trebuie să plec. Este cineva acolo.

-Nu este decât Pilar, zise ea încercând să-l tragă înapoi. N-o să vină aici.

Tynan se ridică și-și puse cămașa pe el.

-Vine cineva pe cărare. O privi cu resemnare. Am noroc ca tatăl tău să fie deja aici. Chris se gândi că arăta de parcă era gata să izbucnească în lacrimi. Ai face mai bine să te îmbraci. Dacă nu este el, putem continua mai târziu, iar dacă este, s-ar putea să pună tot felul de întrebări dacă o să-și găsească fetița sărutându-se cu omul pe care l-a angajat. Când Chris deschise gura să spună ceva, o opri. Nu invoca nici un argument și nu face să-mi fie și mai greu. Te rog îmbracă-te și lasă-mă să văd despre ce este vorba.

Tynan se ridică și o privi cu o expresie de tristețe, dorință și durere. După ce se îmbracă, o prinse în brațe și o trase la pieptul lui.

-Am îmbătrânit cu douăzeci de ani de când te-am cunoscut. Sper din toată inima mea să fie oricine altcineva numai tatăl tău nu. După un sărut scurt, îi dădu drumul, o prinse de mână și porni spre luminișul în care se afla coliba. Pilar dormea sub șopron.

-Caută în sacul de la oblâncul șeii mele și ai să găsești un binoclu, la-l și adu-mi-l. Chris alergă să facă ce-i ceruse. Pilar se ridică într-un cot și o privi.

-Ești fericită în dimineața asta? o întrebă ea.

-Aș fi fost și mai fericită, zise Chris căutând în sac. Aș fi fost extrem de fericită dacă Tynan s-ar fi obosit să se întoarcă să doarmă noaptea trecută. Pilar mormăi ceva, apoi întrebă.

-Ce se întâmplă?

-Ty spune că a auzit pe cineva venind pe potecă. Eu nu am auzit nimic, dar s-a dus să vadă despre ce este vorba. Aha, l-am găsit.

-Vin și eu cu tine, zise Pilar și se sculă într-o clipită pornind pe deal în sus după Chris. Tynan se întinsese pe o stâncă, una cu pământul, de parcă era o șopârlă și trebui să le strige ca să le atragă atenția.

-Sunt ei, zise cu mare tristețe în glas. Știam că așa o să fie. Întinse mâna spre Chris să ia binoclul. Chris și Pilar urcară pe stâncă lângă el.

-Ești sigur că este tata? întrebă brusc însuflețită Chris.

-Indiferent cine o fi, sper să ne fi adus niște provizii, spuse Pilar.

-După cât de mulți sunt,cred că Mathison și-a adus cu el întreg ranch-ul.

Chris îi luă binoclul din mână.Era fără nici o îndoială tatăl ei călare pe calul care părea prea mic pentru el,cu spatele drept ca o șină de cale ferată-și se putea vedea chiar și de la această distanță cât de supărat era.Lăsă binoclul jos și văzu că Ty o privește zâmbind ironic.

-Să-ți împrumut arma mea ca să te aperi? o întrebă ridicând dintr-o sprânceană.

-Cine este omul de lângă el? întrebă,Pilar privind și ea prin binoclu.

-Nu l-am văzut niciodată,răspunse Ty.Chris coborî de pe stâncă.

-Cred că ar trebui să vă spun ceva.Dacă vreunul dintre voi este mai sensibil ar fi mai bine să se retragă acum.Starea de spirit a tatălui meu este...Nu putu găsi cuvântul care să o descrie într-un mod adecvat.Trase adânc aer în piept ca să-și facă curaj,apoi porni să coboare culmea îndreptându-se spre tatăl ei și oamenii care călăreau cu el.Șovăi la început,dar pe măsură ce îl vedea mai clar,începu să prindă viteză,până când o zări și el.Del Mathison dădu pinteni calului și țâșni ca fulgerul,lăsându-i împietriți pe ceilalți.

Chris își apucă poalele fustei și începu să alerge cu toată puterea spre el.Când Del ajunse în dreptul ei,nu încetini galopul calului ci întinse mâinile și o prinse din zbor ridicând-o și așezând-o în șa în spatele lui.O învățase asta de când era copil și îi prinsese bine în viață așa cum s-a întâmplat când Tynan a ridicat-o în șa și a trecut cu ea călare prin mijlocul clădirii poștei.

Odată în spatele tatălui ei,Chris văzu că Tynan venise în urma ei,cu arma scoasă, protejând-o din momentul în care o luase la fugă pe potecă.Se întoarse Tynan și-l văzu pe bărbatul care călărea alături de tatăl ei oprind calul și ajutându-l pe să se urce în spatele lui.Del nu pierdu vremea când ajunseră la cabană.Înainte chiar să descalece începu să o dojenească pe Chris.

-Dintre toate nebuniile prostești și lucrurile stupide pe care le-ai făcut,ăsta este cel mai rău.Ascultă la mine,de aici înainte să știi că nu te mai scap din ochi.Tu și întreaga familie a mamei tale,nici unul dintre voi n-ați avut prea multă minte-n cap.Chris se ridică pe vârfuri și-l luă de gât.Era fericită să vadă cât de bine arată; înalt,bine făcut,cu un cap leonin,cu părul alb bogat dispus ca o cunună în jurul unei fețe frumoase.O îmbrățișa și el,apoi o împinse cât colo și începu din nou.

-Știi prin ce-am trecut din cauza ta? Ai măcar idee câți oameni au venit să-mi spună că ești la un pas de a fi ucisă?

-Câți? întrebă ea solemn.

-Să nu faci pe deșteaptă cu mine,tânăra doamnă,că am să fac ce ar fi trebuit să facă oamenii ăștia cu tine.Unde este junele ăla flușturistic pe care l-am trimis după tine? El trebuia să te protejeze.

Tynan păși înainte. Locul din fața cabanei era plin de bărbați și cai.

-De mine întrebați? Del îl privi pe Ty din cap până-n picioare, văzându-i bandajul murdar de pe picior.

-Văd că era cât pe-acți să te târască și pe tine după ea. Tynan își îndreptă spatele.

-Îmi asum întreaga răspundere pentru tot ce s-a întâmplat. Au existat câteva ocazii când aș fi putut să o aduc acasă în siguranță.

-Hm! pufni Del. N-ai putut să o ții prea bine în frâu cât ai fost la închisoare. Și ce este cu zvonul ăsta pe care l-am auzit că ați fi logodiți?

Chris își ținu răsuflarea privind de la Tynan la tatăl ei. Se părea că Tynan nu are de gând să spună nici un cuvânt și brusc Chris înțelese seriozitatea momentului.

Dacă spune că sunt logodiți, tatăl ei o să-l trimită pe Ty înapoi la închisoare. Își aminti cum arăta spatele lui când l-a văzut prima dată în junglă. Se gândi că l-ar putea ține sub control pe tatăl ei, dar nu era sigură. Dacă da greș? Dacă se întâmplă asta, atunci Ty va fi trimis din nou la închisoare.

-Nu suntem logodiți, zise încet. Am spus asta doar ca să împiedic izbucnirea unei lupte. A fost tot timpul un gentleman perfect și a făcut tot ce a putut pentru a mă proteja. M-a salvat chiar și din ghearele lui Dysan. Chris îl urmărea pe tatăl ei care continua să-l studieze pe Tynan și, după un timp, mârâi ceva, dar nu făcu nici un comentariu.

-Sper ca Chris să accepte propunerea mea, se auzi de undeva o voce și când se întoarse îl văzu pe Asher, cu capul bandajat. Cu un zâmbet posesiv își trecu brațul pe după umerii fetei. Tatăl ei o privi la fel cum făcea când era copil și știa că încearcă să-și dea seama dacă ea spune adevărul sau nu este decât una dintre născocirile ei pline de imaginație. Chris nu putu rezista privirii lui așa că începu să-și studieze mâinile încheștate în față. În momentul ăla Pilar sparse tăcerea.

-Îmi dați voie să mă prezint, zise ea înaintând spre Del cu mâna întinsă. Sunt Pilar Ellery. Nu ne-am întâlnit niciodată, dar am auzit multe lucruri frumoase despre dumneavoastră. Nu vi se întâmplă cumva să aveți ceva de mâncare în sacii pe care i-ați adus cu dumneavoastră? Suntem toți morți de foame.

Del îi strânse mâna dar nu-i zâmbi, și Chris își dădu seama că este supărat, foarte supărat, dacă nu i-a zâmbit el unei femei drăguțe. Se smulse din strânsoarea posesivă a lui Ash și-și strecură mâna pe sub brațul tatălui ei.

-Îmi pare rău că ți-am dat atâta bătaie de cap. N-am vrut. Del o privi îndelung și văzu tristețe în ochii săi. Ce altceva îl mai deranja în afară de faptul că a fost ea în pericol?

-Domnișoară Mathison, îmi permiteți să mă prezint?

În fața ei se afla bărbatul care călărise alături de tatăl ei.

Era aproape de aceeași vârstă ca el, un bărbat înalt și zvelt, cu părul negru argintat la tâmple. Avea privirea ageră și dură a omului obișnuit cu munca fizică, dar în același timp avea o eleganță care nu putea să vină decât din generații de oameni bine crescuți. Deși părea să se simtă foarte bine cu pistolul la cingătoare, și-l putea cu ușurință imagina într-o sală de dans cu un pahar de vin în mână.

-Sunt Samuel Dysan, se recomandă cu o voce plină, profundă.

-Samuel Dysan? Privi în spatele lui spre Tynan și din nou la omul din fața sa. Sunteți cel pe care Beynard...

-Mă caută pe mine? Omul părea surprins.

-L-am auzit că-l caută de ani de zile pe Samuel Dysan. Între Sam și Del avu loc un schimb de priviri.

-O, da, înțeleg. Și când v-a spus el asta?

-Aaa... nu mi-a spus chiar mie, el... aaa... Tynan făcu un pas în față.

-S-a ascuns în tufișuri și a tras cu urechea.

-Era pentru o cauză bună, se răsti ea. Lionel era...

-Lionel? zise Del. Vrei să spui că ai făcut ceva pentru puștiul ăla pe care mi l-ai trimis? Într-o zi am fost nevoit să-l altoiesc de vreo trei ori.

-L-ai bătut pe Lionel? exclamă ea. Nu este decât un copil.

-Ar fi trebuit să te bat și pe tine mai des, dar nu, am fost moale și mi-am zis că fetele sunt altfel. N-am să mai fac din nou greșeala asta. Am de gând să-l cresc pe copilul ăsta așa cum trebuie ca să aibă minte în cap și să n-o șteargă în marile orașe ca să scrie tot felul de istorii din cauza căror să fie împușcat. Știi câți oameni au venit în ultimul timp la mine și mi-au spus: da, a fost aici, a lăsat trei cadavre în urma ei. Îl privi pe Tynan. Voi amândoi ați redus populația lumii cu vreo sută de capete.

-Nu cred că este drept, zise Chris. Tynan a făcut ceea ce trebuia să facă. El...

-Excepție făcând când l-am împușcat pe Rory Sayers, zise Tynan cu toată seriozitatea. Chris se întoarse spre el.

-Și ce-ar fi trebuit să faci? Să stai cu mâinile în sân și să-l lași să te împuște el pe tine? Ai văzut cum te-au hărțuit toți oamenii ăia, încercând să te detemine să faci ceva palpitant? Nu aveai de ales. Trebuia să te aperi. Se opri brusc, dându-și seama ce zicea. Îi spusese că greșise când îl părăsise lăsându-l singur la închisoare, dar atunci gândise logic. De data asta însă pusese multă patimă în pledoaria ei. Tynan o privi cu un zâmbet angelic pe față, apoi se întoarse către Del.

-Domnule, se vâra în toate buclucurile numai pentru că vrea să îndrepte toate relele din lume. Cred că ați făcut un lucru al naibii de bun că ați crescut-o așa

cum este.Acum cred că ar fi mai bine să mergem să mâncăm ceva.Întinse brațul. Domnișoară Mathison,pot să vă conduc la masă?

Chris simți cum îi cedează genunchii când îl luă pe Tynan de braț.Nu mai văzuse până acum pe nimeni care să nu fie laș în prezența tatălui ei.Orice alt bărbat ar fi făcut ceea ce tocmai făcea Asher; s-ar fi retras și ar fi privit liniștit.

Se alăturară celorlalți-Del adusese vreo cincizeci de oameni cu el-și mâncară prima masă decentă de zile întregi.Chris îi zâmbi tatălui ei când se aplecă spre ea vrând să afle totul,iar ea încerca să-i răspundă fără să-i spună adevărul despre pericolele prin care trecuse.Nu voia să-l supere mai mult decât era.Nu a mințit niciodată complet,dar nici nu a spus întreg adevărul.

-Te-ai dus la Hamilton știind că el comandase uciderea verișoarei lui?

-Nu eram sigură de asta.Vreau să spun că a fost un accident groaznic.Sunt sigură că așa cum s-a răsturnat căruța aceea,ar fi putut omorî pe oricine s-ar fi aflat acolo,iar eu nu doream decât să ajut băiatul.În plus îi aveam pe cei doi bărbați solizi,puternici,pe care mi i-ai trimis în ajutor.Ce putea să se întâmple? Nu îndrăzni să se uite nici la Tynan,nici la Asher,nici la Pilar.

Del se aplecă spre ea.

-Ce să se întâmple? Uite-Dysan.Ai măcar cea mai mică idee cum este omul ăsta?

-Da,spuse ea încet.Papa,crezi că este momentul să vorbim despre el acum? Și aruncă o privire cu subînțeleles către Samuel Dysan.Domnul Dysan lăsă farfuria jos.

-Nu mă puteți jigni.Știu mai bine decât oricine ce-i poate pielea strănepotului meu.Am avut nenorocul să-l văd crescând.Chris nu-și putu învinge curiozitatea.

-Atunci de ce a spus că vă caută de ani de zile? Nu știa unde să vă găsească?

Del îi spuse fiicei sale să-și vadă de treburile ei,dar Chris nu-l slăbea din ochi pe Samuel.Omul îl privea pe Tynan cu un asemenea interes,încât Chris începu să se uite când la unul,când la altul.Samuel își dădu seama de asta.

-N-am înțeles niciodată ce s-a petrecut în mintea băiatului,zise el.Mama lui s-a căsătorit cu nepotul meu pentru că a crezut că este moștenitorul averii mele,iar când a constatat că nu așa stau lucrurile,și-a ațâțat copilul împotriva mea.

-Și cine este moștenitorul vostru?

-Christiana! o admonesta din nou tatăl ei.Nu suport lipsa ta de maniere.

-Îmi cer scuze,domnule Dysan.Nu este decât reporterul din mine.Am crezut că existau unele îndoieli în legătură cu moștenitorul dumneavoastră dacă femeia s-a gândit că urma să fie soțul ei.Samuel puse mâna pe brațul lui Del.

-Nu-i nimic,nu mă deranjează întrebările.Am avut un fiu dar a dispărut cu mulți ani în urmă.Poate că am fost un naiv,dar am sperat întotdeauna că o să-l găsesc.

Dar chiar dacă nu l-aș fi găsit nu i-aș fi lăsat nici măcar un penny strănepotului meu.

-Oricum,se pare că are destui bani.

-Tot ce are a obținut furând,mințind,ucigând,zise Samuel cu o expresie dură.

-Oh,zise Chris și privi în farfurie.

-Domnule Tynan,zise Samuel,mă pricep oarecum la răni.Pot să mă uit la piciorul dumneavoastră? Tynan păru puțin surprins.

-Dacă vă uitați mai întâi la Pilar.

-Da,firește,zise el zâmbindu-i.

-Știți...începu Chris privind de la unul la altul.

-Și despre Hugh Lanier ce ai mai scris? L-ai acuzat pe sărmanul om de cea mai mare crimă a secolului,se răsti din nou Del la ea.Chris se concentra din nou asupra răspunsurilor pe care le dădea tatălui său astfel încât să se apere.

CAPITOLUL 25

Chris nu putu scăpa de tatăl ei nici măcar un singur minut toată noaptea.Voia să vorbească cu Tynan singur,dar se părea că în permanență era ocupat cu ceva sau cineva.Și mai era și Asher.Dorea în mod evident să-i demonstreze lui Del că-și făcuse datoria și că Chris intenționa să se căsătorească cu el pentru că n-o slăbea pe Chris.O tot ținea într-una cu lucruri de genul: mai ia un pesmet,Chris,știi cât de mult îți plac.Făcea totul ca să pară că ar fi destul de intimi.

Tynan,pe de altă parte,i se tot adresa cu domnișoară Mathison și-și ridica de fiecare dată pălăria în modul cel mai oficial cu putință.

-S-a purtat cum trebuie cu tine? o întrebă Del când ea se încruntă spre spatele lui Ty care se comportase încă o dată ca și cum n-ar fi întâlnit-o decât în seara aia.

-Cum l-ai scos din închisoare?

-N-am de gând să încep să-ți spun toate secretele mele,pufni Del.L-am scos, asta-i tot ce trebuie să știi.Ți-a spus el că a fost în închisoare?

-Am ghicit eu,iar el mi-a răspuns la întrebări.Cui ai de gând să-i spui secretele tale? Bărbatului pe care l-ai ales ca să mă mărit cu el?

-Nu mă slăbești deloc cu întrebările.Cum te-ai înțeles cu Prescott?

-Destul de bine,răspunse ea.M-a cerut în căsătorie,dacă la asta te referi.

Del o privi o vreme.

-Este timpul să te așezi la casa ta și să-mi faci și mie nepoți.

-Da,zise ea încet.Exact asta am de gând să fac.Nu mai vorbiră,pregătindu-se de culcare.Del dădu ordin șefului micii armate de oameni pe care o adusese să se

facă de pază toată noaptea.Chris,înfăşurată în pătură,îl urmări pe tatăl ei care stătu câteva minute de vorbă cu Tynan.

-Pare un tânăr cu multă minte,zise Samuel de undeva de lângă ea.Del mi-a spus că a fost în închisoare pentru crimă.

-Da,dar nu el l-a ucis pe omul respectiv-cel puțin nu pe omul pentru a cărui ucidere a fost închis,dar este unul dintre cei mai competenți oameni.

-Nu ți-a fost frică de el...adică să fii singură cu el?

Chris se întoarse și-l privi fără a-i veni să creadă ce auzea.

-Pariez cu viața mea pentru Ty,cu viața oricărui dintre oamenii pe care-i iubesc. Este un om bun,amabil,inteligent,căruia nu i s-a dat niciodată nici o șansă în viața lui.Și totuși,în pofida acestui fapt,este demn de încredere și are cele mai înalte idealuri.Se opri,simțindu-se întrucâtva stânjenită.Nu,murmură ea,nu mi-a fost niciodată teamă de el.Samuel Dysan îi zâmbi în întuneric.

-Înțeleg.Ei bine,noapte bună,domnișoară Mathison,ne vedem mâine dimineață.Și se îndepărtă fluierând.

În ziua următoare,Del trezi toată tabăra cu mult înainte ca soarele să răsară.

Somnoroasă,Chris scoase capul din pături și-l văzu pe Tynan care încărcase deja doi cai.Aruncă păturile cât colo și se duse la el.

-Bună dimineața,zise zâmbindu-i.Nu se uită la ea,ci ocoli calul.Ea se ținu după el.

-Du-te și pregătește cafeaua,îi zise Ty printre dinți.Avem nevoie de câteva galoane.

-Ty...începu ea.Se întoarse și o privi în față.

-Ascultă,Chris,gata,s-a terminat! Tu te întorci în lumea ta,iar eu într-a mea.Tu ai redevenit fetița bogată,iar eu fostul pușcăriaș.S-a terminat.Acum du-te și pregătește cafeaua.Ochii i se umplură de lacrimi.

-Nu s-a terminat,Tynan.Știi care sunt sentimentele mele față de tine.

Îi puse mâinile pe umeri.Caii îi ascundeau de priviri indiscrete.

-Chris,ți-am spus că nu o să meargă.Ți-am spus asta de la început.Chiar și acum crezi...că ești îndrăgostită de mine,dar nu ești.Iubești aventura și tot ce este palpitant,dar iubești și confortul casei tatălui tău.Așteaptă și ai să vezi.Două săptămâni în casa tatălui tău,după ce ai să dai câteva petreceri,după ce ai să faci mai multe băi și ai să-ți cumperi câteva rochii noi și nici n-o să-ți mai aduci aminte de mine.Dacă am să intru în salon,ai să-ți faci probleme că hainele mele or să-ți murdărească mobila.Și nici n-o să-ți vină să crezi că ai avut impresia,cândva,că ai fost îndrăgostită de cineva ca mine.Îl privi lung.

-Sper să poți crede singur tot ce ai spus.Sper să poți dormi la noapte.

Sper...Nu mai rezistă și izbucni mânioasă.Sper că într-o zi ai să-ți dai seama că m-ai iubit la fel de mult cât te iubesc și eu.Trebuie să mă duc să pregătesc cafeaua.Când ai să fii destul de bărbat ca să recunoști adevărul,anunță-mă și pe mine,am să aștept.Se îndepărtă fugind de el,dădu peste Samuel Dysan,dar nici măcar nu ridică ochii spre el.Ținu tot timpul capul în jos și ajută la pregătitul micului dejun pentru numeroșii cowboy care se pregăteau de drum.

Când încălecară,gata de drum,văzu că toți aveau armele pregătite.Era înconjurată de tatăl ei,Samuel,Tynan și alți trei dintre oamenii angajați.Asher și Pilar erau de asemenea păziți.

-Credeti că Dysan este pe undeva pe aici? îl întrebă pe Samuel,care era lângă ea.

-Cred că da,răspunse el sumbru.Avem ceva ce crede că îi aparține.Tatăl ei le porunci să pornească,înainte ca ea să mai poată pune alte întrebări.

Călăriră spre sud timp de două ore înainte să-l întâlnească pe Beynard Dysan cu oamenii lui.Se apropiară de ei cu toată încrederea din lume,ca și cum ar fi știut deznodământul a ceea ce avea să se întâmple.

Del le ceru oamenilor din spatele lui să se oprească,iar Tynan își plasă imediat calul în fața lui Chris.El,Del și Sam se aflau în fruntea armatei care îi înfruntau pe cei o sută de oameni ai lui Dysan.

-Pe mine mă cauți? îl întrebă Sam cu atâta răceală și ură în voce încât Chris fu străbătută de un fior.

-Nu pe tine,răspunse Dysan.Știi ce vreau.Vreau ceea ce mi se cuvine de drept.

-Nu,răspunse scurt Samuel.

-Atunci am să iau singur,răspunse Dysan.Și am să vă iau pe toți cu mine.

Samuel își îmboldi calul înainte,smuncind frâul din mâna lui Del când acesta încercă să-l oprească.Sam se îndreptă spre Beynard.În spatele ei Chris auzi cum sunt trase piedicile armelor,cum oamenii controlează butoiașele pistoalelor să vadă dacă sunt încărcate.În timp ce Sam și Beynard vorbeau,Ty își întoarse capul și veni lângă Chris.

-Când îți spun eu,pornești ca vântul spre copacii de colo,îi spuse în șoaptă.M-ai înțeles? Fără eroisme!Chris îl văzu pe tatăl său că se întoarce spre ea în șa și da ușor din cap în sensul că trebuie să facă ce-i spune Tynan.

-Pilar? spuse Ty peste umăr.Să fii gata să pornești.

Simțind o gheară în gât de frică,Chris îl urmări pe Ty cum se întoarce și-și ocupă locul lângă tatăl ei.Cei doi bărbați pe care îi iubea cel mai mult pe lumea asta erau în fața ei,primii care ar fi putut fi uciși dacă oamenii lui Dysan ar fi deschis focul.Simțea că o să-i sară inima din piept de încordare așteptând să afle ce au vorbit Samuel și Dysan.Parcă trecuse o eternitate până se întoarse Samuel.

-Lupta asta este între noi doi,zise el.Învingătorul ia tot.Del dădu aprobator din cap spre Sam,în timp ce Tynan privea cu ochi întunecați.Chris nu se mai stăpâni și-și împinse calul în față.

-Ce se întâmplă?

-Nimic care să te privească,zise Del cu privirea ațintită pe spatele lui Sam.

-Problema va fi reglementată între cei doi,spuse Tynan.Cine câștigă ia prada de război.

-Dar Samuel este un om în vârstă,spuse Chris.Nu poate să aibă reflexele unui bărbat tânăr.Și în plus are dreptul să-și lase averea cui dorește.Del îi aruncă o privire care îi spunea clar că dorește să tacă din gură.

-Eu sunt executorul lui.Dacă Sam pierde,o să am grijă ca banii lui să revină persoanei în drept.

-Dar o să te urmărească Dysan și...

-Chris,zise Tynan încet.Vino aici și stai liniștită.

Nu luă în seamă privirea tatălui ei când se supuse lui Tynan și își duse calul lângă al lui.Strângea atât de tare oblâncul șei,încât încheieturile i se albiseră,în timp ce privea în urma lui Samuel și Beynard,care o porniseră pe potecă să se afunde în pădure.Păru să treacă o veșnicie până se auzi prima împușcătură.Lui Chris i se opri răsuflarea și așteptă.După o vreme se auzi o a doua împușcătură, apoi nimic.Se uită la Tynan și văzu cum îi joacă mușchii maxilarului,apoi dă pintoni calului și zboară pe lângă cei o sută de oameni angajați de Dysan.Intră în galop în pădure,unde dispăruseră Samuel și Dysan.

Chris urmări o vreme norul de praf lăsat de calul lui Ty,apoi își îmboldi și ea calul și țâșni după el.Îl auzi pe tatăl ei cum o strigă,apoi le ordonă ceva oamenilor lui,dar nu se opări,ci își continuă drumul după Tynan în pădure.

Ajunse în luminiș exact în momentul în care Ty descăleca.

Samuel și Beynard zăceau la pământ,ambii sângerând.Chris sări de pe cal fără ca măcar să-l mai oprească,dintr-un salt fiind lângă Ty exact în momentul în care îl ridica pe Samuel.Bătrânul îi zâmbea.

-Nu este decât o zgârietură.Pot să mă ridic.Tynan se întoarse spre Chris.

-Ce dracu cauți aici? Du-te înapoi,la tatăl tău.

-Am venit să văd dacă nu ți s-a întâmplat ceva,răspunse ea supărată.M-am gândit că s-ar putea să ai nevoie de ajutor.

-Nu din partea unei fete de-o șchioapă.Acum întoarce-te la...Sam se strădui să se ridice,ajutat de Tynan.Zâmbea cu toată fața.

-Oricât de mult mi-ar plăcea să vă aud cum vă tachinați din dragoste,nu-mi mai pot permite,pentru că sângerez prea tare.Chris îi zâmbi lui Tynan cu expresia:

ți-am spus eu că așa este, încercând în două rânduri să spună ceva, dar abținându-se. În momentul ăla năvăli în luminiș Del Mathison într-un nor de praf și pietre, cuprins de un acces de furie-toată îndreptată împotriva fiicei lui.

-Ce s-a întâmplat aici? întrebă Tynan aproape strigând, evident ca să oprească tirada pe care Del era pe cale să o declanșeze. Sam făcea eforturi să stea în picioare, în timp ce Chris se grăbi să scoată bandaje din sacul de la oblâncul șei.

-Am tras amândoi și am câștigat eu. Am crezut că este mort și m-am dus la el. Era copilul fratelui meu, îl știu de când era prunc. Au fost perioade când credeam că mai există speranțe pentru el, dar mama lui nu l-a lăsat nici un moment să uite cine este. Indiferent pe cine lovea, ea era alături de el și-l susținea, spunându-i că are dreptul să facă tot ce vrea. Mă ura.

-Și l-a făcut și pe el să te urască, zise Chris întinzându-i lui Tynan bandajele. Ty îi tăie cămașa ca să ajungă la rană. Era atins numai mușchiul, în partea superioară a brațului, nu adânc, dar dureros. Chris se așeză în așa fel încât Sam să se sprijine de ea în timp ce Ty îi bandaja rana.

-Da, m-a urât și el. Spunea că vrea să-mi demonstreze că poate să realizeze și el ce am realizat eu. Făcu o pauză. Acum s-a terminat.

-Cum ai fost împușcat? întrebă Tynan.

-După ce l-am doborât m-am dus la el. Avea un pistolaș mic în mânecă. Și-a folosit ultima suflare ca să mă împuște. Chris se aplecă și-l sărută pe frunte.

-Acum s-a terminat și putem să ne întoarcem toți acasă. Samuel luă mâna lui Chris și, ținând-o strâns, ridică privirea spre Del.

-Asta mi-am dorit, zise Sam încet. Chris vru să întrebe ce vrea să spună, dar Del o întrerupse dând ordine să fie curățat luminișul. L-au îngropat pe Beynard acolo unde a căzut și au marcat locul cu o cruce rudimentară. Oamenii care veniseră cu el s-au împrăștiat fără incidente în pădure și, după ce Samuel rămase câteva minute singur la mormânt, au pornit-o spre sud. Chris știa că acum ar fi trebuit să fie liniștită și ușurată că sunt mai mult sau mai puțin liberi, că se întorcea în siguranță acasă, dar cu cât se apropiau mai mult, cu atât se simțea mai tristă și îngrijorată. Cum vor ajunge acasă, Tynan o să iasă pentru totdeauna din viața ei.

Asher veni lângă ea și începu să-i vorbească despre peisaj și să-i povestească din nou toate întâmplările petrecute de când s-au întâlnit prima dată. Vorbi nefiresc de tare când relată felul în care a văzut-o prima oară, goală pușcă, iar Chris își zise că, dintr-un motiv oarecare, el dorea ca tatăl ei să audă toată povestea. Și nu veni lângă ea decât după ce trecuse orice pericol. Îi era greu să fie atentă la ceea ce îi spunea. În cea de-a doua zi a călătoriei de întoarcere, Ty ceru un popas spunându-i lui Del că sunt aproape de căminul lui Pilar și că vrea să o conducă

acasă.

-Acum când fiica dumneavoastră se află aici, în siguranță, vă părăsesc și eu, spuse Ty întors pe jumătate spre Chris.

-Te așteptăm sau mergem cu toții să o conducem pe doamna și să fim siguri că totul este în regulă, iar după aceea vii cu noi, zise Del.

-Nu, domnule, sarcina mea a fost să vă aduc fiica și m-am achitat de ea. Acum aș vrea să plec. Del nu se grăbi să-i răspundă.

-Del, spuse Sam, nu trebuia să primească grațierea?

-O, da, sigur, o am în buzunar. Îi trebuiră câteva minute până se scotoci prin buzunare, o scoase și i-o înmână lui Tynan.

-Mulțumesc, domnule. Sper că sunteți mulțumit de treaba pe care am făcut-o.

-Banii, Del, îl îmboldi Samuel. Chris înțepenise pe cal. Tot aștepta ca Ty să spună că nu o poate părăsi, că ea înseamnă pentru el mai mult decât toți banii din lume, și că s-ar întoarce și la închisoare dacă numai așa o poate avea. Dar el nu-i aruncă nici măcar o privire. Lui Del i-a trebuit ceva timp să deschidă sacul de la oblâncul șeii și să scoată o pungă de piele.

-Sunt aici zece mii de dolari. Asta este suma asupra căreia am convenit, nu-i așa?

-Da, domnule. Tynan întinse mâna să i-o strângă pe a lui Del. Dacă mai aveți nevoie de mine, sunt prin jur, domnule Dyan. Își ridică pălăria în fața bătrânului. Chris nici măcar nu mai respira când se întoarse spre ea - dar nu o privi ci doar se înclină în direcția ei și își ridică pălăria mormăind.

-La revedere, domnișoară Mathison. Apoi plecă cu Pilar alături.

Chris rămase nemișcată, aproape fără să vadă că Pilar îi făcea cu mâna semne de rămas-bun; apoi se aplecă brusc și smulse pistolul tatălui ei ațintindu-l spre ceafa lui Tynan.

-Ce naiba vrei să faci? răcni Del și dintr-o mișcare îi devie mâna în sus. Pistolul se descarcă, glonțul zburând la un metru deasupra capului lui Tynan. Dar el nu se întoarse. Del îi smulse pistolul.

-Dintre toate lucrurile prostești pe care... Se opri văzând-o că-și îngroapă fața în mâini și începe să plângă. Nu fusese decât o afacere, o slujbă pentru el, o slujbă ca să scoată bani și, la sfârșit, nu i-a păsat câtuși de puțin de ea. Ca întotdeauna, Del se pierdu când o văzu plângând, dar se apropie Sam care o trase spre el, încercând să o aline. Chris își reveni repede, apoi se îndepărtă de Samuel și, cu ochii limpezi, își privi tatăl.

-Iartă-mă. Acum sunt gata să pornim. Își dădu seama că toți cei din jur erau foarte stânjeniți.

-Ascultă, dacă vrei să rămâi aici... Del nu se pricepea să o aline.

-Acum totul este în regulă,nu? zise Sam.Cred că ar trebui să plecăm.

Chris îl privi cu recunoștință și câteva minute mai târziu erau pe drum spre casă.

CAPITOLUL 26

Chris lăsă cartea jos și se sprijini de copacul care se înălța în spatele băncii de piatră.Se afla de trei săptămâni în casa tatălui ei,și știa că nu o va mai părăsi.Nu o să se mai întoarcă la New York,nu o să mai scrie nici un fel de istorii despre ce nu mergea bine pe lumea asta.În schimb,o să se căsătorească cu Asher Prescott și o să trăiască pentru totdeauna în casa tatălui ei.

Oftând,închise cartea.Îi spusese deja lui Asher și urma acum să-i spună și tatălui ei.Nu știa de ce,dar nu-i făcea nici o plăcere să-i spună.Firește,o să fie extrem de încântat că în sfârșit a făcut și ea ceva ce dorea el să facă,dar Chris ezita totuși.

-Poate că așa o să se termine totul,murmură pentru sine ridicându-se de pe bancă.Faptul că o să fiu pe viață doamna Prescott cred că o să mă vindece definitiv,continuă să bombăne.Își îndreptă umerii și porni spre casă,trecând pe lângă Samuel Dysan.Sam rămăsese la ei după ce se întorseseră și făcea acum parte din familie.De două ori Chris s-a gândit să-i vorbească lui despre problemele care o frământau,dar de fiecare dată ceva a reținut-o.

Bătu la ușa biroului tatălui ei.

-Intră,auzi ea și,ca de obicei,vocea îi părea furioasă.De când se întorseseră părea în permanență supărat,iar uneori nici nu-i vorbea-ca și cum ar fi fost supărat dintr-un anume motiv pe ea.Ridică privirea de la birou.

-Ce este? o întrebă cu răceală în glas.

-Vreau să-ți spun ceva,ceva care o să-ți facă plăcere,sunt sigură.

El nu zise nimic continuând să o privească cu o sprânceană ridicată.

-Am acceptat cererea în căsătorie a lui Asher Prescott.Ne vom căsători de astăzi într-o săptămână.Aștepta o explozie de bucurie din partea tatălui ei,dar fața lui deveni pământie.Bine,dar de ce? Doar făcea exact ce-și dorise el.

-N-ai făcut niciodată nimic din ce am vrut eu,nu-i așa? începu,ridicându-se de pe scaunul din spatele biroului.Am vrut să rămâi acasă,tu ai plecat.Am vrut să te măriți și să faci copii,tu nu.Am vrut să te măriți cu un bărbat adevărat,dar tu nici măcar asta n-ai vrut,nu-i așa? Chris îl privea nedumerită.

-Bine,dar am să mă mărit cu bărbatul pe care mi l-ai trimis,cu cel cu care tu ai vrut să mă măriți.

-Ba pe dracu! Eu ți l-am trimis pe Tynan.Cu el am vrut să te măriți.

-Tynan? zise Chris ca și cum nici n-ar mai fi auzit până acum numele ăsta.Dar ai zis că dacă mă atinge,îl trimiți înapoi la închisoare.

Del oftă adânc, se îndreaptă spre un dulap în perete, deschise o ușă și scoase un pahar și o sticlă de whisky. Își turnă o porție zdravănă și o dădu pe gât. Când se uită din nou la fiica lui, păru că-și recăpătase controlul.

-Știam că niciodată nu faci ce vreau eu, așa că m-am gândit că te-aș putea determina să faci ceea ce crezi că nu vreau să faci. Ți-am trimis doi bărbați: un filfizon care de-abia se putea ține în șa și pe celălalt, un...un bărbat în adevăratul sens al cuvântului. M-am gândit că ai destulă minte în cap să-l alegi pe cel care trebuie. Tot ce am făcut a fost să-ți pun câteva obstacole în cale ca să-ți pară mai interesant. Nu degeaba era Chris fata lui; îi moștenise temperamentul.

-Dintre toate șiretlicurile murdare, detestabile, asta este cel mai rău! Vrei să spui că ai pus toate astea la cale numai ca să-mi trezești interesul față de el?

-Nu contează ce am făcut pentru că, evident, a ieșit pe dos. L-ai ales pe...pe...nu știai că nu vrea decât banii tăi?

Chris avu nevoie de ceva timp să-și recapete controlul, pentru că simțea cum se înfurie tot mai tare.

-Firește că am știut ce vrea de la mine. Dar, spre știința ta, alesul tău Tynan a fost cel care m-a respins, și nu invers. Prețiosul tău ales refuză să aibă de-a face cu mine.

-Și ce i-ai făcut ca să-i displaci atât de mult? O secundă, Chris închise ochii încercând să se stăpânească și să nu răcnească la tatăl ei.

-N-am făcut nimic ca să-i displac, zise încet. De fapt, motivul pentru care mă mărit cu Asher este că port copilul lui Tynan. Asta-i închise imediat gura lui Del.

-Am să mă duc după el și să-l aduc aici. Am să...

-N-ai să faci așa ceva. Nu mă mărit cu un bărbat care nu mă vrea. Del se așeză cu greutate pe scaun.

-Dar Prescott... Chris luă loc pe scaunul din fața biroului.

-Asher vrea banii mei, iar eu vreau ca acest copil să aibă un nume. Cred că este un aranjament perfect. Del părea că îmbătrânește sub ochii ei.

-Eu și Sam am crezut că am plănuit totul cu grijă. Am crezut că nu există nici o fisură. Nu puteam greși mai mult.

-Ce legătură are domnul Dysan cu asta?

-Sam este bunicul lui Tynan. De fapt, adevăratul nume al lui Tynan este Samuel James Dysan al treilea. Chris rămase pur și simplu fără cuvinte.

-Este cine? Ce naiba tot spui acolo? Tynan nu știe nimic despre identitatea lui.

-Nici Sam nu a știut multă vreme.

-N-ai vrea mai bine să-mi explici clar cum stau lucrurile? De câtă vreme ați știut despre Tynan? Știați când l-ați scos din închisoare?

-Firește. Doar n-ai fi crezut că mi-aș fi încredințat singurul copil unui criminal. Am știut tot timpul cine este. Se lăsă pe spătarul scaunului. Cred că nu mai are importanță că-ți spun acum, când planurile mele și ale lui Sam au căzut. Sam tot speră că Tynan se va întoarce, dar eu am renunțat săptămâna trecută să mai sper.

-Și ți-ai zis că nu se întoarce din cauza mea, spuse ea cu durere. Când ai aflat prima dată despre Tynan?

-Erai prea mică să-ți mai amintești, dar eu și Sam ne cunoaștem de mulți ani. I-a făcut curte mamei mele, zâmbi el. Numai că ea a fost o femeie cu cap. A știut pe cine să aleagă. Oricum, Sam s-a căsătorit la scurtă vreme după ce m-am însurat eu, și imediat au avut un fiu căruia i-au dat numele lui. N-ar fi fost nici un fel de probleme dacă n-ar fi fost vrăjitoarea aia cu care s-a căsătorit fratele lui Sam.

Sam și-a făcut toată averea prin propriile forțe, dar fratele său dădea greș în tot ce făcea. Cumnata lui Sam răcnea zi și noapte la soțul ei, apoi la fiul ei, care era la fel ca taică-su. Amândoi au murit tineri. Când i s-a născut nepotul, atunci ea a întrezărit speranța de a obține ceea ce voia.

-Iar nepotul era Beynard, zise Chris.

-Da, ani de zile femeia asta s-a gândit că Beynard va deveni moștenitorul pentru că Sam al doilea nu avea nici un copil. Apoi, într-o zi Sam al doilea și soția lui au hotărât să plece în ținutul Washington ca să cumpere niște păduri și nu s-au mai întors.

-Au fost uciși, spuse încet Chris. Ty spunea că mama lui avea trei răni de glonț în spate.

-Sam nu a putut decât să presupună ce s-a întâmplat. A auzit că fiul și nora sa și-au pierdut viața într-un accident cu o barcă și nu au mai reușit să ajungă pe coastă. Ani de zile s-a gândit să-l facă pe Beynard moștenitor, deși îi displăcea profund copilul. Dar acum șase ani, a venit în vizită o prietenă a norei sale și l-a întrebat ce s-a întâmplat cu copilul Lilianei. Până atunci Sam nu a știut că nora lui urma să aibă un copil. Del îi aruncă o privire aspră lui Chris. Uneori tații sunt ultimii care află ce se întâmplă cu viețile copiilor lor. Deci, continuă Del punându-și mâinile pe birou, de șase ani Sam a răsturnat cerul și pământul ca să descopere dacă ea a avut un copil și dacă trăia. L-a găsit acum trei ani. Este Tynan al tău. Credem că mama lui trebuie să fi spus Dysan, iar minerul a înțeles greșit Tynan.

-Cine i-a ucis pe părinții lui Tynan?

-Sam n-a putut decât să presupună că cumnata lui a angajat oameni să o facă. Poate că aflase că urma să existe un rival pentru locul de moștenitor, ce credea că i se cuvine nepotului ei.

-Deci de asta ne voia Beynard.În ziua aceea,sus pe colină,la Hamilton,se referea la Tynan când a spus Sam,nu-i așa?

-Probabil,dar Beynard nu a avut niciodată nici o șansă.Mama lui era nebună și l-a înveninat până în adâncul sufletului împotriva familiei lui Sam.L-a făcut să fie la fel de nebun ca ea.Sam a făcut greșeala să-i spună băiatului că crede că și-a găsit în sfârșit nepotul.Beynard a pătruns în biroul lui Sam,a furat hârtiile despre Tynan și a venit aici,în ținut,ca să-l găsească.Câteva dintre lucrurile care i s-au întâmplat lui Tynan în ultimii ani au fost puse la cale de Beynard.

-Deci,practic,ne-a răpit,pe mine și pe Pilar,ca să ajungă la Tynan?

-N-avem cum să fim siguri de asta,dar Sam și cu mine credem că el știa că Tynan...că ținea la una dintre voi,dar nu era sigur la care,așa că v-a răpit pe amândouă.Chris rămase tăcută câteva momente,gândindu-se la această informație.

-Atunci de ce ați pus la cale tot planul ăsta complicat cu mine și Tynan? De ce domnul Dysan nu și-a eliberat pur și simplu nepotul din închisoare și nu l-a luat acasă? Ce legătură am eu cu toată treaba asta?

-Sam nu-l cunoștea pe nepotul lui decât după reputație.Aflase de toate treburile în care fusese implicat,știa de câte ori fusese băgat la închisoare,de băncile pe care le jefuise când era copil,de toate mizeriile în care se vârase și de toate femeile.Del se uită la ea,dar Chris nu spuse nimic.Sam voia să afle ce fel de om este nepotul lui.Îi era teamă să nu fie ca Beynard.Și,de asemenea,amândoi speram într-o alianță între familiile noastre.

-Așa că m-ați folosit pe mine,zise strângând din dinți.M-ați folosit în acest experiment al vostru ca să ne cuplați.

-Am crezut că s-ar putea să-ți fie de folos să întâlnești un bărbat,altceva decât filfizonii ăia din oraș pe care i-ai întâlnit la New York,ridică Del vocea.Auzi,să-i dai o slujbă unei femei! Dintre toate...lucrurile stupide...

-Nu cred că ar fi bine să o luăm de la capăt.Dacă voiai să-l cunoști,ar fi trebuit să mă chemi acasă și să mi-l prezinți.Dar nu,a trebuit să născocești farsa asta absurdă ca să ne cunoaștem.A trebuit să-l ameninți că se întoarce la închisoare dacă fie și măcar se apropie de mine.Și a mai trebuit să mi-l trimiți și pe Prescott ăsta care nu scăpa nici un prilej să se dea la mine.

-Și acum vrei să te măriți cu el.

-Trebuie! Bărbatul pe care tu l-ai ales pentru mine n-o să accepte niciodată căsătoria.Ideea îl sperie de moarte.Și ar face orice ca să nu se întoarcă la închisoare.

-Așa ți-a spus el?

-Da, așa. I-am cerut să se însoare cu mine, dar m-a refuzat. Trebuie să fii fericit să afli că micul tău plan a avut succes în ce mă privește. M-am îndrăgostit de Tynan-sau Sam, sau oricare ar fi numele lui-practic din primul moment când l-am văzut. Dar tot ce și-a dorit el de la mine a fost...ceea ce a obținut, așa că acum port consecințele faptului că m-am îndrăgostit de el.

-A părăsit o femeie care-i poartă copilul?

-Doar nu crezi că i-am spus! Del se ridică.

-Ei bine, o să-l găsim și o să-l facem să se căsătorească cu tine. Nu poate să-i facă asta fiicei mele.

-Fă așa ceva și am să plec din casa asta. N-ai să mă mai vezi niciodată, nici pe mine și n-ai să-ți vezi nici nepotul. N-am să mă vâr cu forța pe gâtul unui bărbat care nu mă vrea. Am vorbit cu Asher, i-am spus despre copil și a acceptat să se căsătorească cu mine și să crească copilul ca și cum ar fi al lui. Cred că o să iasă bine.

-Bine! o ironiza Del. N-aș fi crezut niciodată asta despre nepotul lui Sam. Credeam că are mai mult curaj.

-A spus că face asta pentru mine și m-am gândit că este convins de ce spune. Spunea că nu este făcut să fie soț și că îmi va fi mai bine cu un bărbat de casă.

-Dar putea să învețe. Eu n-am învățat? Chris privi în podea.

-Nu vreau să mai vorbesc despre asta. Tynan nu mă iubește. Oricât de mult a dorit domnul Dysan să se întâmple asta, nu s-a întâmplat. Am să mă mărit într-o săptămână cu Asher și am să stau aici să-mi cresc copilul și probabil n-am să-l mai văd niciodată pe Tynan. În plus, cu înclinația lui spre tot felul de buclucuri, probabil că până mă mărit el o să fie din nou în vreo închisoare pentru cine știe ce. Acum cred că am să mă duc să mă odihnesc puțin.

Și cu asta, părăsi camera.

CAPITOLUL 27

-Crezi într-adevăr că ai dreptul să porți rochie albă? o întrebă Asher când se aflau amândoi în grădină. Vreau să spun că faptul ăsta nu invită oare la bârfă?

Chris nu-i răspunse. De când, în esență, îi ceruse să se căsătorească cu ea, începuse să-și arate adevărata față. Era foarte supărat că-și petrecuse o noapte cu cineva ca pistolarul ăla și nu pierdea nici un prilej să i-o tot spună. Conveniseră ca el să recunoască copilul ca fiind al lui, așa încât să se poată mândri când o să vină pe lume cu trei luni mai devreme. Nu avea nimic împotriva ca lumea să creadă că el o sedusese pe Nola Dallas, dar refuza să lase să se afle în vreun fel că mai existase un bărbat. A fost furios când i s-a spus adevărul tatălui ei.

-Nu o să se vadă prea repede? continuă el. Chris închise ochii o secundă.

-De unde vrei să știu? N-am mai avut niciodată un copil. Tata n-are să-ți dea nimic de lucru? Mă gândeam că poate ai să te inițiezi în treburile lui ca să-i poți fi de folos.

-Nu pot în dimineața asta. La Frederikson este scoasă la vânzare o iapă superbă și vreau să o mai văd o dată înainte să o cumpăr.

-Dar ai mai cumpărat săptămâna asta doi cai. Ash se lăsă pe spate și se uită la ea, iar Chris știa ce gândește. O lua de nevastă pe fiica însărcinată a lui Del Mathison și se aștepta ca, pentru fapta asta nobilă, să-i fie predate cheile regatului. Nu muncea deloc și Chris bănuia că nici nu a avut vreodată această intenție, ci avea de gând să locuiască pentru totdeauna acolo și să se bucure de tot ce obținuse prin muncă tatăl ei, fără să contribuie cu nimic la rândul lui. Iar tatălui ei nu-i păsa câtuși de puțin ce făcea Asher. Era prea supărat pe Chris ca să se mai gândească la altceva. Iar Samuel continua să o privească cu ochi triști.

-M-am gândit că aș putea să cumpăr calul ăsta pentru tine, zise Asher. Ai nevoie de un cal după ce se naște copilul lui. Chris strânse din dinți. În public copilul era al lor, dar în particular era numai al lui.

-Da, firește, mormăi ea. Desigur că o să am nevoie de un cal. Știa că ar accepta orice numai să scape de el. Uitându-se în urma lui se gândi că după ce se va naște copilul o să părăsească probabil ținutul și o să se întoarcă în est. Copilul ei va avea un nume și nu va mai fi nevoită să aibă de-a face cu Asher în fiecare zi.

Încercă să se concentreze la cartea pe care o citea, dar nimic nu-i putu opri lacrimile. Se întoarse în fugă în casă, trecu pe lângă Samuel și urcă în camera ei, unde petrecu încă o zi fără să i se usuce lacrimile pe obraji.

Sosi și ziua căsătoriei. Era înorat și parcă ședea să plouă. Doamna Sunberry o ajută pe Chris să se îmbrace. Și nicicând o asemenea ceremonie n-a fost mai mohorâtă! Doamna Sunberry a plâns într-una, făcând din când în când afirmații nevinovate de genul: *Nu este bărbatul pe care mama ta și l-ar fi dorit pentru tine sau A cheltuit deja de două ori mai mult decât cheltuiește tatăl tău într-un an și Nu este prea târziu să te răzgândești.* Chris trebuia să strângă din dinți de câte ori o auzea. Ash îi displicuse menajerei imediat ce a început să dea ordine, chiar din momentul în care Chris i-a vorbit despre copil. Chris își netezi rochia albă, ridică bărbia și părăsi camera, doamna Sunberry pufnind în urma ei. Tatăl ei o aștepta la picioarele scărilor și reuși să-i ofere brațul fără ca măcar să se uite la ea. Se vedea din fiecare trăsătură a feței lui că era profund supărat pe ea. În spatele lor venea Samuel, care încerca să zâmbească de conveniență, dar

Chris își zise că arată groaznic de nefericit.Îi ședea pe vârful limbii să răcnească la amândoi că dacă nu s-ar fi amestecat ei,poate că nu s-ar fi întâmplat ce se întâmplă în momentul acela.Dacă nu i-ar fi spus lui Tynan că o să se întoarcă în închisoare,unde-l aștepta biciul și foamea,poate că s-ar fi gândit la căsătorie.

Simți că o năpădesc lacrimile pentru că nici un moment nu a fost convinsă de lucrul ăsta.Nu amenințarea cu închisoarea l-a împiedicat pe Tynan să se căsătorească cu ea,ci faptul că nu a iubit-o!

Biserica era plină de oameni pe care nu-i mai văzuse de când era copil,iar pe mulți nu-i văzuse niciodată.Erau acolo rude ale mamei ei,familia Montgomery, urmărind-o cum se îndrepta încet,la brațul tatălui ei,spre altar.Asher o aștepta lângă altar cu o privire triumfătoare.

-Se gândește probabil la herghelia de cai de rasă pe care o să-i cumpere mâine,îi șopti printre dinți Del.Știi de ce afacerea asta a lui o să dea greș?

-Nu vreau să știu,îi șuieră ea.Este bărbatul pe care tu l-ai ales.

-Drept contrast.Am crezut că ești destul de deșteaptă ca să-ți dai seama de asta.

-Eu am fost.Tynan nu a fost.

-Ai fi putut...

-Să-i nasc gemeni? zise ridicând ochii la el în momentul în care ajunseră la altar. Numai după ce preotul începu ceremonia Chris înțelese întreaga amploare a ceea ce făcea.Promitea dragoste,cinste și respect acestui om pentru tot restul vieții ei.Simți un nod în gât și pastorul trebui să-i pună de trei ori întrebarea la care aștepta răspunsul.Își dădu seama că Asher o privește ca și cum avea de gând să o lovească dacă nu răspundea mai repede.În spatele ei auzi cum lumea începe să se foiască.Și în momentul în care încercă să răspundă,se dezlănțui tot iadul acela.Afară se auzi un foc de armă și în biserică năvăliră oameni înarmați.Intrau pe ferestre,pe ușa din spate,pe ușa altarului,peste tot.Probabil că doi se ascunseseră dinainte în balcon pentru că acum se ridicară cu puștile pregătite.

-N-aș încerca dacă aș fi în locul dumneavoastră domnilor,zise un om ațintind pistolul spre unul dintre unchii Montgomery ai lui Chris,care voia să-și ducă mâna la vestă.Toți invitații încremeniră cu ochii la cei circa douăzeci de oameni care ocupaseră poziție în jurul lor.Ușile duble din spate fuseseră date de perete, intrarea fiind păzită de trei oameni înarmați.Chris făcu ochii mari când auzi tropotul unui cal ce se apropia de ușile din spate.Călărețul nu se grăbea,ca și cum avea înaintea lui tot timpul din lume.

În biserică intră Tynan călare pe un frumos armăsar roib,cu pistolul în teacă, privind lumea din jur ca și cum își făcea plimbarea de duminică.Se opri la jumătatea drumului spre altar apoi,sub privirile uluite ale invitaților cu douăzeci

de puști ațintite asupra lor,scoase din buzunar cele trebuincioase răsucirii unei țigări,și începu să ruleze una.

-Nu cred că poți să faci una ca asta Chris,zise încet,umezind cu limba foița de țigară.Chris făcu un pas,dar tatăl său i-o luă înainte.

-N-ai să-mi iei fata fără să te căsătorești cu ea,zise Del.N-ai să faci din ea o târfă.

-N-am avut niciodată de gând așa ceva.De aceea am venit la biserică.Încă nu o privise pe Chris,continuând să se uite la țigara a cărei pregătire părea să-i ia multă vreme.Del se întoarse la locul lui.

-Poți să continui.Băiatul se căsătorește cu fiica mea.

-Dar...începu Asher,însă Del îl apucă de ureche de parcă ar fi fost un copil și-l trase într-o strană.

-Puteți să vă așezați,le ordonă Del oaspeților ca și cum ar fi fost lucrul cel mai firesc din lume ca mirele să stea călare în mijlocul bisericii.Iar voi,cei de colo, zise adresându-se oamenilor înarmați,scoateți-vă pălăriile.Făcură cum li s-a ordonat.Chris auzi rumoare în rândul invitaților,apoi se așezară cu toții.Se întoarse spre pastor care era cam palid și părea că nu știe ce trebuie să facă.

-Poate că ar trebui să vă grăbiți înainte ca bidiviul să facă cine știe ce în biserică, îi șopti ea.Numele lui este Samuel James Dysan al treilea,cunoscut de asemenea ca Tynan.

-Da,răspunse pastorul și-și dresе vocea.

De data asta,Chris nu mai avu nici o problemă în a da răspunsurile.Da-ul ei spus din toată inima stârni râsete în rândul invitaților.Când pastorul trecu la Tynan,se întoarse spre el.Voia să-i urmărească expresia când îi va fi rostit numele.

Tynan clipi de câteva ori,ezită,se uită la Samuel,văzu că acesta dă din cap,apoi se întoarse și o privi pentru prima dată pe Chris.

-Da,răspunse el și toți oaspeții izbucniră în aplauze.Chris scoase un chiot,și smulse voalul,îl aruncă din zbor spre Asher și o luă la fugă spre Tynan.O prinse în brațe,o ridică și o așeză în spatele lui,întoarse calul și ieșiră din biserică în aclamații,chiote și focuri de armă de bucurie.Se ținu cu toată puterea de el, Tynan galopând ca vântul.După vreo douăzeci de minute de drum se opri,o trase în față și începu să o sărute.După primul sărut,rochia îi era descheiată până în talie.

-Așteaptă o secundă,îi zise el uitându-se în urmă.Vine cineva după noi? Vreau să spun,tatăl tău are de gând să trimită potera după noi?

-Poate ca să-ți aducă mulțumirile lui,zise Chris încercând să continue sărutul.

-Ce a fost treaba aia,acolo? De ce omul ăla mi-a zis Dysan?

-Pentru că așa te cheamă.Oh,Tynan,am atâtea să-ți spun!

Știu cine ești și știu totul despre mama ta,și despre tatăl tău și Sam este bunicul tău,iar eu o să am un copil și ce te-a făcut să te întorci la mine?

Rămase cu ochii holbați la ea,incapabil să înțeleagă ce-i spunea.

-Tatăl tău are de gând să mă trimită înapoi la închisoare?

-Numai dacă mă părăsești.

-Ah! exclamă el când îi simți mâinile pe coaste.Încetează.

-Ești rănit.Ce s-a întâmplat? El îi zâmbi.

-M-a găsit din nou Lester Chanry.

-Și ce i-ai mai făcut de data asta sărmanului om?

-I-am dat o bucată din aurul bătrânului și i-am spus unde este mina.

-Așa că sărmanul Lester o să se ducă acolo și o să dea peste bătrân? îl întrebă ea zâmbind.

-Se merită unul pe altul.Începu să o sărute din nou pe gât.Dacă nu ne urmărește nimeni și dacă tocmai ne-am căsătorit,înseamnă că putem să mergem undeva și să începem noaptea nunții?

-Atât de dimineață? întrebă ea simulând îngrijorarea.Nu putem să așteptăm până diseară?

-O să se facă noapte până când o să termin de sărutat dragălașul tău trup.

-Așa da,atunci totul este în regulă.

-Mâine poți să-mi spui totul despre...se opri și zâmbi,despre bunicul,dar acum am lucruri mult mai importante la care să mă gândesc.Luând-o în brațe,dădu pintoni calului și porniră în galop ca vântul.Trei minute mai târziu văzduhul răsună de chiotul lui Tynan.

-Un copil!!! lu-huuu!!!Iar râsul ei cristalin îi răspunse ca un ecou.

SFARSIT